

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 4 - DECEMBER 2009 - 27. ÅRGANG

- Udsigt over evigheden
- Lyd, liv og helbred
- Den mystiske virkelighed

Tidsskrift for åndsvidenskab

En jul der varer hele året

Det er ikke meningen, at julen, som det nu er tilfældet, kun skal være nogle få dage i vinterens mørke. Det er julens formål, at dens ånd skal være hele året rundt. De mennesker, som i dag mener, at julen har overlevet sig selv, er blevet forældet, har blot stirret sig blind på dens form. Ethvert intellektuelt udviklet menneske vil være i kontakt med dens ånd.

Intet normalt menneske ønsker i dag at mørket, hvilket vil sige alle uintellektuelle tankearter, skal beherske livet og udviklingen. I dag dræber man ikke af begær efter at dræbe, men derimod fordi man tror, at det er i lysets interesse. Det er det også, men på en ganske anden måde, end man tænker sig.

Selvfølgelig kan lyset ikke opleves hundrede procent realistisk på jorden, så længe der også skal være plads til mørket. Mørket skal fjernes, men ikke med mørke. Den eneste måde, hvorpå man virkeligt fjerner noget, er ved at lade det udleve sig selv. Mørket er i sig selv en energibølge, en brand, som må brænde op, før lyset kan udfolde sig totalt.

I dag er menneskene hele jorden over indstillet på, at lyset skal herske, og går således på en måde alle i samme retning. Men denne retning kan have flere eller færre afvigelser. Og det er i virkeligheden disse veje, man kæmper om i dag.

(Martinus i artiklen "Julestjernen", Kosmos 16/78)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Udsigt over evigheden	28	<i>Bruce Moen:</i> En rejse hinsides al tvivl
12	<i>Ruth Olsen:</i> Lyd, liv og helbred	28	<i>Braungart og Mcdough:</i> Cradle to cradle
15	<i>Gunder Frederiksen:</i> Hvad vil det sige at være dansker?	30	<i>Alex Riel:</i> Praktisk livsfilosofi
16	<i>Lillian Jansen:</i> <i>Dialog</i>	30	<i>Suziki:</i> At begynde hvert øjeblik
17	<i>Alex Riel:</i> Den mystiske virkelighed	32	<i>Erling Astrup:</i> Hvorfor jeg føler det du føler
20	<i>Harry Rasmussen:</i> Guds vilje - tanker til overvejelse	34	<i>Per Holsner:</i> Rudolf Steiner og hans indsats for Martinus sag
24	Omraam Aïvanhov: Maden er et kærlighedsbrev	37	Uwe Todt: Findes der homoseksualitet hos dyr?
25	Bøger, som er anmeldt:	40	<i>Ruth Olsen:</i> Sungazing
25	<i>Ole Therkelsen:</i> Martinus og den ny verdensmoral	41	<i>Ruth Olsen:</i> En Nostradamus kode?
26	<i>Audun Myskja:</i> Musik som medicin	43	Kort fortalt
26	<i>Hans Garde:</i> En dråbe i det kosmiske hav	51	Møder
27	<i>Hans Garde:</i> Ind i evigheden		
27	<i>Alex Riel:</i> Mystik og videnskab		

Den Ny VerdensImpuls nr.4/2009

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. februar 2010**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Hermed en julehilsen fra Klint med lidt af det læse-
stof, jeg har fået samlet sammen siden sidst. Jeg har
dog selv også skrevet en del. Jeg er under oplæring
som layouter, så evt. fejl må I bære over med - al
begyndelse er svær, men nogle talentkerner får jeg
forhåbentligt!.

Når jeg ikke har kunnet finde anden illustration, har
jeg brugt nogle af dette års korncirklere i England. I
indholdsfortegnelsen har jeg skrevet de anmeldte bø-
gers forfatter i st f anmelderen. Det er mere logisk.

Man ved ikke, hvor længe endnu, vi vil foretrække at
læse ord på papir, for nu er fænomenet "E-bog" ved
at komme på markedet, dvs en "elektronisk bog", som
man kan "fodre" fra internettet med bøger og blade
og læse side for side, akkurat lige så behageligt som
papirudgaverne - har jeg hørt.

Foreløbig fortsætter dette blad dog nogen tid
endnu. Vi er jo en del, i hvert fald i min aldersklasse,
der foretrækker at læse "sort på hvidt".

Der blev i oktober i øvrigt holdt bestyrelsesmøde i
"den selvejende institution" Kosmologisk Information
med to nye bestyrelsesmedlemmer. Navne og adres-
ser på bestyrelsens medlemmer samt årsregnskab
tilsendes gerne til de, der måtte ønske det.

E-mail-adresser på bladets skribenter sendes også
gerne til hvem, der måtte ønske det, hvis jeg ellers
har den, f.eks. hvis man gerne ville kommentere deres
artikel og komme i direkte dialog med dem via nettet.

Go' jul!
Ruth

Martinus

Udsigt over evigheden

Den snævre horisont

Når jordmenneskene i dag i så stor udstrækning savner lykke, skyldes det den omstændighed, at deres åndelige horisont eller kosmiske udsigt er alt for snæver. De daglige begivenheder er så store, at de helt spærrer udsigten. Disse daglige begivenheder kan være så tætte og uigennemtrængelige, at de virker som stejle skrænter, som det føles umuligt at klatre over. Resultatet bliver, at de jordiske mennesker vandrer nede imellem begivenhedernes store og mørke slagskygger, der kan være så uigennemtrængelige for åndeligt lys, at man vandrer i totalt mørke og forbander Gud eller Forsynet, hvis man da i det hele taget tror, at et sådant eksisterer. Situationen kan tilspidses, så den resulterer i mord eller selvmord, og selvom så drastiske tildragelser ikke er daglige begivenheder, så er der alligevel hver dag som regel en lille smule myrderi. Man sparker og puffer til hverandre og albuer sig frem på andres bekostning. Man ødelægger hinandens normale velvære og livsglæde. Ja, så tæt er det mentale mørke, væsenerne vandrer i, at de slet ikke kender forskel på "levende væsener" og på "død materie".

Mange af jordmenneskenes intellektuelle autoriteter hævder, at det levende væsen ingen sjæl har. De mener at være i stand til at konstatere, at dette væsen kun består af så og så mange kemikalier og stoffer, og at den særlige kombination, disse stoffer befinder sig i, alene er betingelsen for, at der opstår det, vi kalder "livet", hvilket så igen forsvinder, hvis denne særlige kombination på en eller anden måde bliver forstyrret. Disse "kloge mænd" hævder så som følge heraf, at der ingen udødelighed er, at det levende væsen kun er en timelig ting, der er begyndelse og afslutning underkastet, og det vil altså igen sige, at man kun kender det levende væsen igennem de symptomer, der ufejlbarligt kendetegner enhver art materie eller stof. Man forstår ikke, at man i virkeligheden slet ikke ser det levende væsen.

Man vandrer i materiens store slagskygger og tror og fastholder som en indbildt kendsgerning, at alt er materie. Og når man tror sig ét med materien, må man også tro, man er ét med dødeligheden. Man tror, at ens liv skal forgå, ligesom man tror, at det engang har begyndt. Den åndelige horisont er blevet så lille, som den overhovedet kan blive.

Organismen er den største skygge

Når det levende væsen tror sig identisk med materien, ligger det under for den største illusion, der overhovedet findes. Hvordan kan man da vide, at dette er en illusion? Det kan man, fordi der findes højere udsigtspunkter, hvorfra man kan se, at materien er det samme som "bevægelse", medens de levende væsener repræsenterer to ting: "bevægelse" og "noget", der igennem vilje dikterer bevægelsen. Det er ligegyldigt, hvilken form for materie vi vil pege på, den vil absolut uundgåeligt være "bevægelse", hvilket vil sige, at den er forvandling underkastet. Den er underkastet det, vi kalder "tidens tand". Visse former for materie forandrer sig kun ganske langsomt, usynligt for vore øjne, medens andre forvandler sig inden for brøkdele af sekunder.

De levende væseners organismer er i allerhøjeste grad underkastet forvandling, foruden at også de repræsenterer begrebet "bevægelse" ved selv at kunne bevæge sig og sætte andre ting i bevægelse. Vi kan altså diktere bevægelse, og vi kan konstatere bevægelse. Her er det, at væsenernes tro på at være identiske med materien kolliderer med virkeligheden, idet de undlader i deres betragtninger at medtage det "noget", der dikterer og konstaterer bevægelse.

Dette "noget" fornemmer det jordiske menneske som sit inderste "Jeg", og det vil engang gøre det af med enhver form for illusion eller overtro, der går ud på, at det levende væsen skulle være identisk med materien og kun udgøre en skabt eller timelig ting. Dette Jeg er "det levende" i enhver materiekombination, vi kalder en "organisme", og betinger, at denne fremtræder som "et

levende væsen". Selve denne organisme er, så mærkeligt det måske kan lyde, en af de største og vanskeligste skygger for jordmennesket at hæve sig op over.

Det ser nemlig, at dets fysiske tilværelse på en måde står og falder dermed. Og da dets sanser til at skue kosmisk eller sjæleligt endnu er meget latente, kan det i sin fysiske tilværelse ikke se sit Jegs uafhængighed af organismen og heller ikke, at dens ophør ikke er en udslettelse af livet. Det tror på denne udslettelse af kroppen som en "død" også for sit jeg, og når det lever i den illusion, at både det selv og Næsten er ét med stoffet eller materien, er det givet, at det også må handle ud fra denne illusion. Og i kulminationen af denne illusoriske tilstand finder vi det jordiske menneske af i dag. Det lever og handler ud fra den forestilling, at det kun skal leve en ganske bestemt lille tid (et enkelt jordliv), og når det så alligevel kommer til at leve en mangfoldighed af jordliv, bliver der en disharmoni imellem væsenets tænke- og handlemåde og dets virkelige liv.

Disharmonien blandt de jordiske mennesker bunder først og fremmest i, at de tror om sig selv og andre, at de blot er timelige eller forgængelige ting, og handler derefter, medens sandheden er, at de alle er evige væsener. At væsenerne i denne tilstand ikke kan nyde glæden over deres evige liv eller virkelige udødelige eksistens er naturligvis en selvfølge, og det er denne disharmoni og illusoriske tilstand, der udgør den såkaldte "død". Anden død findes ikke i universet. Da jordmenneskene kulminerer i denne illusion, afslører de dermed, at de tilhører universets "dødsrige", der er det samme som vildfarelsernes og krigens domæne.

"Kosmiske lig"

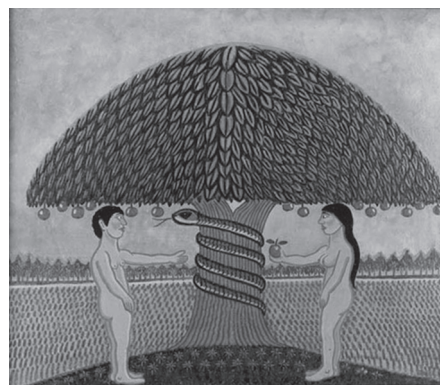
Når levende væsener indlader sig i krig, hidsige diskussioner og kampe, intriger, sladder og bagtalelse, er det alt sammen kun "dødens kendemærker", de her åbenbarer. Når de forfølger hverandre og optræder med selvbestaltet retfærdighed og skal "udrense" her og der, er det ligeledes en total blottelse af deres identitet som "kosmiske lig". Men det er naturligvis i øjeblikket nødsaget til at være sådan. Lige børn leger bedst, og derfor må de "døde" behandle de "døde", så længe de ikke kan forstå noget andet.

Er der da noget andet? Ja, der er det føromtalt Jeg, som man umuligt kan identificere som stof, idet det altid viser sig at være et "noget", der igennem vilje dikterer stoffet. Da dette "noget" ikke er stof og ikke er skabt, men i sig selv udgør "skaberen", kan det ikke have begyndt og vil aldrig nogen sinde kunne få nogen afslutning. Det vil altså i virkeligheden være i besiddelse af en evig tilværelse og må da også kunne hæve sig op til at være bevidst i og derigennem ét med denne evighed.

Og det er jo netop dette, det kan. Men for at kunne det, må det naturligvis opfylde de betingelser, gennem hvilke det er muligt at løfte sig op til dette sit virkelige niveau over tiden og rummet. Hvad disse betingelser er, skal vi om lidt vende tilbage til. Først må vi se på, hvilke betingelser der har bevirket, at jordmenneskene har mistet evnen til at opleve, at de er ét med evigheden. Det er nemlig ikke en evne, de aldrig har haft, det er en evne, de engang har mistet. Hvordan kan man vide det?

Det kan man, når man ser fra det kosmiske udsigtpunkt hævet over de materielle slagskygger. Og ethvert menneske vil engang komme til at besidde denne viden som sin egen, når det opfylder betingelserne for at opleve sin identitet som et evigt væsen. Det er blevet min opgave at hjælpe mennesker til at forstå, både hvad betingelserne var, for at de i sin tid blev "kosmiske lig", og hvad betingelserne nu er, for at de kan "opstå fra de døde".

Ganske vist har de jordiske mennesker lært om det i deres børnelærdom, men det har i de fleste tilfælde været på en måde, hvor man tog de gamle beretninger så bogstaveligt, at deres kosmiske værdi så at sige er gået tabt. Også her kom materiens slagskygger til at dominere. Set i det kosmiske klarsyns perspektiv afslører de gamle skrifter imidlertid store og dybe sandheder i deres symbolske billedsprog, og selvom søgende mennesker i dag - og ikke mindst i fremtiden - i langt højere grad vil kunne inspireres af en mere videnskabelig fremstilling af de kosmiske principper, vil en sådan fremstilling i sin grundanalyse ikke afvige en tøddel fra, hvad der i Bibelen er udtrykt i symbolsprog.

"Det levende" og "det døde"

Adam og Eva er det symbolske udtryk for hele den jordiske menneskeheds individer. Og hvad fortæller Bibelen om disse væsener? Den fortæller, at Adam og Eva oprindeligt var i "paradisets have", hvor der ikke var "synd", ikke var disharmoni. Men så kom nydelsen af frugten på "kundskabens træ", hvilket vil sige: interessen for "æblet", interessen for materien. Og væsenerne gik så meget op i materien, at de efterhånden helt tabte deres kosmiske bevidsthed og blev ét med materien. Derved kom de til at opfylde den guddommelige forudsigelse, der var knyttet til nydelsen af frugten fra kundskabens træ, nemlig den,

der er udtrykt i ordene: "Æder ikke deraf, og rører ikke derved, at I skulle ikke dø".

Den "død", der her er tale om, er dette, at blive ét med materien og samtidig miste sin bevidsthed eller viden om sit evige liv. Findes der noget større udtryk for døden? Der er her tale om en OPLEVELSE af døden ved at æde af frugterne på kundskabens træ, træet "på godt og ondt". Hvis døden var en total udslettelse, kunne den jo ikke være nogen oplevelse. Noget, der ikke kan opleves, kan umuligt have nogen interesse i den guddommelige verdensplan, rent bortset fra, at en tilintetgørelse af det levende væsens Jeg er en umulighed, eftersom det i sig selv ikke er bevægelse, ikke er stof, men bare "noget, som er", og som har evne til at forbinde sig med materien og igennem denne forbindelse åbenbare sin eksistens eller nærværelse i universet.

At Jeg'et kan regulere disse forbindelser ved at lade dem være begyndelse og afslutning underkastet, betyder ikke, at det i sig selv er dødeligt, men derimod, at det netop kan bestemme over "døden". Jeg'et i det levende væsen udgør "det levende", og stoffet eller materien udgør "det døde". "Det levende" kan altså forbinde sig med "det døde", og derved opstår manifestation, og det kan afbryde denne forbindelse, og manifestationen vil da opløses, men "det levende" bliver ved med at være "levende", og "det døde" bliver ved med at være det "døde", hvormed Jeg'et atter kan forbinde sig og skabe nye manifestationer. Materien eller stoffet er således uforgængeligt, men stadig under forvandling. "Noget" kan ikke blive til "intet", ligesom "intet" ikke kan blive til "noget". Tingenes totalværdi vil evigt være "noget, som er".

"Kundskabens træ" og "livets træ"

Det jordiske menneske er altså gået så meget op i materien, at det føler sig ét med denne, det har mistet sin "kosmiske bevidsthed" eller sit kendskab til selve "det levende". For at få dette kendskab tilbage, må det nu til at spise af "livets træ", ligesom det, for at få kundskab om materien "på godt og ondt", måtte spise af "kundskabens træ". At spise af "livets træ" vil sige at udvikle eller tilegne sig viden om selve "det levende", om Jeg'et, om det, der behersker materien. Det vil sige at tilegne sig viden om "skaberen" eller det viljeførende "noget" bag alle manifestationsformer, såvel bag naturen som bag det levende væsen.

Vil denne tilegnelse af viden eller kundskab om "det levende" da ikke være det samme som at nyde af "kundskabens træ"? Det vil det ikke. Man kan nemlig i al evighed blive ved med at søge kundskaber om materien, man kan blive ved med at søge så og så mange lysår ud i verdensrummet uden at komme til nogen ende og uden

at komme til nogen kundskab om sit Jeg, så længe man kun tror på og fatter mål- og vægtfacitter. Nydelsen af "kundskabens træ" gør blot individet til ét med materien i dets koncentration på, at en ting repræsenterer den eller den umådelige afstand eller vejer så eller så meget og har den og den konsistens osv. Blandt disse kundskaber er der intet, der fører på sporet af en evig tilværelse. Kundskaben om livet og udødeligheden kan umuligt tilegnes igennem den blotte og bare kundskab om materien. Den gør blot individet til ét med "den kosmiske bevidstløshed" eller den "død", der blev bebudet som en følge af "syndefaldet".

Frugterne på "livets træ" udgør en helt anden slags facitter end dem, der er frugter på "kundskabens træ". Disse facitter har intet med mål og vægt at gøre, men fremtræder som alle de foreteelser, der udgør kendetegn på liv. Jeg kalder dem i mit hovedværk LIVETS BOG for "livsytringsfacitter. På disse facitter kan der lige så godt opbygges en videnskab, som der kan opbygges en videnskab på mål- og vægtfacitter, men forskellen bliver, at man i det ene tilfælde analyserer materien, der igen er det samme som "døden", medens man i det andet tilfælde analyserer Jeg'et eller "livet".

Nu er jordmenneskene kommet dertil, hvor de kulminerer i viden eller videnskab om materien. De er blevet sådanne eksperter i "døden"s manifestationer, at de er ved at være mætte af denne tilstand, ja, nogle føler ligefrem lede ved den og opfatter den i større eller mindre grad som "helvede" og råber efter en "varig fred". Det vil i virkeligheden sige, at de længes efter den harmoni, der løfter deres bevidsthed op over materiens slagskygge. Den vil de også kunne opnå, og betingelserne er, at de i deres sind og i forholdet til deres omgivelser søger at manifestere freden.

Logik og kærlighed

Mere end nogen sinde tidligere i jordmenneskehedens historie hører man råbet om en "varig fred", og det er ikke mærkværdigt, at dette ønske opstår, for der er en større ufred og disharmoni på jorden, end der nogen sinde før har været. Den fysiske videnskab har haft enorm fremgang, det er lykkedes for forskerne at trænge ned i mikrokosmos og ud i makrokosmos og finde stadig nye mål- og vægtfacitter, og man taler om den strålende logik, man finder i alt såvel i det store som i det små. Men man ser overalt kun detaljer, og man bruger endda disse detaljer i krigens og ufredens tjeneste. Man bruger sin viden om mål- og vægtfacitter i atomverdenen til atombomber, og man tror, at en sådan skabelse også er baseret på logik. Ingen vildfarelse kan dog være større.

Set fra det kosmiske udsigtspunkt er logik det samme

som kærlighed; at handle logisk vil i dette perspektiv sige at handle til gavn for helheden. Universet eller verdensaltet er i sig selv en evigt kulminerende kærlighed, og alle levende væsener – og dermed også den jordiske menneskehed - kan ikke eksistere uden at ”leve, røres og være” i denne kærlighed. Til hvilken som helst tid og på et hvilket som helst sted eller i en hvilken som helst tilstand, såsom i sorg og glæde, i ulykke og velvære, er alle levende væsener omgivet af universel eller guddommelig kærlighed. Den er det absolut eneste, der kan røre ved det levende væsens sanser, det eneste, der kan få disse til at reagere. Vi møder den overalt og til alle tider som universets kosmiske vibrationstilstand, der er identisk med Guddommens mentale strålekraft.

Hvordan kan det da være, at jordmenneskene råber efter fred, der i virkeligheden er det samme som kærlighed, når der overhovedet ikke er andet, der fra universets side kan virke på deres sanser end netop en altdominerende kærlighed? Dette råb kan kun afsløre, at der er noget i vejen med sansestrukturen og evnen til at sanse hos dem, der råber. Deres sanser reagerer ikke for universets helhedsenergi, kærligheden, men derimod kun for nogle af de lokale detaljer eller vibrationsarter, hvoraf den er sammensat. Vedkommende væsener tror derfor, at disse enkelte vibrationsarter er helheden og indretter deres liv efter denne tro. Men at indrette sit liv og sin tilværelse på en detalje eller en lokalitet i helheden i den tro, at detaljen eller lokaliteten udgør denne helhed, kan kun føre til en større eller mindre katastrofe. Det er sådanne katastrofer, der gør de jordiske menneskers skæbne ulykkelig.

Detaljeopfattelse og intolerance

Jordmenneskehedens mentale sfære er i det store og hele et hjemsted for ulykkelige skæbner, den kan siges at være selve ”helvede” eller mørkets rige. Årsagen til dette er ikke en ”fejl” i universet eller en ”vred gud”. der vil straffe menneskene; årsagen er en midlertidig mangel i de jordiske menneskers sanseevne, det jeg før kaldte ”kosmisk bevidstløshed”. Så længe de jordiske mennesker funderer deres liv, deres moralitet og viljeføring eller deres forhold til Næsten på lokale detaljer i verdensaltets struktur i stedet for på helheden i den tro, at deres detaljeopfattelse er udtryk for den absolutte sandhed, så længe vil også intolerance, konflikt og krig være de jordiske menneskers psykiske atmosfære.

Forskellige opfattelser af sandheden eller helheden skaber tilsvarende forskellig moral og levevis. Og den moral, der skabes på basis af detaljeopfattelse, er oftest den, at man tror om de anderledes opfattende, at de er ”umoralske”, at de er i konflikt med sandheden, at de er ”forbrydere” eller ”fortabte sjæle”. Er det ikke netop i sådanne situationer, vi finder de dogmatiske religioner og de religiøse sek-

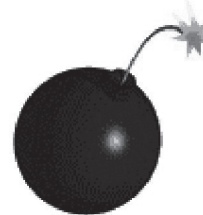
ter? De har ned igennem tiderne udløst en overordentlig stor intolerance i indbyrdes krige og forfølgelser. Har ikke selve den statsautoriserede ”kristendom” med sine inkvisitoriske heksebål, terrorhandlinger og bandbuller været i forreste række blandt alle intolerante? Man har endog dræbt, pint og lemlæstet i hans navn, der bad for sine bødler og mordere og sagde: ”Fader forlad dem, de ved ikke, hvad de gør”. og som sagde til ”røveren” på korset: ”I dag skal du være med mig i Paradiset”.

Islams tilhængere har i Allahs og profetens navn søgt at udrydde alle ”vantro hunde”, der ikke ville blive muhamedanere. De har erklæret ”hellig krig” mod anderledes troende. Alle parter har villet omvende eller dræbe hverandre, således at ”den rette tro”, deres egen, kunne udbredes over hele jorden. Uoverensstemmelser kan ganske vist også kun fjernes ved, at parterne kommer til at få et fælles syn. Men hvordan får en muhamedaner og en kristen et fælles syn? Hvordan kommer to kontrære parter i det hele taget i kontakt med hverandre? Hvordan bliver der fred mellem to krigsførende magter? Kan det ske ved, at den ene part, i kraft af sin styrke eller overlegenhed, overvinder den anden part og bringer denne til at acceptere sin forestilling som den eneste rigtige? Nej, absolut ikke.

Det er rigtigt, at den ene parts styrke og overlegenhed kan bringe den anden til tavshed - i alt fald en tid - og til tilsyneladende at acceptere den sejrende parts forestilling på grund af denne parts overlegenhed. Men det er jo ikke fred, selvom det ganske vist kan udtrykkes som en slags ro. Men en ro, der opretholdes ved hjælp af tvang, er det samme som en indestængt kraft, og indestængt kraft er i virkeligheden det samme som en ”bombe”. En bombe repræsenterer altid en eksplosionsfare, en mulighed for katastrofe og destruktion, for død og lemlæstelse.

Hvor to parter, enten det er to væsener eller to grupper af væsener, ”slutter fred”, fordi den ene part er blevet sejrherre og forfølger sin sejr ved at udøve magt og diktatur over den anden, bliver den anden part skabt om til en ”bombe”. Og jo mere kraft, der er indestængt, desto større bliver eksplosionsevnen og -faren, og desto større må sejrherrens påpasselighed og vagtsomhed være. Under den overflade, som er diktaturmagts ”opretholdelse af ro og orden”, eksisterer altså den overvundne parts ”bombementalitet” og den andens magtudøvelse og nervøsitet for at miste sit overherredømme. Det har intet som helst med fred at gøre, men er blot ”stilheden før stormen”, idet begge parter i virkeligheden er levende bomber.

Dette at være sejrherre udelukkende i kraft af magt, be-

tyder absolut ikke nogen virkelig fred for sejrherren. Det er blot en fortsat kamp. Han må stadig passe på de undertrykte, de indestængte kræfter, de levende ”bomber”. Og er det ikke netop på denne måde, at jordens stater af i dag oprindelig er blevet til? Stater og landegrænser er udelukkende resultater af fortidige krige og bestemt af fortidige krigeriske sejrherre. Derfor må staterne i vor tid også holde hær og flåde og stadig forbedre deres krigs- eller ordmateriel for at forsøge at skabe sikkerhed om de engang opsatte grænser. Jordens stater er ladede med mentalt sprængstof, som jordmenneskene med teknisk raffinement i vor tid ”materialiserer” til fysisk sprængstof. Derfor er det foreløbig uundgåeligt, at alt dette sprængstof af og til bryder ud i kolossale eksplosioner i form af verdenskrige. Det er uundgåeligt, så længe eksplosionerne eller krigene kun betyder forskydninger af magtcentre. Om det ene eller det andet folk har magten fjerner ikke eksplosions- eller krigsfaren, så længe de jordiske mennesker kun begærer og besidder magten for magtens egen og ikke for rettens skyld.

Magtprincippet er et ældgammelt livsfundament i den jordiske menneskehedens historie. Det har været fundament for menneskehedens passage gennem hele dyreriget. Blandt dyrene er magtprincippet den allerfornemste dyd. Retsprincippet derimod, hvilket vil sige et forpligtelsesbegreb eller ansvarsfølelse over for andre væsener, racer eller arter udover mage og afkom, eksisterer ikke i dyreriget. For dette riges væsener er beskyttelsen af deres egen organisme, forplantnings driften og omsorgen for afkommet så omfattende i forhold til deres ringe mentale kapacitet, at de umuligt kan rumme mere. Dyret kan ikke arbejde med interessesfærer, der ligger uden for dets eget liv og snævre tilværelseskreds.

Det kan ikke som det fuldkomne menneske lade sig korsfæste eller gå i døden for andre væsener, der er dets egen lille snævre kreds uvedkommende, ja, måske endda fjendtlige. Det bliver selv i den grad stræbt efter livet, at dets forsvar heroverfor ikke levner det tid til anden mental og legemlig udfoldelse end magtprincippet, hvad enten dette nu forekommer som fysisk styrke eller som overlegen snarrådighed, list og camoufleringsevne. Det må på en eller anden måde være overlegen for at klare sig i kampen for tilværelsen.

Da dyret ikke har andre udveje end dette magt- eller overlegenhedsprincip for hævningen af sin ret til at være til, kan religiøse og moralske forskrifter naturligvis ikke få betydning for det. Næstekærlighedsprincippet i menneskelig forstand ville være en overtrædelse af livslovene i det egentlige dyrerige.

Men de jordiske mennesker tilhører jo også dyreriget, så rets- og næstekærlighedsprincippet er vel egentlig også

farlige for dem? Ja, de er farlige, nedbrydende og ødelæggende for den dyriske side af det jordiske menneskes sind, men udviklende og livgivende for den menneskelige side. Den jordiske menneskehed befinder sig på en lang skala af trin i udviklingen fra dyr til menneske, og jo nærmere den befinder sig det egentlige dyrerige, desto større rolle spiller de ”dyriske” idealer, magt- og overlegenhedsprincippet. De jordmennesker, der er længere fremme i nævnte udvikling, står derimod disse idealer tilsvarende fjernere og har begyndt at betjene sig af andre idealer, som, når de engang når deres fulde udfoldelse, vil være en fuldstændig kontrast til magtprincippet.

Disse nye idealer går i retning af at ”vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre”, at overvinde tendenser til at stjæle, lyve og bedrage og udvikle sig til at elske sin Næste som sig selv og tilbede Gud igennem alle ting.

Retsprincippets gradvise indførelse

Igennem lange tider har der med visse mellemrum været inkarneret store bevidstheder på denne klode, mennesker, der med rette, som Kristus, kunne sige: ”Mit rige er ikke af denne verden”. Disse indviede væsener og verdensgenløbere inkarnerede i længst forsvunden tid, først som indviede konger, dommere og herskere, senere, da kongepricippet var degenereret, som profeter og vismænd. Alle disse væsener har i udstrakt grad sat deres præg på jordmenneskehedens udvikling. Virkningen af deres inspirerende indsats blandt de i udviklingen længst fremstående folk er det, vi i dag kalder ”kulturstater”.

I disse stater er der gennem tiderne skabt et retsvæsen, der forbyder menigmand at myrde, stjæle, bedrage eller på anden drastisk måde at genere sin Næste. Junglens magtprincip er altså her ved at blive nedbrudt. Det er naturligvis ikke sket på en gang, og de jordiske mennesker har heller ikke været lige modtagelige for denne afløsning af ”den stærkeres ret” eller magt- og overlegenhedsprincippet. Man kan inddele jordmenneskene i visse grundkategorier i forhold til evnen til at efterleve den nye moral, der skal gøre dem mere menneskelige. Først og fremmest er der naturligvis de to hovedgrupper, hvoraf den ene består af dem, der kan overholde de juridiske love, og den anden af dem, der ikke kan. De sidstnævnte er dem, i hvilke de dyriske idealer endnu er så fremtrædende, at de kun kan se disse som idealer og i stor udstrækning funderer deres liv derpå. De finder det naturligt at stjæle, bedrage og i værste tilfælde at myrde, skønt de derved kommer på kant med de juridiske love.

Disse uudviklede sjæle udgør kultursamfundenes ”underverden”, der i virkeligheden er en mellemsfære mellem naturmenneskestadiet og de fremskredne kulturmenesker. Man kan kosmisk set ikke sige, at de er forbrydere,

idet de ikke betjener sig af en handlemåde, som de i forvejen ved er forbryderisk.

De ved det måske teoretisk fra skoleundervisningen i den stat, de tilhører. Men det kan de kun opfatte som et forbud, og den indre sjælelige indstilling kan ikke ændres ved et forbud. Man kan ikke forbyde en løve at være en løve eller en tiger at være en tiger. Man kan ganske vist tvinge nævnte dyr til at udføre visse handlinger,

der ikke er naturlige for dem, og således kan man også forsøge at tvinge den nævnte kategori af mennesker til at følge et adfærdsmønster, der for dem er uforståeligt. Men i begge tilfælde er der tale om dressur, og det kan meget let hænde, at naturen går over optugtelsen.

I kulturstaten forsøger man altså at dressere væsenerne fra omtalte "mellemsfære" eller underverden til at udføre det kunststykke at balancere på den line, der hedder statens juridiske love. De, der endnu ikke har lært kunststykket, men træder udenfor, betegnes som forbrydere og straffes af dressørens "pisk", hvad enten den repræsenteres af dødsstraf, forbedringshus eller andre straffeforanstaltninger. Alle jordiske mennesker har gennem en række inkarnationer oplevet noget sådant, og nogle gør det altså for øjeblikket. Mange er efterhånden blevet så bange for "dressørens pisk", at de kan udføre kunststykket og betragtes som "agtværdige og lovlydige borgere". Men så længe agtværdigheden og lovlydigheden kun beror på en teknisk kunnen og ikke en moralitet, der er naturlig for væsenet, hører det stadig hjemme i underverdenen, hvad dets mentalitet angår, selvom det udadtil har kulturstatens moral som "fernis" over sin egentlige mentalitet.

Hvis ikke det frygtede straffen, ville det handle efter sin egen "dyriske" opfattelsesevne, og det har måske endda lært sig at gøre det uden at blive "opdaget", det har ændret taktik og bruger ikke magtens, men snedighedens og listens overlegenhedsteknik. Vort samfund af i dag viser os tydeligt, at denne kategori af jordmennesker findes overalt, i alle samfundsklasser, også blandt de ledende. Og netop dette viser, at retsprincippet ikke er nok, når det drejer sig om "det menneskeliges" udvikling på jorden. "øje for øje og tand for tand" har været et nødvendigt princip for jordmenneskene at lære. Men også det er kun detaljer og en slags mål- og vægtfacitter. Erfaringerne fører de levende væsener videre mod den tilstand, hvor de ikke kan nænne at gøre det, som lovene forbyder dem,

ja, hvor der er meget mere end det, som lovene forbyder, de ikke kan nænne at gøre.

Det menneskelige i det jordiske menneske

I udviklingen fra dyr til menneske, som det jordiske menneske befinder sig i, har retsprincippet spillet og spiller stadig en stor og væsentlig rolle. Jordmenneskene er gradvis blevet belært om, at ethvert menneske har både pligter og rettigheder. Men ét er teori, og praksis ofte noget andet. Øje for øje og tand for tand princippet kan skabe disciplin på basis af en slags dressur, og det har også på denne måde været muligt at skabe former for lov og orden i mange stater.

Men love kan fortolkes, og samvittighedsløse, men snedige lovfortolkere kan ved deres overlegenhed tiltage sig en magt, der blot adskiller sig fra junglens ved at være intellektuelt betonet. Både i forholdet mellem staterne indbyrdes og mellem borgerne i de enkelte stater har retsprincippet ofte været brugt som ren og skær camouflage for magtbegær. Tyveri, løgn og bedrag, ja, endogså mord er blevet begået i retfærdighedens navn.

Det vil altså sige, at hverken religionerne eller retsvesenet, der begge er virkninger i kulturstaten af de indviedes og verdensgenløsernes belæring af den jordiske menneskehed, har været tilstrækkeligt til at gøre jordmenneskene mere menneskelige. Begge dele har været nødvendige led i den påvirkning, der skal forvandle de jordiske mennesker til "mennesket i Guds billede", men de er kun stadier i udviklingen.

En tredje og mindst lige så vigtig faktor spiller ind i forvandlingsprocessen, og det er de jordiske menneskers individuelle skæbnedannelse baseret på universets evige love for årsag og virkning. Jeg omtalte tidligere, at der var to hovedkategorier blandt jordmenneskene, når det gjaldt forholdet til de juridiske love: de der kunne overholde lovene, og de der ikke kunne. De sidste har jeg omtalt, og de kan naturligvis inddeles i mange flere underafdelinger, end det er muligt i et foredrag. Det er dem, der fysisk og mentalt - i visse tilfælde kun mentalt - tilhører underverdenen.

Men hvad er nu årsagen til, at den første kategori af jordiske mennesker har let ved at overholde lovene? Nogle så let, at der slet ikke behøvede at være nedskrevet nogle love; de KUNNE alligevel ikke overtræde dem, de kunne ikke nænne det, fordi de bærer loven i deres hjerte. Sådanne mennesker er væsener, der er så langt fremme i udvikling af den rent menneskelige opfattelsesmåde, at de har fået en interessesfære, der går i retning af det uselviske. De begynder at føle glæde ved at gøre noget, der kan komme andre væsener til gode. Medens et sådant væsen tidligere kun var optaget af at gøre ting, der

udelukkende kom det selv til gode - denne handlemåde var jo i længst forsvunden tid en livsbetingelse - så er det nu ved at blive så stærkt indstillet på at leve til gavn for Næsten eller omgivelserne, at denne måde at leve på er ved at blive en livsbetingelse. Det er denne indstilling af bevidstheden, der udgør væsenets personlige retsbevidsthed, der er det samme som den begyndende evne til at føle næstekærlighed, den evne, der først og fremmest udgør det menneskelige i det jordiske menneske.

De evige væsener og det evige liv

Men hvordan går det til, at væsenerne vokser i humanitet eller næstekærlighed? Hvad er fundamentet for den virkelige hensyntagen til Næsten eller omgivelserne? Det skyldes udelukkende et voksende kosmisk udsyn, en evne til at sanse Næstens skæbne, hans glæder og sorger. Dette udsyn udgør en fornemmelse, der går langt dybere eller er meget mere gennemtrængende end det fysiske syn.

Det er en modtagelighed for andres vanskeligheder, lidelser og smerte, der er så stor, at væsenets medfølelse næsten er en følelse af, at vanskelighederne, sorgerne eller lidelserne ramte det selv. Denne medfølelsesevne er ikke noget et menneske får forærende, den er udviklet liv for liv i en række fysiske inkarnationer, hvor vedkommende væsen har sået smerte, sorg og lidelse i forholdet til sin Næste og derefter har høstet virkningerne deraf som egne smerter, sorger og lidelser. Det ved nu inderst inde, hvad lidelse er, og kan ikke nænne at være årsag til andres lidelse, ja, det har ikke ro, førend det kan hjælpe og trøste der, hvor det møder lidelsen på sin vej.

Et sådant væsen har til fulde nydt af frugterne af "kundskabens træ på godt og ondt" og er ved at "blive ligesom Gud" dvs blive ét med den altomfattende universelle kærlighed. Det er begyndt at få kosmisk syn.

Medens det almindelige fysiske syn i sig selv er ganske neutralt og følelsesløst, er det kosmiske syn derimod selve fornemmelsen eller følelsen bag førstnævnte syn. For virkelig at kunne "se" er det nemlig ikke nok at have gode fysiske øjne. Der må bag disse øjne også forekomme en evne til at vurdere det sete. Uden denne evne vil intet væsen være i stand til virkelig sjæleligt eller kosmisk at "se" det, det fysisk ser på. Det fysiske syn er en neutral evne, der har til opgave at registrere de fysiske lys-, skygge-, farve- og formvirkninger, og denne registrering bliver ens igennem ethvert normalt øje hos væsener af samme art eller race. Ikke desto mindre viser det sig gang på gang, at jordiske mennesker har et højst forskelligt syn på tingene, ja, lige fra den ene yderlighed til den anden.

Dette afslører en bag den fysiske synsevne dybereliggende evne, som ikke er af fysisk natur, men af ren psykisk eller sjælelig fremtræden. øjets neutrale registrering

af omgivelsernes lys-, skygge-, farve- og formvirkninger føres via synsnerven til hjernen som elektriske impulser, som Jeget reagerer overfor, idet de virker på dets sjælelige struktur. Det er denne proces, vi kender under begrebet "tænkning". For at den døde fysiske lys- og skyggeregistrering kan blive til bevidsthed eller liv, må der i forvejen i væsenets sansestruktur være noget, der kan tiltrække den og omdanne dens virkninger til sjælelige eller åndelige detaljer. Uden denne omformning ville de nævnte virkninger umuligt kunne fornemmes af sjælen, dvs af den del af væsenets bevidsthed eller organiske struktur, der ligger uden for dets fysiske organisme og derfor overlever de fysiske inkarnationer.

Det "noget", der gennem den psykiske og fysiske sansestruktur tiltrækker og optager i sig de i øjets "fotografiapparat" registrerede lys- og skyggeeffekter og omdanner dem til tanker eller bevidsthed og dermed til liv, er det i forvejen i væsenets struktur forekommende liv. Og da liv er det samme som tanker eller forestillinger, vil det altså være disse i forvejen boende tanker eller forestillinger, der bevirker eller afgør de nye sanseobjekters indlemmelse eller ikke-indlemmelse i væsenets sjælsstruktur eller liv.

Hvis der ikke i forvejen i væsenet var liv eller bevidsthed, ville det være totalt umuligt for det at opleve noget som helst. Kun liv kan opleve liv, og derfor kan liv aldrig nogen sinde have begyndt, men er en absolut evig foreteelse i hvad og hvem som helst, det så end måtte vise sig. Liv kan kun fornemmes eller opleves i form af tanker og forestillinger og kan i sig selv kun være tanker og forestillinger hos et "noget, som er". Derfor betinges en hvilken som helst oplevelse af liv af forud eksisterende tanker og forestillinger. Der eksisterer således ikke i hele universet en "første begyndelse" af liv. Liv har altid været og vil i al evighed fortsætte med at være et resultat af forudgående liv. Og da liv ikke kan eksistere uden at efterlade liv, hvilket vil sige, at tanker og forestillinger ikke kan eksistere uden at efterlade nye tanker og forestillinger, kan liv aldrig nogen sinde ophøre med at være til. Det udgør en evig realitet.

Den evige ånd er et evigt "voksant" væsen

Udfra et vanebetonet materialistisk livssyn vil man hævde, at et lille barn, der kommer til verden, ingen tanker eller forestillinger kan have i sin bevidsthed. Det skulle så i henhold til ovennævnte være ganske uimodtageligt for sanseindtryk. Livsoplevelsen skulle være umulig for sådant et lille væsen. Men ikke desto mindre ser vi, at et sådant væsen udvikler mere og mere bevidsthed og giver udtryk for tiltagende liv. Er det nyfødte barn da ikke en "første begyndelse" af liv? Kun hvis barnet var dødfødt og så alligevel var i stand til at repræsentere et tiltagende eller voksende liv, måtte vi erkende dette liv

for en "første begyndelse". Men sligt er jo aldrig nogen sinde sket og sker heller ikke. Det er rigtigt, at barnet i sin spæde, nyfødte tilstand ikke kan give detaljerede udtryk for tanker eller forestillinger, således som voksne kan det, men det betyder ikke, at det er totalt blottet for tanker og forestillinger.

En tanke eller forestilling er i sit princip blandt andet en åndelig reaktion på fysisk sansevirkning. At denne åndelige reaktion ikke kan være ikklædt et fysisk sprog hos det nyfødte barn, der endnu ikke har lært at tale, er kun selvfølgelig. Et voksent menneske kan

heller ikke udtrykke tanker eller forestillinger i et sprog, det ikke har lært at tale. At det lille barn i sin spæde tilstand ikke åbenbarer stor tanke- eller sjælevirksomhed udadtil er blot naturligt, idet dets redskab (det fysiske legeme), hvorigennem det skal manifestere sin ånd og tanke, kun er i begyndelsen af sin skabelse. Hvordan skulle et væsen kunne manifestere hele sin bevidsthedsmæssige kapacitet, så længe det redskab eller den organisme, hvorpå manifestationen af denne kapacitet udelukkende beror, ikke er færdigbygget? Hvem kan sige, at sjælen og ånden bag skabelsen af spædbarnets voksende organisme ikke er et "voksent" væsen? Det såkaldte barnestadium er i virkeligheden noget rent "kropsligt". Det er et spørgsmål om skabelse eller opbygning af en organisme. Den evige ånd bagved organismen er et evigt "voksent" væsen, hvad enten den viser sig i den fysiske verden som et foster i moders liv, som et barn, et ungt menneske, et menneske i sin modne alder eller et gammelt menneske.

Hvis ikke ånden og sjælen bag et foster var et "voksent" væsen, hvordan skulle organismen da nogen sinde blive voksen? Det er jo ikke organismen, der skaber væsenet, men væsenet, der skaber organismen. Foster- og barnestadierne såvel som alderdomsstadiet i et jordisk menneskes fysiske inkarnation er udelukkende baseret på legemets opbygnings- og nedbrydningsstadier, der igen er baseret på kredsløbsprincippet i naturen. Den fra den modne manddomsalder afvigende mindre manifestationskapacitet, der gør sig gældende før og efter den modne alder, skyldes absolut ikke selve sjælen, men derimod organismemateriens afhængighed af kredsløbsprincippet. Dette princip betinger, at al materie konstant er på vandring i kredsløb, således at ingen som helst materiekombination eller skabelse vil kunne være bestandig, men er underkastet en evig forvandling.

Det levende væsens diskarnerede indre liv

Et liv fra undfangelse og fødsel til "døden" indtræder, er altså ikke, som det opfattes set i et materialistisk perspektiv, hvor materiens "slagskygger" dominerer, noget, der fra en første begyndelse iler sin totale afslutning i møde. Det er, set i et kosmisk perspektiv, hvor der ingen "slagskygger" findes, et jeg's berøring med den fysiske materie, en organismeopbygning, der igen må degenerere og gå i forfald til fordel for nye skabelsesprocesser. Men under disse reinkarnationer i materien, hvor jeg'et også oplever kredsløbsprincippet som karma eller skæbne-dannelse fra inkarnation til inkarnation, finder også en forvandling sted i jeg'ets psykiske struktur.

Det levende væsen gør erfaringer (disse erfaringer har igennem årmillioner ført det gennem en fysisk udvikling fra mineralrige, gennem plante- og dyrerige frem til det nuværende stadium, det er det, der er "Adams og Evas" skabelse). Det er disse erfaringer, der ligger bag de skiftende fosterstadier i moders liv, og det er dette fra tidligere inkarnationer eksisterende diskarnerede indre liv, der betinger det nyfødte barns møde med den ydre verden.

Det er udelukkende dette indre liv bag sanserne, der betinger vurderingen af den reaktion, der opstår i væsenets sanser ved disses møde med den ydre verdens energier og foreteelser. Det er det samme diskarnerede liv, der betinger væsenets mentale og legemlige fremtræden i den fysiske verden. Om det skal være mineral eller plante, om det skal være dyr eller menneske afgøres udelukkende af nævnte diskarnerede del af det levende væsen. Den bestemmer race, art og karakter, moralsk højde og intellektuel kapacitet, kort sagt hele individets manifestation og evne til at opleve. Det, der lader to væsener se den samme fysiske ting på helt forskellig måde, skønt de begge har hundrede procent normale fysiske øjne, er disse væseners fra tidligere inkarnationer overleverede forskellige erfaringsdannelse og dermed forskellige indre liv.

Når et i fysisk materie inkarneret væsen ser eller sanser et eller andet objekt fra den ydre verden, har det altså indstillet sit eget indre liv på nævnte sanseobjekt. Det vil sige, at to former for energikapacitet mødes, nemlig væsenets mentale energikombination eller bevidsthed og objektets energikombination. Hvis disse to kapaciteter er af samme styrke eller "bølgelængde", bliver reaktionen af deres møde en balance eller harmoni i vedkommende væsens bevidsthed. Denne harmoni fornemmes i sin mest fuldkomne form som en total "forståelse" af sanseobjektet, hvilken oplevelse igen er det samme som en total oplevelse af "sandheden" om dette objekt. Denne oplevelse af et objekts virkelige eller kosmiske analyse, der igen er det samme som analysen af dets absolutte forhold

til det øvrige univers, er i realiteten blot individets indre energi, der på det specielle område, som sanseobjektet udtrykker, bliver af samme ”bølgelængde” som selve universets ”bølgelængde” eller grundtone.

Individet bliver altså igennem det pågældende sanseobjekt ”ét med universet”. Det har her opnået den fulde frigørelse af andres meninger eller påstande og har dermed i kontakten med sanseobjektet nået en absolut mental suverænit. Den absolutte viden eller kosmiske selvoplevelse af et sanseobjekts kosmiske analyse er den allerhøjeste oplevelse af sansning, det er selve oplevelsen af Guddommen eller dette: i det pågældende felt at være ”et med Faderen”.

Kærligheden eller universets grundtone

Når et jordisk menneskes møde med et sanseobjekt resulterer i disharmoni eller manglende balance i dets bevidsthed, fordi det ikke var på ”bølgelængde” med objektet, kan denne disharmoni strække sig fra stadier af mere eller mindre ligegyldighed til den største vrede og følelse af forurettelse, og da er væsenet endnu et ”kosmisk lig”. Den kan også resultere i en undren, et spørgsmål,

og da er mennesket på vej mod ”opstandelsen”, da er det søgende.

Hvis denne oprigtige tilstand efterhånden forbindes med en større og større kærlighed til alt levende, en ægte medfølelse og forsøg på forståelse af, hvorfor et menneske er sådan og et andet sådan osv, vil vedkommende menneske begynde at opleve, hvorledes den snævre sansehorisont udvides. Man er ikke i stand til at hade nogen, heller ikke dem, der måske mener, at de er ens fjender. For man kender deres kosmiske analyse og ved, at de netop i øjeblikket ikke kan være anderledes, end de er, samtidig med at de i realiteten uden at vide det er med til over for en selv at udløse den skæbne, man tidligere har sået.

Nu og i fremtiden er det det enkelte menneskes udvikling det gælder, dets evne til at være til gavn og glæde for andre og til at overvinde sin tilbøjelighed til at forveksle en enkelt lille bølge på livets hav med hele oceanet. For at komme til at forstå og opleve verdensaltets eller livets virkelige struktur, vil det være absolut nødvendigt, at ens indre verdens grundtone vibrerer i kontakt med universets grundtone, der er kærligheden.

Det kan man, hvis man ser alt under evighedens synsvinkel. (© Martinus Institut)

Liv, lyd og helbred

Ruth Olsen

I bogen "Musik som medicin" (anmeldt længere fremme i bladet) fortælles om en forskning, der har vist, hvordan for tidligt fødte børn klarer sig bedre, når man i deres kuvøse afspiller en jævn rytmisk hjertelyd. Moderens hjertelyd betyder altså noget væsentligt for fosterets trivsel. Bogen har flere andre eksempler på, hvor vigtig lyd åbenbart er for vækstprocesser i naturen. F.eks. betyder fuglesang en hel del for kornets spiring og vækst, har det vist sig.

Da følgen af den megen brug af gifte i USA's landbrug på et område næsten havde udryddet alle insekter og dermed også fuglene (jfr. Rachel Carsons bog "Det tavse forår") og en deraf følgende dårlig høst, eksperimenterede man med at sende fuglesangsfrekvenser ud over en nys tilsæt kornmark. Det hjalp!

Man har også forsket i at udsætte planter for forskellige former for musik. Harmonisk musik øger planternes vækst, hvorimod disharmoniske lyde får dem til at gå ud. Det er altså ikke lige meget, hvilken slags musik, man spiller, ej heller i hvor lang tid, planter udsættes for den. Det kan også blive for meget. Heller ikke køer i stalden bryder sig om musik hele dagen, de har ligesom mennesker brug for stilhed ind i mellem. Heavy metal rock blev iøvrigt brugt som del af torturen på Guantanamo!

Når vi skal finde ud af, hvorfor musik og lyde i det hele taget kan have en så relativ stor virkning på levende organismer, må vi se på, hvad toner og lyd dybest set er. Lyd er energivibration. *Alt* i det fysiske univers er vibrationer, dvs bevægelse forårsaget af spændingsforskelle. *Al* vibration har, eller rettere *er*, lyd, selv om vi ikke har sanser til at registrere ret meget af den. Ordet *tone* kommer i øvrigt af tonus, som betyder spænding.

En nærmere redegørelse for fænomenet lyd skrev jeg om i Impuls nr. 3/2006!

Når alt stof - fast, flydende eller luftigt - er opbygget af vibrationer i forskellige mønstre og frekvenser, giver skabelsesberetningens udsagn "I begyndelsen var ordet" mening, for "ordet" er en materialisation af lyden, dvs af vibrationen, altså af den energi vi også kan benævne "lys" eller elektricitet. Til skabelsen af former kræves, at energien er organiseret på bestemte velordnede måder, og derfor oversættes skabelsesberetningen da også ofte

som "I begyndelsen var logos". Musik er organiseret lyd. Organisatoren (skaberen) kalder vi en komponist. Støj er uorganiseret lyd.

Levende væseners organismer er opbygget af vibrationer i bestemte mønstre og frekvenser, hvilket ifølge Martinus er styret af Jeget og dets talentkerner i evighedslegemet, mens naturvidenskaben tror det hele styres af de kemiske stoffer, som generne udgør. Menneskets organisme, alle dets organer og celler, er sammensat af utallige mikrovæseners organismer, som svinger på nogenlunde samme frekvens som deres makrovæsen, om end i en anden oktav. Der skal være en vis harmonisk samklang mellem mikro- og makrovæseners vibrationer, for at de skal kunne tiltrækkes af hinanden og indgå et frugtbart samarbejde.

Dette ses også ved undfangelsen, hvor det har vist sig, at det ikke er den sædcelle, der kommer først, som får lov at komme indenfor i ægget og befrugte det, men den som har den rigtige vibration. Sæd og æg skal være på "bølgelængde", dvs der skal være resonans. Det samme gælder, når et menneske skal reinkarnere i Jordens organisme. Når Jorden derfor i sin udvikling er nået op i en højere frekvens, vil mennesker med en lavere vibration, dvs en ringere åndelig udvikling, ikke længere kunne reinkarnere som Jordens hjerneceller. Sådan skilles "bukene fra fårene".

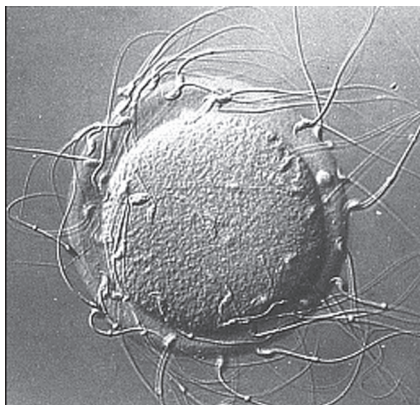
Helbred

Spirituelte orienterede mennesker ved godt, at den menneskelige organisme ikke kun består af de vibrationer, der danner den fysiske krop men også af de energier, der normalt er usynlige for den almindelige synssans. Altså det som Martinus kalder ”den stråleformige”. Nu er alt jo dybest set stråleformig, eftersom alt er elektricitet, men noget af den svinger altså så tilpas langsomt eller tæt, at vi kan få øje på den som stof, eller som i nyere tid vi på anden måde er blevet i stand til at måle den.

Naturvidenskaben er nået frem til at kunne registrere meget af den stråleformige energi og kalder det ”den elektromagnetiske skala”. Det hører til de teknologiske fremskridt, at man har fundet ud af at udnytte mange af de usynlige frekvenser. Det gælder f.eks. radiobølger, mikrobølger, ultralyd, den radioaktive stråling osv, uden man dog ved så meget om, hvordan disse vibrationer påvirker levende organismer.

Til trods for al den viden, man har i dag om strålingsenergier, har man endnu ikke i den almindelige lægevidenskab forstået, at den menneskelige organisme og alle dens celler styres af bioelektriske felter, hvor spørgsmålet om sygdom og sundhed afhænger af, om der er harmoniske eller disharmoniske svingninger i dette felt. Det er dog ellers længe siden, man fandt ud af at måle dette såkaldt ”biomagnetiske felt”. Man skærer måske en kræftknode væk, men man aner intet om de vibrationer i den stråleformige krop – også kaldet det æteriske legeme – som skabte kræftknuden. Derfor kommer kræften så ofte igen, fordi man ikke har ændret noget i sit tankeklime og dermed det æteriske legeme.

En af flere forskere på dette felt var den engelske fysiker George de la Warr (ca. 1900-1970), som fandt ud af at måle frekvensmønstrene for de forskellige organer og væv. Således blev han i stand til at konstatere afvigelser fra det normale, og ved at sende sunde frekvenser til det syge sted, kunne han åbenbart genoprette den normale balance, altså helbrede. Om dette skriver den danske

forsker Paul Goos, der fortsatte Warrs arbejde, i bogen ”Dimensioner uden grænser” (Strubes forlag 1972). Han fremstillede en slags medicin i form af vand, tilført de relevante frekvenser.

Goos nåede frem til den overbevisning, at det slet ikke er de kemiske stoffer i medicinalindustriens piller, der virker, men udelukkende deres energifrekvenser. Men da medicinalindustrien åbenbart ikke har nogen dybere viden om organismens energifrekvenser eller deres medicins samklang eller nærmere mangel på samklang med disse, eksisterer der ingen medicin uden skadelige bivirkninger. Men den industri ville nok gøre alt for at modarbejde alle forsøg på at erstatte deres produkter med ”frekvens-vand”.

Den russiske forsker Lakhovsky sagde i 1932: ”Enhver levende celle er en elektrisk resonator, kromosomerne i kernen fungerer som en svingningskreds og er omgivet af et svagt elektromagnetisk felt med en bestemt frekvens. Forandres cellernes naturlige frekvens vil der opstå sygdom.” (V.Schelderup: ”Helbredelsen grunde”, Munksgaard 1991) I samme bog står: Det er ikke energien i sig selv, der er det vigtige, men dens signal, dvs informationen i dens frekvensmønster, der er det vigtige. Velordnet struktureret energi indeholder information, mens uordnet energi dvs støj blot skaber kaos omkring sig.

Der er i førortalt bog om ”musik som medicin” refereret (s.33) en interessant forskning (1980) af den franske biolog Helene Grimal. Hun tog nogle kræftceller og bombarderede dem med disharmoniske lyde i stigende skala. Efter en tid begyndte cellerkernerne og membranerne at opløses, hvorefter cellerne eksploderede. Ved forsøg med celler fra sundt væv var der nok i begyndelsen tegn på en vis desorganisering, men efter en tid reorganiserede de sig og kunne lade lyden uanfægtet passerere gennem sig.

Lydterapi

Der er mildt sagt intet nyt i, at toner og musik påvirker menneskene. Pythagoras (560-480 f.Kr.) sagde: ”Kun smukke harmonier og melodier er i stand til at genskabe ligevægten i et forstyrret sind og forny sindets sunde relationer til dets omgivelser og til verden.” Hans grundtanke var, at universet er bygget på harmoniske talforhold, der får deres mest direkte udtryk i musik. De samme proportioner og former findes overalt i naturen.

Også for Platon var melodi og rytme vigtige midler til at skabe harmoni i krop og sjæl. Musikken ændrer sjælen og sjælen ændrer derpå kroppen tilsvarende, sagde han. I den tidlige kristne kirke var musikken en vigtig del, for som Augustin sagde: ”Musikken er bindeleddet mellem den guddommelige åndelige verden og den fysiske san-

severden". Hildegard af Bingen (1098-1179) mente sang og musik var "en nøgle til at åbne paradiset's port", hun skrev ikke blot en bog om urtemedicin men skabte også, hvad der er blevet kaldt "helbredende musik".

Megen alternativ forskning har i dag påvist, at det er i vort (for de fleste) usynlige energifelt ubalancerne opstår, som så siden forårsager sygdom i den fysiske krop. Altså opstår sygdommene først i tankernes og følelsernes stråleformige legemer! Det er også denne stråleformige verden musikken og andre lydfrekvenser først og fremmest påvirker. Vi kender det alle sammen, hvordan musik og sang gør noget ved os følelsesmæssigt og mentalt. Musik kan bruges til at berolige eller op-
hidse, til at suggerere eller forføre, på godt og ondt.

I den før nævnte bog om musik som medicin fortæller om megen ny forskning, f.eks. om hvordan musik kan øge immunforsvaret, bl.a. ved at fremkalde positive indre billeder, hvordan den kan lindre smerte og depression bl.a. ved at flytte bevidsthedens fokus, hvordan den kan dæmpe angst og stress, alt dog afhængig af, hvilken slags musik og hvilken slags person, det drejer sig om. Rolig blid musik kan f.eks. afhjælpe hyperaktivitet hos børn. Der er generel enighed om, at disharmoniske lyde er helbredsnedbrydende, især er vedvarende gadestøj meget ødelæggende for helbredet. Det er jo tankevækkende nu, hvor halvdelen af verdens befolkning bor i storbyer.

Man har med EEG-hjernescanning fundet ud af, at forskellig slags musik giver aktivitet i forskellige dele af hjernen. Hård og stærk rytmisk musik synes især at vise

aktivitet i krybdyrhjernen – det gælder altså f.eks. dele af rockmusikken og militærmusikken. En del forskning gælder vor stemmes vibrationer og deres betydning. Man mener at have fundet ud af, at dybe frekvenser er knyttet til instinkt-området, de midterste frekvenser til sprog og social udvikling, mens "de høje frekvenser er knyttet til den elektromagnetiske opladning af hjernen, især via det vi kan kalde de intuitive og spirituelle dimensioner" (s. 233)

Jeg har fremhævet dette citat, fordi det måske giver en forklaring på, hvorfor Martinus' stemme lå så højt frekvensmæssigt! Hans hjerne var højt elektrisk ladet, specielt når han holdt foredrag.

Fra åndsvidenskaben ved vi, at tanker og følelser er vibrationer ligesom alt andet, om end i en "finere" udgave, hvorfor de forekommer som noget meget uhåndgribeligt for de fleste. Men også de hørbare lydfrekvenser er noget ret så "luftigt", men derfor er vi dog ikke i tvivl om deres eksistens og virkning. Nu er det snart jul, og vi skal igen høre og måske selv synge de kære gamle julesalmer. De sætter os i en særlig stemning, nogen mere end andre alt efter hvilke erindringer, vi hver i sær har "på lager" vedrørende julen. For de fleste er

det en positiv stemning, og det er jo godt for helbredet.

Lydterapi – også kaldet frekvensterapi – er uden tvivl en god og gavnlig terapiform, men hvis vi ikke ændrer vor måde at tænke på og dermed altså de dertil hørende frekvenser i vore stråleformige legemer, holder den af terapeuten eller healeren opnåede frekvensændring og eventuelle helbredelse ikke længe. Men det er dog opløftende at vide, at tankefrekvenser er noget, vi selv i stand til at ændre på. Ikke fordi det er let, men det kan lade sig gøre lidt efter lidt.

Det, der er faldet i menneskenes lod at regulere, er i realiteten kun en ubetydelighed ved siden af den virkelige reguleringsfaktor: jordens åndelige atmosfære, idet den er det direkte udløsende moment i jordens tiltræknings- og frastødningsevne, og denne igen ifølge kosmiske analyser udgør fundamentet for jordens astronomiske forhold og dermed for dens klima.
("Den ideelle føde" s. 28)

Hvad vil det sige at være dansker?

Gunder Frederiksen

på baggrund af Ralf Pittelkov: "Mit liv som dansker."

Man skal ikke følge særligt meget med i politik og samfundsdebat for at støde på det lidt fremmedartede navn Pittelkov. Det fremmedartede beror på, at Ralf Pittelkov har rødder tilbage til Polen. Men det er i Danmark, han har slået sine folder og naglet sit navn fast – vist endog med syvtommersøm? Det er dog først og fremmest i politiske kredse, Ralf er kendt. Som politisk rådgiver og samfundsdebattør kom han tæt på såvel oppositionen som regeringen og dette stort set uanset, hvilken farve den havde. Pittelkov var så vidt mulig politisk neutral, hvilket til gengæld gav ham kvalifikationer som bredspektret rådgiver på toppen.

Og med hensyn til at vurdere, hvad det vil sige at være dansker, fik han muligheder for at opleve det såvel indefra som udefra. Ingen steder blomstrede danskheden så stærkt som i grænseområdet – altså i Sønderjylland. Og her har jeg personligt kunne dele erfaringer med Pittelkov, idet jeg havde min barndom og første delen af min ungdom i Åbenrå svarende til Ralfs opvækst i Sønderborg. Såvel glorificeringen af danskhed og tilsvarende afstandtagen fra tyskhed har også præget en del af min barndom og ungdom, indtil vi fik det mere på afstand og derved kunne se det med lidt mere modne briller.

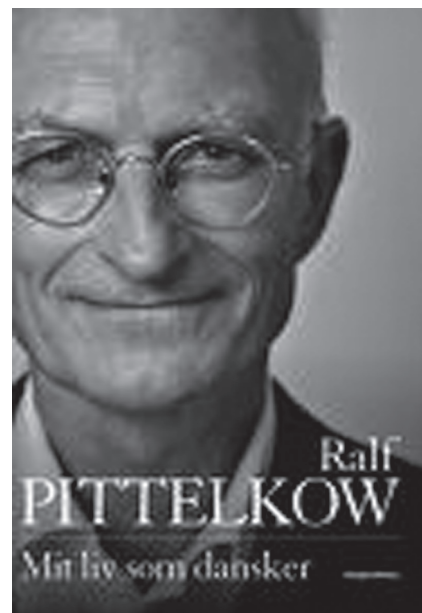
At lave en bedre verden

Ralf havde kolossal mod på livet, så her var de sønderjyske erfaringsmuligheder alt for snævre – ikke mindst da impulser fra 68- forsøget på at forbedre verden virkede som trækplaster på mange unge mennesker, som havde set sig sure på autoritetsdominans og ”kæft, trit og retning”. Individualismen blomstrede ikke mindst i Ralfs mentalitet og hermed oprøret mod den bestående mosgroede vanementalitet. Venstrefløjens demonstrerede mod verdensbankens topmøde i København, og Ralf blev suget med i voldsomme slagsmål med politiet. Motivet var anderledes, men ellers svarede det til, hvad vi kender i dag. Men der skal andet end hylende politibilers udrykning og knippelsuppe til for at få fred og harmoni i det lille Danmark, som også havde ambitioner om fred og romantik. – I dag er der ikke meget, der gør, at vi med rette kan tillade os at være stolte af at være dansker. Mon ikke vi har lidt svært ved at lære af fortidens synder? Blandt meget

andet er urolighederne omkring de tvangshjemsendte flygtninge i Brorsonkirken et signal, der kunne tyde på det.

Ralf Pittelkov havde ikke blot ambitioner, men også flair for politik. I 1989 blev han opstillet som socialdemokratisk kandidat ved Europa-Parlamentet, men var på daværende tids-

punkt endnu for umoden og uegnet til det hårde liv som debattør, hvor der krævede spidse albuer. Meget tydede alligevel på, at Pittelkov skulle ind i politik, idet han fik et tilbud fra socialdemokratiet om at blive international sekretær for partiet. Det kom til at betyde et travlt rejseliv først og fremmest i Europa og efterhånden sammen med en kendt kvindelig politiker ved navn Karen Jespersen, som han blev gift med.

Anker Jørgensen og Saddam Hussein

På en tur til Irak sammen med daværende statsminister Anker Jørgensen samt nogle journalister kom der bud til guiden i deres gruppe, at Mr. Jørgensen skulle møde hos selveste Saddam Hussein, og han skulle møde alene på et fastsat klokkeslæt. Der var ikke megen tid til at forberede sig til et så vigtigt og krævende møde. Men Anker Jørgensen tog det med stoisk ro. Han lagde sig simpelt hen på sengen i hotelværelset. Og kort efter bankede det på hos Pittelkov. Der stod Anker Jørgensen. Han var faldet i søvn, der var ingen forberedelse, og i hotellets gange sværmede med inden- og udenlandske journalister.

Af en eller anden sandsynligvis magtpolitisk grund havde Saddam Hussein den praksis, at han for at sikre sin magt tog gidsler, som først blev løsladt, når eller hvis han havde opnået, hvad han ville. Da han nu skulle for-

handle med danskere, havde han taget 36 ganske jævne og almindelige danskere til fange som gidsler. Men for Anker Jørgensen var det vigtigt at få disse gidsler frigivet, eftersom de og deres pårørende naturligvis var urolige ved situationen i kløerne på en diktator, der just ikke var kendt for kærlighed og blid omsorg. Men med magten over de danske gidsler var det selvfølgelig klart, at Saddam havde de stærkeste kort på hånden. Billedlig talt havde han jo nærmest sat ”kniven på struben” af de danske gidsler. Han havde klart det stærkeste kort fra starten af mødet.

Ikke desto mindre lykkedes det at få antallet af gidsler frigivet og dermed var der ikke mere at blive i Irak efter. Der blev forhandlet med udenrigsministeriet i Danmark om, hvorledes gidslerne skulle bringes hjem. Til afsked modtog de som gave Saddam Husseins samlede værker på ti bind. At Pittelkov kvitterede for besøget ved at smide samtlige bind i hotellets papirkurv, blev vist først opdaget, da det danske hold var over alle bjerge. Derefter kunne hjemkomsten beskrives som en sand triumf og Anker Jørgensen var uden diskussion udnævnt til Årets dansker.

DIALOG

Kommentar til Ruth Olsens klumme om Nuets kraft i Impuls nr.3.

Jeg har stor respekt for Ruth's viden og evne til at reflektere – men her må jeg komme med en indsigelse.

Jeg kan lige starte med at fortælle, at jeg har interesseret mig for Martinus Kosmologi i ca. 20 år, har læst meget, været til utallige foredrag på Institutet, deltaget med stor fornøjelse i Klint ugerne, så jeg vil bestemt betegne mig selv om Martinus fan.

Men jeg underviser også i personlig udvikling – bl.a. i Lev i Nu'ets Kraft. Og Ruth har efter min mening ikke helt fået fat i, hvad Eckhart Tolle mener, når han siger at tid ikke er værdifuld fordi den er en illusion. Det han mener er, at vi ikke kan blive tilfredse og glade og lykkelige i andre øjeblikke end nu'et – derfor ligger værdien i livet dér. Han har ingen ønsker om, at tiden ikke fandtes, han er helt klar over – ligesom Martinus beskriver – at tiden hjælper os med at strukturere vores liv, og at vi ikke kunne fungere uden denne inddeling af fortid, nutid og fremtid .

Det er ikke dér problemet ligger. Problemet er, at vi er kommet til næsten udelukkende at leve i fortid og fremtid. Og da vi kun kan være levende og handlende i dette hellige øjeblik, er det synd for os, at vi med vores fantastiske evne til at tænke os væk fra nu'et, dermed ødelægger megen evne til at føle os fredfyldte og glade midt i det som er lige nu.

Det er jo en ultra kort beskrivelse af dette meget vanskelige emne som filosoffer fra tidernes morgen har beskæftiget sig med, men jeg måtte lige fortælle, synes jeg, at Martinus' tanker går fint i spænd sammen med Eckhart Tolle's, set fra mit univers.

De venligste hilsner med tak for dette fantastiske tidskrift

Lillian B. Jansen

Taastrup Have 43 2.tv

2630 Taastrup

Tel. 43996791/25776791

Mail: LeonaLillian@gmail.com

Kære Lillian,

Tak for din kommentar – jeg er altid glad for at få respons og dermed lidt debat! Jeg tror ikke, vi er særlig uenige, for jeg fornemmer jo nok, hvad Tolle mener. Jeg havde bare lyst til at problematisere hans enkle slogan lidt med Martinus' noget mere komplicerede analyse af begrebet ”nuet”.

Men måske skulle jeg så have brugt noget af det, Martinus skriver i LB IV stk. 1063-1071. Her skelnes først mellem det levende væsens evige del og timelige del, altså jeg'et (X1) som står for evigheden, og det skabte (X3), der står for tiden, dvs det foranderlige. Det sidste deler han så op i fortid, nutid og fremtid. Da fortid og fremtid kun eksisterer i vor bevidsthed, dvs i vor tankeverden, er det kun nuet ”der eksisterer som en realistisk, praktisk oplevelse” (stk. 1067).

Set fra den vinkel, har du ret, så går Tolle og Martinus udmærket i spænd sammen!

Kærlig hilsen
Ruth

Den mystiske virkelighed

Alex Riel

To mysterier

Den fysiske verden tages almindeligvis for givet, som rammen for vores sysler i hverdagen, og mange vil mene, at det er den egentlige virkelighed. Det 20. århundredes fysik har dog vist, hvorledes den fysiske verden er et ubegribeligt mysterium, der overgår vores sprog og fatteevne.

Vores eksistens som levende og bevidste væsener er tilværelsens andet faktum, der er mindst lige så mystisk; men som oftest også tages for givet. Hvem er det der ser ud gennem dine øjne lige nu? Hvad er en oplevelse? Hvem oplever? Det er bevidsthedens mysterier. Stiller man spørgsmål til den fysiske verden og bevidsthedens eksistens, åbner man op for tilværelsens mysterier og træder bevidst ind i den mystiske virkelighed. Livet i hverdagen bliver aldrig mere det samme, for rejsen ind i en større virkelighed er begyndt.

Materiens mysterium

Den mest præcise beskrivelse af den fysiske materie findes i kvantefysikken. Den fysiske verden består af kvanter (mindste kvantum energi), der kan være bølger og partikler, befinde sig flere steder samtidigt, og forblive forbundet på tværs af tid og rum. Kvanter kan opstå af det tilsyneladende tomme rum og forsvinde lige så flygtigt igen. Det viser sig at rummet (i atomet og i universet, altså overalt) ikke er tomt; men fyldt med en såkaldt potentiel eller virtuel energi. Denne såkaldte kvantevakuumsenergi kan bl.a. skubbe metalplader sammen, udvide universet,

og er formentlig energikilden, der skabte Big Bang og hermed startede universet.

Den egentlige fysiske virkelighed er derfor dette energihav, hvorpå det fysiske univers kun er en midlertidig krusning af overlappende bølger, der opstår og forgår. Man ved endnu ikke meget om dette energihav. Det fungerer ikke som en bølge i vandet med en definerbar retning og hastighed i tid og rum. Der er mere tale om et informationsrum af muligheder, der virker som en kreativ kilde, for den verden, vi ser omkring os.

De skjulte mysterier

Hvorfor interesserer mysterierne ikke mange mennesker i vores samfund? Hvorfor er der ingen formidling af dette i medierne? Det er der flere grunde til, men én væsentlig årsag er, at man i den vestlige kultur ikke har nogen institutioner som samler og formidler videnskab og filosofi. Den vestlige kultur har ikke længere nogen naturfilosofisk institution. Inden for naturfilosofi interesserer man sig for, hvad naturen er, og ikke kun hvordan den virker. I et samfund uden naturfilosofiske institutioner bliver videnskab til teknologi og filosofi overflødig. Videnskab bliver til nytte og filosofi bliver nytteløs. Mennesket har her løsrevet sig fra naturen og ser den som en nyttig ting.

Kvantefysikken viser derimod, at verden ikke er en stor ting, der består af mange mindre ting. Kvantefysikken indikerer, at verden er noget andet end en ting, og det er ikke lige til at forstå. Kvantefysikken siger dog ikke hvad verden er, men peger kun på mysteriet. Vi må selv forholde os til det.

Når mysterierne mistes

Da jeg sidste sommer gik gennem parken, hørte jeg en ung pige i teenageralderen sige til sine veninder: „Hvorfor skal jeg vide noget om atomer? Jeg kommer jo alligevel aldrig til at møde en.“ Jeg gættede på at hun nok lige havde været til en kedelig eksamination i fysik eller kemi. Hun repræsenterede for mig en hel kultur, der på trods af velstand og viden, har mistet evnen og lysten til at undre sig over tilværelsens store spørgsmål. Det er egentlig ikke hendes skyld, for vores vidensinstitutioner formidler stadig viden om verden og mennesket, der beror på maskinopfattelsen. En opfattelse som kvantefysikken har tilbagevist (idet enkelte kvanter ikke fungerer via maskinelle årsags-virknings-relationer). Så længe maskinopfattelsen dominerer kulturens opfattelse af universet og menneske, vil kulturen være hypnotiseret

af sansernes verden og mysteriet forbliver skjult. Menneskeheden har dog opdaget at verden ikke virker som en maskine, og med tiden kan det danne grundlag for nye naturopfattelser, hvor mennesket er forbundet med en større virkelighed.

Bevidsthedens mysterium

Bevidsthedens gåder er os så nære, at vi let kan overse dem. Vi lever hele livet i et indre landskab af oplevelser, og oplever, at der er noget, der oplever, hvilket vi kalder for jeget. Hverken jeget eller vores strøm af oplevelser, i form af tanker, følelser og forestillinger, findes i hjernens fysiske processer. Bevidsthed synes at være noget andet end hjerneprocesser. Der findes desuden eksempler på mennesker, der lider af væskeansamlinger i hovedet (hydrocefalus), og har mistet 85-95 % af deres hjernemasse, men alligevel formår at være velfungerende.

At bevidstheden er noget andet end hjernen, synes også at vise sig i den parapsykologiske forskning. Telepatiske forsøg med tankeoverføring er påvist i den såkaldte Ganzfelt-metode, med over 3000 forsøg på mange forskellige universiteter. Det samlede resultat viser, at mennesker kan overføre en mental repræsentation af fotografier eller videosekvenser til en anden person, der kan befinde sig overalt på kloden.

En mere ubevidst form for telepati er også påvist i en række forsøg flere steder i verden. Her befinder to personer sig i to forskellige rum, hvor man måler deres hjerneaktivitet via EEG (elektrisk måling af hjerneaktiviteten). Når den ene person lyses med en lygte i øjet, på tilfældigt valgte tidspunkter, da kan man registrere det elektrisk (via EEG) i begge personers hjerne. Deres hjernebølger reagerer samtidigt. I et nyt forsøg har man anbragt personer i en MRI-scanner, hvor man kan se, at områder i personernes visuelle cortex lyser op samtidigt, selvom de befinder sig i forskellige lokaler, når den ene person lyses i øjet. Det er dog kun den direkte modtager af lysglimtet, som er bevidst om dette. Personerne synes at være forbundet via ukendte kræfter i naturen. Det indikerer at menneskeheden er mentalt forbundet; men at vi blot ikke er opmærksomme på dette i hverdagen.

Hvorfor er dette ikke formidlet i nyhederne? Hvorfor har det ikke øjeblikkeligt medført nye større forsøg, der kan be- eller afkræfte dette?

Verdensmaskinen og fraværet af naturfilosofiske institutioner i den vestlige kultur er det ubevidste paradigme, som holder al dette skjult. Men til gengæld er der noget at finde, hvis man selv begynder at gå på opdagelse.

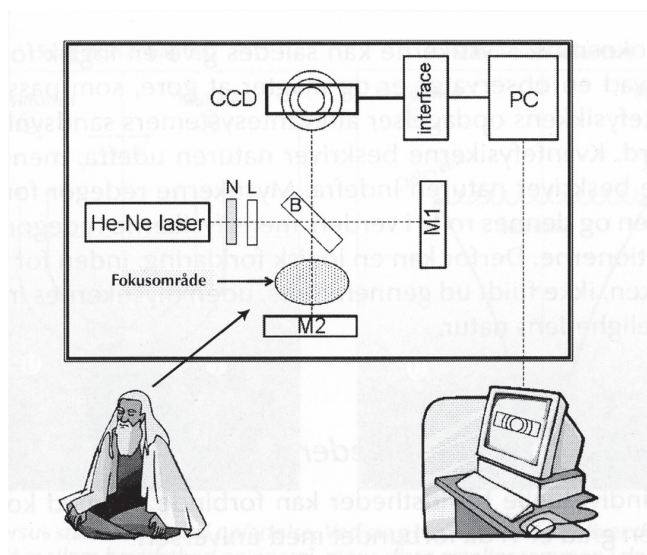
Mystik og videnskab

Mystikerne er betegnelsen for mennesker, der hævder at have viden om livets store spørgsmål, via deres eget indre bevidsthedsliv. Selvom der er divergerende opfattelser inden for denne tradition, så er et gennemgående tema, at verden primært er bevidsthed eller ånd. Gennem store traditioner såsom hinduisme, buddhisme og vestlig mystik, og frem til moderne retninger, som fx Martinus kosmologi, viser mystikerne os verdensbilleder, der på logiske måder kan rumme de nye videnskabelige opdagelser. De giver os et alternativ til verdensmaskinen. Mens naturvidenskaberne er eksperter i at måle og veje den ydre natur, så har man ingen forståelsesramme for bevidsthedens indre natur. Her er mystikerne eksperter. Det har den amerikanske parapsykolog Dean Radin taget udgangspunkt i, med henblik på at undersøge både bevidsthedens og materiens mysterier i et nyt forsøg.

Mystikerne påvirker kvanter

Et klassisk kvanteforsøg er dobbeltspalteeksperimentet, hvor kvanter opfører sig som partikler, når de skal gennem én spalte i et forsøg, men opfører sig som bølger, når der er to spalter åbne. Hvis man forsøger at se hvilken spalte kvanterne går igennem, forstyrrer man forsøget, og kvanterne opfører sig som partikler. Kvanter kan således være både partikler og bølger, og når man observerer dem i forsøgsopstillinger, kolliderer de til partikler. Spørgsmålet er, om menneskers iagttagelse, dvs. deres bevidsthed, også kan påvirke forsøget og kollapse kvantebølgerne til partikler.

Amerikaneren Dean Radin samlede en lille gruppe af meditationsmestre, der havde dyrket meditation intens i det meste af deres liv, samt en anden gruppe, som kun havde mediteret uregelmæssigt i et par år. Dean Radin opstillede et dobbeltspalteeksperiment i et elektromagnetisk afskærmet rum og instruerede deltagerne til at forsøge at påvirke forsøget på bestemte tidspunkter. Hvis de kunne dette, ville kvanterne blive forstyrret og opføre sig som partikler i stedet for bølger. Meditationsmestrene kunne dette i nogen grad, men ikke de mere utrænede. Det er formentligt fordi, det er svært at fastholde et bevidsthedsfokus på det samme punkt i en forsøgsopstilling, uden at tankerne begynder at flyde hen på andre emner.

Vi ser her en laser (He-Ne laser) der udsender lyskvanter (fotoner), som splitter laserlyset op i to retninger. Lyset forsætter mod to spejle (M1 og M2), hvor de reflekteres tilbage og via B registreres i et CCD kamera. Informationerne registreres i en computer. Forsøgsopstillingen kaldes for en Michelson interferometer og fungerer her som et dobbeltspalte eksperiment, hvor to spalter er åbne. Forsøget er isoleret i et elektromagnetisk afskærmede rum, der også er lys og vibrations isoleret.

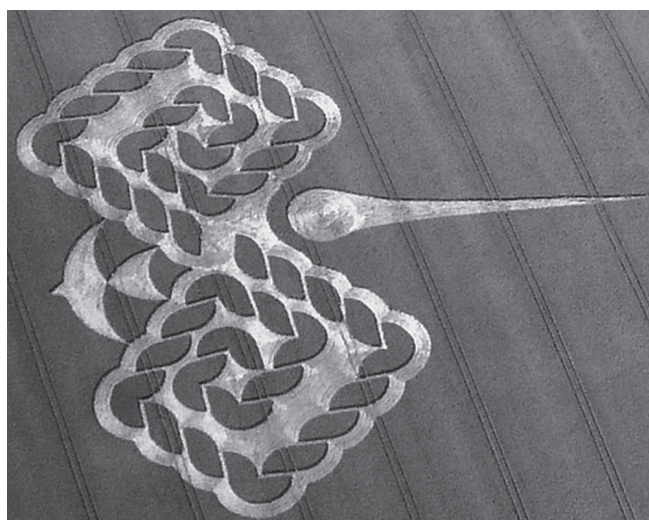
Udenfor sidder der en meditationsmester, som i perioder instrueres til at fokusere på Et bestemt punkt i forsøgsopstillingen (fokusområdet), for hermed at forstyrre og kollapse laserlyset. Dean Radin: *TESTING NONLOCAL OBSERVATION AS A SOURCE OF INTUITIVE KNOWLEDGE. EXPLORE: The Journal of Science and Healing*, Volume 4, Issue 1, Pages 25-35. Dansk kilde: Alex Riel: *Mystik & Videnskab* s.149.

Mysteriernes virkninger

Dette forsøg har mange konsekvenser for vores opfattelse af bevidsthedens rolle i verden og er blot et eksempel på hvorledes ny naturfilosofisk forskning kan se dagens lys, hvis man ikke tager udgangspunkt i at verden er en død maskine.

Denne forbindelse, imellem kvantefysikken og parapsykologien, kunne med tiden medføre et videnskabeligt og filosofisk behov for at skabe en ny naturfilosofi, hvor bevidstheden spiller en primær rolle. Mystikernes verdensbilleder ville i såfald blive relevante, som åndsvidenskabelige forskningsprogrammer.

Videnskaberne har viden om observationer og mystikerne ved meget om observatørens natur og evner. Hvis dette er rigtigt, så beror et fremtidigt verdensbillede på viden fra både mystikerne og videnskaberne, og hermed er virkeligheden ikke længere helt så mystisk. Selvom denne kulturelle udvikling nok tager længere tid, så er den nye naturfilosofiske forening af mystik og videnskab blevet tilgængelig for søgende mennesker. Nye meningsfulde verdensbilleder er hermed ved at blive født.

Kun et stadium

Denne tilstand af materialisme og irreligiøsitet er kun et stadium på vejen, som absolut alle mere eller mindre må passere, idet den materielle viden indtil en vis grad er porten ind til den kosmiske viden, om end det kun er lidelseserfaringerne, der kan lukke den op.
(Logik kap. 30)

Guds vilje – tanker til overvejelse

Af Harry Rasmussen

I disse tider, hvor den sekulariserede vestlige verden i stigende grad oplever mødet med og udfordringen fra den islamiske religions og kulturs absolutisme og fundamentalisme, vil der efter min opfattelse være grund til at se nærmere på de risici, der kan være forbundne med at svække eller fravige den århundredegamle humanistiske og demokratiske tradition, lande som f.eks. Danmark tilmed har nedfældet i deres respektive grundlov. Den danske grundlov erklærer eksempelvis, at den evangelisk-lutherske tros lære er det danske folks religion, men samtidig indrømmer samme grundlov såkaldt religionsfrihed i den forstand, at andre trosretninger har lov til at eksistere og udfolde sig, dog under forudsætning af at disse ikke er i strid med grundlovens øvrige bestemmelser.

Imidlertid er ikke alle enige i, hvordan man skal definere eller tolke begreber som demokrati og religionsfrihed. Nogle tolker snævert førstnævnte begreb som individets ret til frit at ytre sig og til frit at vælge, hvad man vil og ikke vil. Religionsfrihed bliver som følge heraf tolket som alle religioners ligestilling, hvad angår rettigheder, beføjelser og muligheder. Derfor hævder nogle, at selvom det drejer sig om, at et individ vælger at tilslutte sig en fundamentalistisk og absolutistisk religion og følge dennes påbud og forskrifter, som må anses for direkte udemokratiske, så er der alligevel tale om *et frit valg*. Og et frit valg er per definition et demokratisk valg.

Som det fremgår, så bider argumentet sig selv i halen: Demokrati lig frit valg lig demokrati. Det er derfor interessant at kunne konstatere, at moderne venstrefløjspolitik,

som i hvert fald tidligere indbefattede en kompromisløs og uforsonlig ateistisk religionskritik, synes nu at acceptere religiøst fundamentalistiske anskuelser og adfærd. Før henholdt man sig til Karl Marx' og Feuerbachs opfattelse af religion som magthavernes middel til at holde de undertrykte klasser i ave og på plads i det kapitalistiske og liberalistiske samfundssystem. Imidlertid må man også konstatere, at demokratiets frihedsbegreb og grænseløse tolerance, som især findes indenfor politisk venstreradikale og socialliberale kredse, er blevet kraftigt udfordret i nyere tid, hvor politiske og religiøse ekstremister har fået stadig større spillerum i store dele af verden.

Autoritær og absolutistisk

Et fundamentalt problem med religioner og livsanskuelser, der påberåber sig at være etableret gennem såkaldt guddommelig åbenbaring er hovedsagelig, at disse erfaringsmæssigt gør krav på absolut autoritet både for sig selv og for den vismand eller profet, der har fungeret som 'medium' for åbenbaringen.

Eftersom en utvivlsom vismand som Martinus også henholder sig til, at der ligger guddommelige åbenbaringer til grund for hans kosmologi, vil der efter min opfattelse derfor være mindst tre principielle spørgsmål, som det vil være fornuftigt og formålstjenligt at stille og tage under grundig og saglig overvejelse i den sammenhæng. Disse spørgsmål gælder den institution, som i praksis har til opgave og formål at administrere såvel den materielle som åndelige arv efter Martinus. De tre spørgsmål, der her tænkes på, drejer sig dog især om den åndelige arv i form af "Det Tredje Testamente", mere specifikt den kosmologiske lære, som Martinus har skabt og lagt navn til. De tre spørgsmål kunne f.eks. lyde som følger:

1. Er det trods alt ikke udtryk for autoritær og absolutistisk indstilling og holdning, når man henholder sig til, at alt, hvad f.eks. Martinus Institut står for, overordnet set er bestemt og bestemmes af Guds vilje?
2. I konsekvens heraf, bliver individet da andet, end en uselvstændig og i grunden viljeløs marionet i skaberen's hænder?
3. Er det ikke betænkeligt, når en institution, den være sig åndelig eller religiøs, påberåber sig guddommelig styrelse og dermed en vis (absolut) autoritet?

Baggrunden for at stille disse tre spørgsmål, er den også indenfor Martinus-sagen dominerende forestilling om Guds forsyn eller omsorg for mennesket (*specielt forsyn*) og for den skabte verden (*almindeligt forsyn*), Guds op-

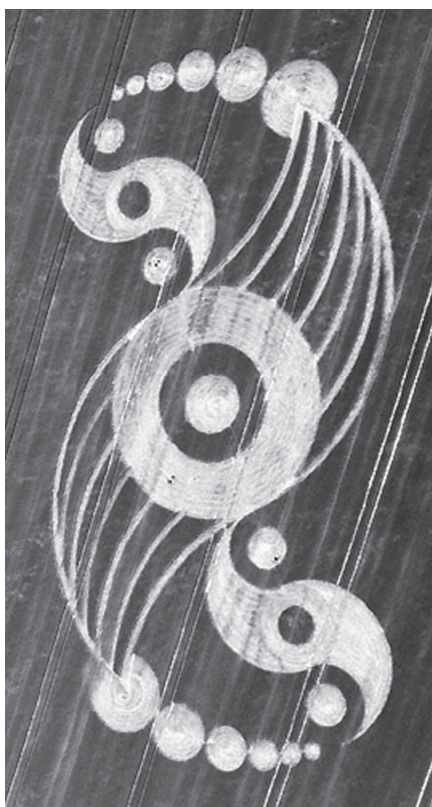

retholdelse og forudbestemmelse af denne, Guds virken i naturen og historien, som leder dem mod de af 'ham' fastlagte mål.

Det "gode" og det "onde"

Problemet med at opretholde forsyns-tanken er imidlertid det såkaldte ondes forekomst i verden, som det dog er muligt at forklare og retfærdiggøre ved hjælp af teodicéen, som hævder, at det onde indgår som en nødvendig del af Guds skaberværk og som sådan derfor er godt. Det fuldkomne (det gode) udgør sammen med det ufuldkomne (det onde) en helhed, som er mere omfattende og dermed bedre end én, hvor der kun forekommer enten den ene eller den anden ting. Så meget desto mere som at det såkaldte onde tjener som en nødvendig kontrast, der fremhæver det gode, hvilket også kan udtrykkes sådan, at det gode og det onde udgør to sider af samme sag (helhed), idet modsætningerne gensidigt forudsætter og betinger hinanden. Modsætningerne kan med andre ord ikke undværes i tilværelsen.

Det gode og det onde er altså i en vis forstand 'lige gode', hvilket Martinus har udtrykt på den måde, at mens det gode er "*det behagelige gode*", er det onde "*det ubehagelige gode*". Men i øvrigt hævder han, at "*den form for uvidenhed, der skaber intolerance, og dens følgesvende "lidelserne"*", er "*den virkelige årsag til alt, hvad der hører ind under det, verden kalder "det onde". Der hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte "onde" med at eksistere.*" (Livets Bog I, stk. 19).

En konsekvent indstilling eller forestilling om Guds forsyn og vilje er udtryk for det, der filosofihistorisk betegnes som metafysisk determinisme, af latin *determination*: afgrænse, bestemme, mere specifikt den opfattelse, at den menneskelige vilje er årsagsbestemt og altså ikke 'fri'. Determinismen hævder, at virkeligheden er kendetegnet ved en altomfattende årsagssammenhæng (kausalitet), forstået således, at enhver begivenhed er årsagsbestemt på en sådan måde, at den indtræder som det uundgåelige udfald af forudgående betingelser. Determinismen udlægger årsagssætningen "enhver begivenhed har sin årsag" sådan, at der ikke blot er en *forklaring*, men netop en *årsagsforklaring* på hvad som helst.

Konsekvensen af determinismen er som nævnt benægtelsen af, at mennesket har en *fri vilje*, forstået som en evne til at foretage et på forhånd uafgjort (frit) valg

mellem flere forskellige dispositioner og/eller handlemuligheder.

Filosofihistorisk set er begrebet determinisme beslægtet med begrebet *fatalisme*, af latinsk *fatalis*, 'bestemt af skæbnen', som dækker den verdensanskuelse, at alle hændelser i verden, såvel naturlige begivenheder som menneskelige handlinger, er forudbestemte og underlagt deres blinde skæbne. Denne grundopfattelse træffer man især eksemplificeret og udtrykt i de klassiske græske dramaer.

Det skal dog her indskydes og tilføjes, at i modsætning til determinismen og fatalismen, tillægger Martinus indenfor konteksten af sin kosmologi individet en i kosmisk forstand udviklingsbetinget og dermed "relativt fri vilje". (Se f.eks. Livets Bog II, stk. 307-8, 310). Den 'relativt fri vilje' kan også bestå i, at et individ kan til- eller fravælge bestemte dispositioner og/eller handlinger. Det kunne f.eks. være, at vedkommende uden nogen form for pres eller påvirkning udefra bestemmer sig for at vælge eller tilslutte sig en bestemt religion eller livsanskuelse, eller omvendt, fravælge sådanne.

Guds vilje og bestemmelse

Også H.C. Andersen mente, at alt, hvad bl.a. mennesker foretager sig, er udtryk for Guds bestemmelse og vilje. Blandt andet i medfør af den opfattelse, at Gud benytter sig af eksempelvis mennesker til at udføre sin vilje og fremme sine formål i netop forholdet til både enkeltmennesker og menneskeheden eller menneskesamfundet. Mere præcist mente Andersen, at alt, hvad f.eks.

hans ungdomsværge, Jonas Collin, traf af dispositioner og bestemmelser om hans ve og vel, overordnet set var udtryk for Guds eller Forsynets bestemmelse og vilje. Som yngre indrettede digteren derfor sine dispositioner efter sin værges råd og vejledning. Dog ikke altid med lige stor begejstring.

Men der er efter min opfattelse den afgørende forskel på en institutions og et individs henholden sig til, at dens og dets handlinger og skæbne er udtryk for guddommelig bestemmelse og vilje, at institutionen uvilkårligt 'træder i Guds sted' og kommer til at bestemme eller forvente, at individerne bør følge dens forskrifter, retningslinier og afgørelser, mens det for individet kun drejer sig om dette selv og dets eget *selvvalgte* personlige forhold til Gud eller Forsynet.

Martinus Institut adskiller sig derfor i princippet ikke fra autoritære religioner som ortodoks jødedom og ortodoks islam, eller autoritært ledede religiøse institutioner, som f.eks. Jehovas Vidner, Scientology m.fl. De nævnte religioner, trosretninger og livs- og verdensanskuelser baserer sig på et fundamentalistisk, dogmatisk og absolutistisk skriftsyn, idet al objektiv eller fri bibel- og koranforskning forkastes. Man kan med et vist forbehold sige, at Martinus' kosmologi også baserer sig på et fundamentalistisk skriftsyn, ikke på de bibelske skrifter ganske vist, tværtimod, men derimod på Martinus' egne skrifter, som ligeledes grundlæggende gør krav på at skulle opfattes som udtryk for autoritative guddommelige åbenbaringer, der via Martinus og a la Moses og Muhammed er blevet nedfældet i skriftsprog (bøger og artikler), tale (foredrag) og tegn (symboler). Men i øvrigt er der kun få lighedspunkter mellem den lære, der henholdsvis og respektive promoveres af jødedommen, islam, Jehovas Vidner og Scientology m.fl., og den lære, der 'administreres' af Martinus Institut. Som lære betragtet står Martinus' kosmologi desuden til fri og uafhængig disposition for alle interesserede, både hvad angår studium af analyserne og facitterne, og hvad angår fortolkningen eller udlægningen af disse.

"Rigsråd" og "Råd"

Ligheden mellem f.eks. Jehovas Vidner og Martinus' Institut rækker dog videre, hvad organisation angår, idet førstnævnte har et "Rigsråd", sidstnævnte et "Råd", som i begge tilfælde afgør og bestemmer, hvad der er ret og rigtigt, og hvad der er i overensstemmelse eller eventuelt i uoverensstemmelse med sektens eller "sagens" grundlæggende lære, statutter og øvrige forhold. Ingen af de to indbyrdes forskellige "Råd" er i den forstand demokratiske, og kan af gode grunde heller ikke være det, hverken hvad angår valg eller sammensætning, men er derimod valgt på grundlag af teokratiske principper, idet man i begge tilfælde påberåber sig overordnet, guddommelig styrelse.

For Martinus-sagens vedkommende er Rådets medlemmer oprindeligt udpeget af Martinus selv, og efter hans testamentariske bestemmelse derefter valgt ved selvsupplering. Jehovas Vidners Rigsråd er dog tillagt større beføjelser og er erfaringsmæssigt mere rigoristisk i sine dispositioner i forhold til medlemsskaren, end tilfældet er med Martinus-sagens "Råd". Sidstnævnte har kun interne beføjelser, men ingen magtbeføjelser overhovedet i forholdet til "sagens" tilhængere, som ikke er eller vil kunne blive "medlemmer", simpelthen fordi Martinus har valgt at friholde sin "sag" eller "mission" af risikoen for sektdannelse. At der så i realiteten forekommer fraktionsdannelser indenfor Martinus-bevægelsen, hvad angår opfattelsen og 'fortolkningen' af Martinus' kosmiske analyser, er selvfølgelig uundgåeligt i betragtning af menneskers indbyrdes større eller mindre psykologiske forskelligheder.

Tidsskriftet KOSMOS

Det forholder sig imidlertid lidt anderledes med "Sagens" talerør, tidsskriftet KOSMOS, hvad angår 'eksterne' beføjelser, idet andre skribenter end Martinus selv og de af ham og senere, efter hans død, af redaktionen godkendte skribenter, lejlighedsvis også har fået og fortsat får adgang til at skrive artikler til bladet. Men artiklerne skal selvfølgelig bedømmes og godkendes af redaktionens medlemmer, og i nogle tilfælde delvis ændres eller korrigeres, før en eventuel publicering kan komme på tale. I princippet godkender man kun artikler, som enten forholder sig positivt og loyalt, men ikke nødvendigvis bogstaveligt til Martinus' lære, eller som i hvert fald ikke i det væsentlige strider imod denne. Alt dette er der i og for sig ikke noget usædvanligt ved, for sådan foregår det i princippet på enhver anden bladredaktion i landet eller i verden. Måske lige bortset fra, at almindelige blade og tidsskrifter i reglen gerne modtager positiv kritik og svarer på denne, mens KOSMOS i henhold til Martinus' eget ønske og bestemmelse skal friholdes for enhver form for kritik pro et contra. Bladets formål er bestemt og fastlagt af Martinus, og dets interne og overordnede forhold afgøres efter hans død alene af det til enhver tid siddende Råd.

Det usædvanlige og måske betænkelige ved tidsskriftet KOSMOS består derimod i, at man fravælger artikler og forfattere, som ikke i et og alt stemmer overens med, hvilken opfattelse af Martinus' kosmologi, den til enhver tid aktuelt siddende redaktion på i alt tre, eller som nu fire medlemmer, der dog heller ikke altid er indbyrdes enige, har og i bedste mening ønsker at promovere. Imidlertid 'forsvarer' man sig med, at Rådet såvel som Kosmos-redaktionen er oprettet og institutioneret af Martinus selv, og hans bestemmelser og afgørelser betragtes

som ufejlbarlige og indiskutable, nemlig i medfør af, at de netop er udtryk for Guds vilje.

Den i realiteten autoritative styreform ændres ikke af, at der eventuelt forekommer uoverensstemmelser mellem Rådets medlemmer indbyrdes, og mellem Kosmos-redaktionens medlemmer indbyrdes, eller mellem Rådets medlemmer og Kosmos-redaktionens medlemmer. Eller af, at uoverensstemmelser afgøres ved simpelt stemmeflertal gennem internt og i en vis forstand såkaldt 'demokratisk' valg.

Generelle betænkeligheder

Generelt set er det betænkeligt, når Guds vilje tolkes sådan, at der også er risiko for at de fordomme og idiosynkrasier, som det til enhver tid siddende Råd og den til enhver tid siddende Kosmos-redaktion eller øvrige medarbejdere på trods af al god vilje måtte have, skulle være udtryk for den guddommelige vilje. Dermed har man jo nemlig dels afskåret sig fra virkelig dialog og dels garderet sig imod enhver form for kritik, også selvom denne fremføres med saglige argumenter. Denne vil nemlig i bedste fald og til enhver tid blive afvist som 'opposition' imod Guds vilje, og som sådan anses kritikken ikke alene for at være forfæjlet men også nyttesløs. Imidlertid er det, hvad Martinus selv mente om Guds vilje og desuden også på forhånd godkendte og statuerede som retningslinjer for Rådet såvel som for Kosmos-redaktionen og øvrige medarbejdere. (Dette fremgår eksplicit af "Samarbejds-strukturen for Martinus' Institut".) Konsekvensen af denne indstilling er bl.a., at autoritære fænomener som f.eks. nazismen og kommunismen med hovedskikkelser som Hitler og Stalin, faktisk også tolkes som udtryk for Guds vilje. Kz-lejre og Gulagarbejdslejre er dermed også et udtryk for Guds vilje, som vi blot tolker negativt, fordi vi almindelige mennesker i henhold til Martinus ikke er i stand til at overskue det helhedsperspektiv, hvori fænomenerne indgår og rettelig bør ses, for at man kan gennemskue disses rette karakter og status, nemlig som nødvendige og uundværlige led i Guds plan med menneskeheden. (Se f.eks. Martinus-artiklen *Den øverste feltherre*, Kosmos 5-1992)

Derfor er det egentlig ikke så mærkværdigt, at en af Martinus' moralske hovedregler og anbefalinger er, at "man

skal finde sig i alting", netop fordi 'alting' i både første og sidste instans er udtryk for Guds vilje, og denne er det når alt kommer til alt reelt set ikke muligt for mennesket eller andre levende væsener at sætte sig op imod, endsige ændre det mindste ved.

Om at missionere

Det er en kendt sag, at en sekt som f.eks. Jehovas Vidner siden sin start omkring 1879 har drevet en omfattende og verdensomspændende missionsvirksomhed. Det, man ønsker, er naturligvis at udbrede kendskabet til "den gode sag", nemlig med det formål at "tjene" sine tilhængere og føre disse "frelst" gennem den forudsagte og derfor forventede, såkaldte "dommedags" mareridtsagtige begivenheder. Og det så meget mere, som at man betragter sin "sag", sin "tro", sin "overbevisning" eller sin "viden" som universalt gældende for alle mennesker på kloden.

Alle er uundgåeligt deltagere i det store drama på liv og død og opgøret om frelse eller ikke-frelse. Frelsesforsøgene sker dog ikke i alle tilfælde af næstekærlighed, men nok så meget, fordi egen frelse er gjort betinget af, hvor mange proselytter den enkelte er i stand til at erhverve for "den gode sag". Måske hovedsagelig derfor er der virkelig tale om en 'mission' i at udbrede sit 'budskab' og virke for, at så mange som muligt kan blive frelste. Det forhindrer dog ikke, at de, der anser sig selv for 'frelste' eller kandidater

til frelse, uden problemer sanktionerer og nærmest jubler over, at Gud straffer de formastelige syndere, der ikke vil – eller kan? – lade sig omvende til "den rette tro".

Det er ufatteligt for et humant indstillet menneske, at de rettroende kan nære forestillinger om, at forhærdede syndere vil være fordømte til et evigt, smerte- og lidelsesfuldt ophold i helvedes brændende svovlsøer. Det skal da også straks tilføjes og kraftigt fremhæves, at sådanne inhumane forestillinger slet ikke forekommer indenfor Martinus' kosmologi, som tværtimod konstaterer, at alle uden nogen som helst undtagelse er kandidater til 'frelse', nemlig i form af en moralsk udvikling via et vist antal reinkarnationer, som på et eller andet tidspunkt sikrer den enkelte "den store fødsel" til kosmisk bevidsthed. Det vil sige en bevidsthed eller bevidsthedstilstand, der betyder individets daglige samvær med Gud, og som sætter samme individ i stand til at se og opleve den dag-

lige tilværelse som udtryk for Guds bevidsthed, vilje og bestemmelse.

Indenfor Martinus' "sag" bliver der da heller ikke missioneret i dette begrebs egentlige forstand, idet Martinus grundlæggende havde den holdning til missionsvirksomhed, at det (frit citeret) ikke er blomsten, der skal komme til bien, men omvendt bien, der skal opsøge blomsten. Altså at det ikke er "sagen", der udadtil skal promovere sig selv i forhold til mulige interesserede, men derimod mulige interesserede, der på grundlag af et mere eller mindre påtrængende behov hos det enkelte menneske, selv skal opsøge "sagen" eller dennes 'tilbud': Martinus' kosmologi. Denne indstilling er på Martinus' foranledning nedfældet i det regelsæt i form af Samarbejds-strukturens statutter, som Martinus' Institut og Martinus Center drives og arbejder på grundlag af.

Men til trods for regelsættet, som påbyder, at der frem for egentlig missionsvirksomhed, i stedet skal drives oplysnings- og undervisningsvirksomhed, er der i tidens løb alligevel fra visse sider eller fra enkeltpersoner indenfor Martinus-sagen drevet en virksomhed, som med nogen ret vil kunne betegnes som tangerende missionsvirksomhed.

Men det er altså sket uden Martinus' – og efter hans død Rådets – sanktion. Men man har bare ingen beføjelser eller magt til at forhindre misbruget, for eftersom 'sagen' ikke er en forening med medlemmer, så kan man ikke ekskludere personer, der må anses for at være i uoverensstemmelse med 'sagens' etik og hovedformål. Set fra et almindeligt menneskeligt logisk synspunkt kan det derfor forekomme som om Gud her tilsyneladende er kommet i en vis modstrid med sin egen vilje, bestemmelse og hensigt! Set fra Martinus' synspunkt er tingene i henhold til den evige verdensplan, han så for sig, derimod lige præcis sådan som de netop kan og skal være, hverken mere eller mindre.

Det synspunkt kan vi andre så forholde os til, positivt eller negativt, alt efter hvad vi hver især evner og formår og føler behov for. Men som jeg ser det, må konklusionen på de ovenfor fremførte betragtninger kort og godt blive, at Martinus' storslåede og betagende verdensbillede er så suverænt og originalt, at det i sig selv sprænger de snævre rammer, som en institutionaliseret administration og formidling uvilkårligt – og utilsigtet – nemt kommer til at repræsentere.

Maden er et kærlighedsbrev

v/Omraam M. Aïvanhov

Tag en frugt og tænk på, at den er fyldt med solens stråler: den er et brev fra skaberen. Alt afhænger af, hvordan vi læser dette brev. Hvis vi ikke læser det rigtigt, vil vi ikke få nogen glæde af det, og det er synd.

De fleste, der får et kærlighedsbrev, vil læse det om og om igen, glæde sig over det og tage vare på det. Men kærlighedsbrevet fra skaberen kaster vi i papirkurven, det fortjener ikke at blive læst.

Maden er et kærlighedsbrev fra skaberen, og man må prøve at tyde det. Efter min mening er det det stærkeste og mest udtryksfulde af alle kærlighedsbreve, fordi det siger: "Jeg elsker dig, jeg giver dig livet, jeg giver dig nye kræfter ..." Oftest sluger menneskene maden uden at forstå noget af dette brev, hvor skaberen også siger:

"Jeg ønsker, at du skal blive perfekt, mit barn, og at du skal blive velsmagende som denne frugt. For øjeblikket er du hård, sur og umoden. Du er endnu ikke klar til at blive spist. Derfor må du lære nogle ting. Denne frugt er blevet moden, fordi solen har skinnet på den. Bliv som denne frugt og lad den åndelige sol skinne på dig. Den vil forvandle alt det sure og ufordøjelige i dig og give dig strålende farver."

Når vi spiser, taler maden til os, for maden består af fortættet lys og lyd. Hvis dine tanker altid er optaget af andre ting, hører du ikke lysets "stemme". Lyset er ikke adskilt fra lyden. Lyset synger, lyset er musik. Du må forsøge at høre lysets musik. Det taler og synger, det er det guddommelige ord. Man kan også sige, at vor ernæring er en slags strålebehandling. Alt levende og alle ting har sin specielle udstråling, og der findes personer som kan mærke disse stråler, som kan fange dem op og tyde dem.

Om Bøger

Martinus og den ny verdensmoral

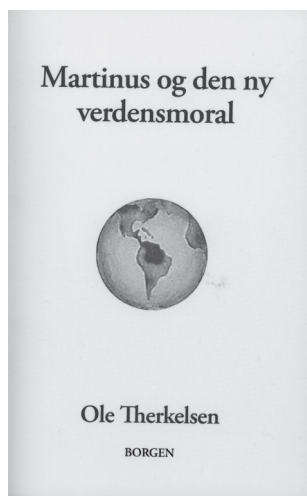
Af Ole Therkelsen

300 sider, 250 kr

Borgens forlag 2009

Anm.

Gunder Frederiksen

Under denne bogtitel har Ole Therkelsen atter ud fra Martinus kosmiske verdensbillede beriget menneskeheden med ny viden samt nyttig og inspirerende stof til brug for skabelsen af en bedre verden. Jamen, menneskene bliver aldrig bedre, vil mange indvende – der har altid været krig, og der vil altid komme krig, hedder det. Og vi skal såmænd ikke følge særlig godt med i nyhedsformidlingen for at blive tilbøjelige til at give disse pessimister medhold.

Men sådan er verden trods alt ikke skruet sammen. Midt i dette sortsyn fremtræder Martinus verdensbillede som en vidunderlig kontrast. Ud fra en klar og logisk kosmisk bevidsthed har han set direkte ind i den kosmiske virkelighed, der tegner billedet af en verden, der trods et hav af aktuelle problemer på snart sagt alle samfundets områder, bevæger sig mod tider, hvor fred, kærlighed og omsorg for de, der lider nød, er hverdagen.

Man skal ikke have boret sig særlig dybt ind i de store og tykke bøger, Martinus har fremstillet sit kosmiske verdensbillede i, før man bliver klar over, at her er der tale om noget særligt – noget nyt. I en tid, hvor alt bliver vurderet ud fra tekniske og materialistiske normer, er der her tale om et indhold og en fremstilling, hvor åndelige værdier som kærlighed og logik tegner en konsekvent linie side efter side. Så hvis man vurderer Martinus Verdensbillede ikke blot ud fra dets kvalitet, men også ud fra dets aktuelle behov, så må man give de mange læsere medhold, der gør gældende, at dette fantastiske budskab burde være langt mere udbredt end det rent faktisk er tilfældet.

Måske er det sådanne tanker, der har været drivkraften i den kæmpeindsats, Ole Therkelsen gennem mange år har udfoldet for at udbrede Martinus verdensbillede. Somjeg

ser det, er det ikke for meget at sige, at han har ofret en betragtelig del af sit liv for udbredelse af Martinus verdensbillede.

Ole Therkelsens nyudgivelse ”Martinus og den ny verdensmoral” starter med beretningen om, at Martinus får kosmisk bevidsthed. Og han kommer i øvrigt vidt omkring. Eksempelvis kan nævnes Martinus’ og ikke mindst Oles store interesse for det internationale sprog Esperanto. I et foredrag i 1956 har Martinus således udtalt: ”Vi har set en idealist (Zamenhof) skabe et verdenssprog esperanto, som vil komme til at spille en overordentlig stor rolle, fordi det er skabt efter de guddommelige principper, og fordi det er logisk, og fordi det er let at lære”.

Esperanto har eksisteret siden 1887, og der er etableret et stort netværk af esperantister over hele jorden. Hvert år bliver der afholdt en stor international verdenskongres med deltagelse af 2-3000 deltagere fra 50-60 forskellige lande, og også her har Ole været en flittig foredragsholder. Udbredelsen af esperanto på verdensplan foregår imidlertid langsomt, idet det hovedsageligt er kendt af idealister, og de findes som bekendt ikke i hobetal. Menneskene er i ikke ringe grad bundet af vaner og traditioner. Også udbredelsen af vegetarisme foregår langsomt, selv om der er mange argumenter, der taler for en større udbredelse af afstandtagen fra kødspisning. Det er sundt at leve af frugt og grøntsager, det er mere hygiejnisk.

Dertil kommer, at det for menneskene er naturligt at nære kærlighed til disse yngre brødre i udviklingen, så alene den tanke at dræbe dyrene vækker afsky hos mange af os. Mange af os holder kæledyr. For øvrigt indebærer vegetarisme betydelige fordele, f.eks. med hensyn til sundhed, økologi og ressourceforbrug.

Dertil kommer, at menneskehedens moralske og etiske udvikling er en særdeles sendrægtig affære. Vi kan ikke læse eller studere os ind i himlen. Der skal en hel anden skruphøvl til.

Musik som medicin

Af Audun Myskja

Borgens forlag 2005

340 sider 249 kr

anm. Ruth Olsen

Forfatteren er en norsk læge, der har været langt omkring i det alternative forskningsmiljø for at finde noget af det, der kan berige det almindelige medicinske fagmiljø, når det gælder musik som terapeutisk redskab. Han går ikke ind på en egentlig spirituel tankegang, men meget af den forskning, han beretter om, viser indirekte, at mennesket primært er et åndeligt væsen og sekundært et fysisk væsen.

Musik som terapi synes at være i en rivende udvikling og er taget i brug på flere hospitaler. I bogen refereres til en fransk forsker, Dr. Tomatis, der har fremvist interessante resultater. F.eks. har han påvist, at den moder, der synger og nynner under svangerskabet, får mere rolige og glade børn. Jeg vil nu mene, at det i virkeligheden nok så meget handler om, at moderens humør og tankeklima påvirker fosteret. Og så skulle det jo tegne godt, at uønskede svangerskabet med den frie abort er blevet reduceret!!

Med det stigende antal hyperaktive børn vi ser i dag, de såkaldte damp-børn, er der dog intet der tyder på, at alle ønskebørn er glade børn. Forskning generelt mangler indsigt i, at børn har egenskaber med sig fra tidligere liv. Men derfor er det ikke uden betydning for børns tryghed og ro, at der synges harmoniske vuggeviser for dem i begyndelsen af deres inkarnation. Det gør man måske ikke så meget mere.

Dr. Tomatis har udviklet en særlig lydterapi, der bl.a. kan sætte fart i udviklingen hos tilbagestående børn. Han fortæller om et eksempel, hvor en spansk dame kommer med sin dreng, som hun havde adopteret fra helt lille. Han talte dårligt og meget nødigt. Efter behandlingen kom der fart i hans lyst til at tale – men på portugisisk! Drengens biologiske mor var portugiser, og Tomatis mener så, at det var det sprog, drengen hørte under svangerskabet, der var årsagen. Mon ikke det var mere logisk at antage, drengen havde det med fra tidligere liv?

I bogen er der mange konkrete eksempler på sangens og musikkens betydning. Et af dem er den om munkene i et

kloster, der fik en ny prior, som forbød den megen sang og musik, de hidtil havde praktiseret. De skulle i stedet bruge timer i tavs bøn i deres celler. Resultatet var, at de alle tabte livsgnisten og mange blev alvorligt syge.

Et eksempel på negativ virkning er beskrevet således (s. 222): ”Ødelæggende basfrekvenser er udforsket som et hemmeligt våben i krigsførelse. For hundrede år siden opdagede en fransk ingeniør dr. Gavraud den destruktive mulighed i dybe baslyde. Han konstruerede en maskine, som genererede subsoniske frekvenser. Disse frekvenser viste sig i stand til at male menneskers indre organer til grød. Opfinderen blev arresteret og maskinen ødelagt, da den arbejder, som fuldførte konstruktionen og satte den i gang, øjeblikkeligt døde.”

Videre står der: ”Hvad gør de subsoniske frekvenser, som i voksende omfang tages i brug for at øge ”trykket” i dagens popmusik, på længere sigt med vore indre organer? I punkmusikkens storhedstid plejede koncertgængere at tage rå æg med og lægge dem ved højtalerne på scenen. Midt under koncerten var æggene hårdkogte og klar til at blive spist.”

Bogen rummer utrolig megen viden om emnet ”lyd og helbred”, men her kan jeg kun nævne nogle få ting. Bogen er ikke helt ny, så den er nem at få fat i på biblioteket.

En dråbe i det kosmiske hav

Af Hans Garde

get forlag 2007

85 sider, 90 kr.

Anm. Ruth Olsen

Jeg fandt denne lille bog på biblioteket under ”biografier” og blev nysgerrig, for på bagsiden står: ”Uden forudgående varsel havde jeg i maj 1978 en oplevelse, som ændrede mit liv totalt. Jeg så at universet var en stor levende bevidsthed. At evigheden var i alt og alle, og at kærlighed bandt hele universet sammen. Jeg så at alle mennesker er udødelige, at lykken for alle og enhver i det lange løb er helt sikker. Visionen varede blot nogle få sekunder men fik afgørende betydning for mig og mit liv.”

Bogen er en fortælling om, hvordan dette hans kosmiske glimt sendte ham ud på en lang søgende rejse mod indre afklaring og om kampen mod alle de ufærdige sider. Han får vendt op og ned på livsværdierne, hans succesrige karriere i erhvervslivet skippes til fordel for et mere ydmygt job, ægteskabet ryger sig en tur, mens interessen for spirituel litteratur fører ham langt omkring, bl.a. læser han Martinus.

Det er ikke nogen nem opdagelsesrejse, han er ude på. Vejen mod større selverkendelse er brolagt med en hel del prøvelser, men han får hjælp af nogle åndelige vejledere, der – telepatisk går jeg ud fra – guider ham et godt stykke af vejen. Han er en énspænder, der nok opsøger forskellige spirituelle grupper, men aldrig føler lyst til at tilslutte sig nogen af dem.

Ud fra al den spirituelle visdom, han får tilegnet sig, skaber han sin egen livsfilosofi og søger at leve efter den i praksis, om end det ikke er nemt. Det er f.eks. svært altid at være tolerant, især overfor dem, han kalder ”sb”ere. Det er dem, der skal høste deres erfaringer på ”den sorte bane”. Det er dem, der kun søger sine egne egoistiske interesser og søger lykken gennem magt over andre. De kan da godt være interessante og charmerende, så man kan nemt lade sig forføre. Men vi skal være glade for dem, siger han, for de giver jo os nogle nødvendige erfaringer, de dårlige erfaringer som lærer os at skelne.

Selv om Hans Garde har ført sin lange indre kamp i ensomhed, har der også været en del lyspunkter, bl.a. fordi han som musiker (cello) har nydt sit samspil med andre musikere. Efterhånden kom han så langt, at han har fået lyst til at dele sine erfaringer med andre, og det kom der så denne lille bog ud af. Det er en meget fin skildring af, hvordan det kan være at blive smidt hovedkulds ud i den åndelige sandheds-søgen. For nogle kommer den spirituelle opvågning langsomt som en blid brise, for andre, som forfatteren her, fører det ud i et følelsesmæssigt stormvejr.

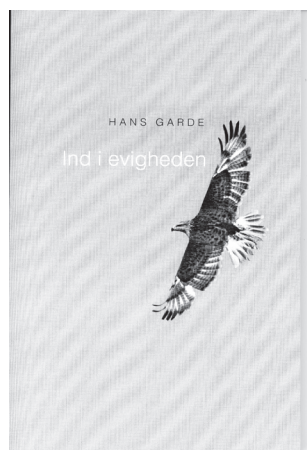
Ind i evigheden

Af Hans Garde

Eget forlag 2009

136 sider, 150 kr

Anm. Ruth Olsen

I denne bog er temaet det samme som i den første bog, men der er kommet flere detaljer med om forfatterens liv i de mange år, han var på sin åndelige opdagelsesrejse. Der fortælles mere om genvordigheder og fejltagelser, men også om glæden ved at konstatere, man er kommet en pæn del af vejen og har lært at bruge meget af sine nye indsigter konstruktivt. Og ikke mindst glæden ved at føle en større frihed, f.eks. føle, at tolerance ikke længere blot er en tilkæmpet egenskab, men at den næsten er blevet en naturlig del af en selv.

Det er en flot beskrivelse af den frihed og lettelse, det giver at kunne acceptere verden og medmenneskene helt, som de nu engang er, fordi man forstår og kan se bag alt det tilsyneladende. Den evige længsel hærger ikke længere det sind, der har fået fred med sig selv og anskuer livet fra et evighedsperspektiv. Han skriver på et tidspunkt i sin dagbog (s. 127):

”Jeg føler mig som ørnen. Svævende mellem himmel og jord har jeg oplevet evigheden.

I lang tid har jeg haft brug for at leve i ensomhed. Min længsel efter større dybde fjernede mig fra den almindelige verden.

Jeg har forhåbentlig, langt om længe, drukket ensomhedens bæger helt til bunds.

Nu håber jeg, at tiden er moden til atter at kunne vende tilbage til menneskets verden, og bare være den jeg er – rolig, klar og lysende.”

Når man ser sig selv ”som en dråbe i det kosmiske hav”, behøver man ikke have tjek på alting, heller ikke hele livets store mysterium. Selv om han erkender, at der er meget at lære endnu, er alt nu godt nok. Rejsen er ikke slut, siger han til sidst i bogen, men uanset hvilke udfordringer fremtiden bringer, håber han, han vil være tro mod sig selv og sin opgave.

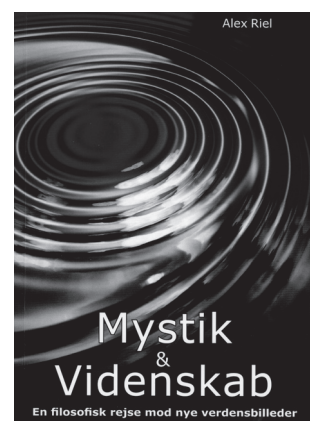
Mystik og videnskab

Af Alex Riel

Eget forlag 2009

300 sider, kr?

Anm. Ruth Olsen

Alex Riel har her skrevet en utrolig indholdsrig bog på baggrund af meget stor viden om både det fysiske og det åndelige, dvs metafysiske, verdensbillede. Som han skriver i forordet, sætter han fokus på broen mellem videnskab og mystik og peger på, hvor de mødes, for ”sammen kan de skabe et nyt verdensbillede for en fremtidig global kultur”.

Martinus forudsagde, at naturvidenskab og åndsvidenskab på et tidspunkt ville smelte sammen til et samlet verdensbillede. Alex Riel gør her sit til at fremme den udvikling. Fra fysikkens side sker tilnærmelsen via nye indsigter i det, man kalder ”kvantevakuummet”, dvs det energifyldte felt, hvorfra de fysiske partikler udspringer. For åndsvidenskaben er dette et bevidsthedsfelt, hvor de forskellige energifrekvenser repræsenterer forskellige bevidsthedsniveauer. Man kan også kalde det et informationsfelt.

Riel påviser, hvordan det er udviklingen af kvantefysikken, der har banet vej for naturvidenskabens tilnærmelse til det verdensbillede, mystikere har forsøgt at beskrive i århundreder. Med erkendelsen af det energifyldte ”tomrum”, måtte det spørgsmål jo trænge sig på, hvad dette dybest set er og hvordan det fungerer, for her var det oplagt, at den gamle ”maskinmodel” ikke længere duede.

Dermed er forskningen kommet ind på et nyt og mere frugtbart spor, også indenfor biologien. Alex når hele vejen rundt og får sammenflettet alle de forskellige aspekter af den nye forskning, også indenfor parapsykologien. Vi får en ”rundvisning” gennem alle de verdensbilleder, der har været ”på markedet” i tidens løb. Også Martinus er kommet med i det store helhedsbillede.

Bogen indeholder så megen information, at man må forundres over, hvordan det er lykkedes at få samlet og organiseret så megen viden. Riel er god til at få systematiseret stoffet og få det fremlagt så tilpas pædagogisk, at det hele alligevel bliver overskueligt og forholdsvis letforståeligt. Dertil hjælper også de mange konkrete eksempler.

Der er et afsnit om forskningen vedrørende biologisk formdannelse. Her skriver han (s. 91): ”Ændrer man på de elektromagnetiske felter omkring fx fladorme, ændres deres form. Det tyder på, at felter skaber former via deres elektriske signaler. Elektriske signaler og andre signalstoffer får dna til at begynde kodningen. Men hvor får signalerne deres informationer fra?” Efter en beskrivelse af de forhåndenværende teorier vedr. ”selvorganisering”, stilles det – for os at se – selvfølgelig spørgsmål, om det ikke ville være nok så logisk at inddrage et bevidsthedsvæsen. Også ”Intelligent Design” får et ord med på vejen.

Der er et større afsnit om fænomenet ”bevidsthed”, om de forskellige forestillinger om den gennem tiderne, og om hvordan også den er underlagt en evolutionær udvikling. Riel er cand.mag. i filosofi og vil gerne bevæge sine medmennesker til at tænke over de store eksistentielle spørgsmål som ”livets mening” og de store overordnede sammenhænge i tilværelsen. Denne bog er en yderst velegnet inspiration til en sådan filosofien.

En rejse hinsides al tvivl

Af Bruce Moen

Forlaget Uforklarbar 2009

260 sider, 199 kr

Anm. Ruth Olsen

Dette er en fortsættelse af bogen ”Rejser ind i det ukendte”(2006), men har man læst om Robert Monroes eksperimenter med via lydfrekvenser (den såkaldte ”hemisync”-metode) at tage på ud-af-krop udflugter, ved man, hvad det drejer sig om. (omtalt i Impuls nr.4/2004).

Moen, der er ingeniør, tog på et kursus i Monroes institut for at lære teknikken. Selv om han i begyndelsen var meget skeptisk, var han dog også nysgerrig, og efterhånden lærte han at rejse ind i den såkaldt ”åndelige” verden. Ja, de rejser blev ligefrem en sådan besættelse for ham, at ægteskabet ikke kunne holde til det.

Bogen her er en beskrivelse af hans erfaringer fra sine ture til ”den anden side”. Meget af det vil forekomme en Martinus-læser knap så mystisk, som det nok vil være for de fleste. Vi har jo hørt om, hvordan den verden består af så fine energier, at tanker er i stand til at forme den. Alligevel synes jeg, det er en underlig bog, for han bruger så mange specielle ord og begreber til at beskrive det, han oplever.

Det er da fint, at der spredes oplysning om, at der er masser af liv efter den fysiske død, men jeg tror ikke, at nogen der ikke ved det i forvejen vil tage bogen alvorligt, de vil nok blot betragte den som udslag af en meget livlig fantasi. Og således vil de rent faktiske og nyttige oplysninger, som også findes i bogen, formodentlig ikke gøre så megen gavn. F.eks. den om, hvordan man hjælper de sjæle videre, der hænger fast i mellemtilstanden. Han nævner i øvrigt, at man ikke skal vise spøgelse sin frygt, for en morderisk sjæl vil bare nyde den.

Man kan vælge at læse bogen som en interessant roman, for kedelig er den ikke. Men man kan jo undres over, hvorfor nogen vil bruge så meget af sine dagtimer ”på den anden side”. For de fleste er det rigeligt at være der om natten!

Cradle to cradle

Af Braungart og
Mcdonough

Arnold Busck 2009

215 sider, 199 kr

Anm. Ruth Olsen

Bogen er oversat fra engelsk, men titlen er svær at oversætte (vugge til vugge), for begrebet er blevet betegnelsen for en global bevægelse. Undertitlen ”rigdom og vækst uden affald” beskriver, hvad det drejer sig om, nemlig en måde at producere på, der ikke skaber uanvendeligt og forurenende affald.

Da jeg omkring 1972 læste bogen ”Grænser for vækst” om bl.a. de tiltagende miljødelæggelser, tænkte jeg, at det måtte ende galt, for et økonomisk system, der bygger på konkurrence og profitmaksimering, kan ikke omstille sig til mådehold og nul-vækst. Først når ”køb-og-kassér”-mentaliteten er ved at lægge jordkloden øde og en masse liv er gået til grunde, vil menneskene vågne op og handle i samarbejde ud fra helhedens behov i stedet for ud fra egne eller pengenes interesser. Tænkte jeg.

Men måske kan de nuværende klimaproblemer og finanskrisen tvinge mange flere til at vågne op, inden ødelæggelserne er alt for fremskredne. Mange er begyndt at tænke i nye baner, og opfindsomheden synes pt at blomstre på mange områder. Denne bog er et godt eksempel på det. Den viser, at vækst ikke behøver betyde, at vi drukner os selv i affald.

Forfatterne, der er hhv kemiker og arkitekt, påviser hvordan vi kan efterligne naturens model for stoffets cirkulation og genanvendelse, dvs hvordan vi kan producere med materialer, der kan indgå i en evig genfødsels-cyklus i stedet for at blive brændt af i forbrændingsanlæg. Det er det, de lægger i begrebet ”vugge til vugge” som modsætning til fra ”vugge til grav”. Det grundlag, de bygger på, kalder de ”materiale-videnskab”. De har skabt en fyldig database, der foreslår alternative materialer.

I bogen beskrives ikke bare farligheden af de kemiske stoffer, vi omgiver os med (ud af 80.000 kunstigt skabte kemikalier er kun de 3.000 undersøgt for deres virkning på levende organismer), men beskriver mange alternative udveje. De mener, det er muligt kun at bruge gennemte-

stede ugiftige materialer, der kan genbruges igen og igen eller gå tilbage og gøre nytte i naturens husholdning.

De bruger et kirsebærtræ som eksempel på deres ”koncept”: alt hvad træet producerer er til gavn for nogen. Dets hvide blomster falder ned og gøder jorden eller ernærer mikroorganismer, ligeså gør bladene om efteråret, frugten gavner andre levende væsener, osv. Når træet dør, opløses det langsomt og frigør mineraler til gavn for anden vækst. Mens det vokser, renser det luften for CO₂ og producerer ilt. Det gør med andre ord verden bedre.

Således skal også alt, hvad mennesket producerer, være sundt og gavnligt, og materialerne skal kunne vende tilbage til andre nyttige formål, når nye opfindelser kræver udskiftning af produkterne, og ellers skal de som biologisk nedbrydelige stoffer kunne fungere som gødning. Vækst er en naturlig proces og skal ikke bekæmpes, vi skal bare satse på den ”rigtige” og sunde vækst.

Som et eksempel på deres ideer skriver de (s. 160): I Kina repræsenterer styrofoam-emballage så stort et affaldsproblem, at folk kalder det ”hvid forurening”. Det ligger og flyder alle vegne i landskabet. Forestil dig, hvis man designede den slags emballage, så den på sikker vis kunne blive biologisk nedbrudt efter brug. Den kunne fremstilles af de stængler fra risplanterne, som efterlades på markerne efter høsten, og som i dag normalt bliver brændt. De er lettilgængelige og billige og kunne med en smule tilsætning af kvælstof fungere som udmærket gødning.

Næsten alt, hvad mennesker i dag producerer, har negative bivirkninger, oftest utilsigtet, fordi vi ikke gennemtænker tingene og overvejer alternativerne. Vi skal lære af naturen, hvordan vi skaber vækst uden skadelige bivirkninger. Og vi skal ikke regne de skadelige omkostninger med i bruttonationalproduktet, som man gør i dag, for det giver et falsk billede af begrebet ”vækst”. De burde i stedet trækkes fra.

Jeg synes denne bog er opmuntrende, for den giver et glimt af håb i en tid, hvor vi ellers hører mest om alt det negative. Den er oversat til syv sprog, også kinesisk, og ideerne synes at sprede sig til flere og flere virksomheder verden over. Især har man taget dem til sig i Holland, hvor det i dag er muligt at købe mange slags ”cradle-to-cradle”-produkter. Det er ved at blive et godt ”brand”!

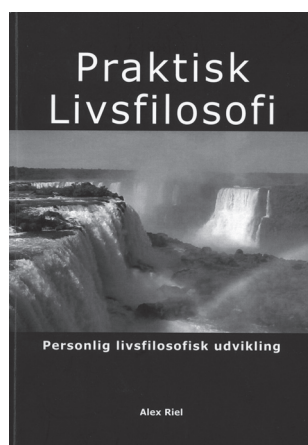
Praktisk livsfilosofi

Af Alex Riel

Eget forlag 2009

210 sider, ? kr

**Anm.
Gunder Frederiksen**

Under denne interessante overskrift har cand. mag. i filosofi Alex Riel skrevet en bog. Mon ikke de fleste, der støder på bogen, spørger sig selv: "Hvad skal man forstå ved praktisk livsfilosofi? Et svar får vi allerede på bogens bagside: "praktisk livsfilosofi handler om, hvordan mennesker skaber mening." Og det er præcist, hvad bogen drejer sig om – altså at skabe mening med livet. Er det ikke også, hvad vi alle til hobe har brug for? Et liv med mening er værdifuldt i modsætning til det meningsløse liv. Hører vi ikke ofte om stakkels mennesker, der har psykiske problemer, fordi de ikke kan finde mening med noget som helst – i værste tilfælde kan det ende med selvmord

For mig danner spørgsmålet om mening med livet straks associationer til wienerpsykiateren og filosofen Victor Frankl. Som jeg har læst bogen, er han netop et efterlevelsesværdigt eksempel på, hvor meget det betyder at have en mening med livet. Hvilket i praksis vil sige, at skabe sig en mening med livet. Det var, hvad Victor Frankl selv under de allersværeste livsbetingelser var i stand til. Trods langvarigt ophold i en umenneskelig tysk koncentrationslejr, overlevede han – efter eget udsagn fordi han netop beskæftigede sig med essentielle spørgsmål som livets mening eller formålet med livet, med døden o. lign.

Han oplevede da også, at medfanger som ikke mobiliserede samme livsvilje eller søgen efter mening ikke overlevede, medens han selv klarede sig overraskende godt. Selv beskæftigede han sig under fangenskabets mulighederne for at overleve. Ud fra sine erfaringer skabte han som psykiater logoterapien, hvor dette at søge efter livets mening netop er teoriens centrale element. (logos = gr. fornuft, tanke, filosofi, verdensfornuften)

Emnet om mening er aktuelt behandlet i Alex Riels bog med undertitlen "Personlig livsfilosofisk udvikling". På lærebogsagtig vis går Riel systematisk til værks. Han starter med at forklare, at en livsfilosofi rummer menneskers holdning til, hvad et menneske er, samt forestillinger

om, hvad et godt liv rummer: 1. en virkelighedsopfattelse, 2. en personlig identitet, som både indeholder en eksistentiel og en psykologisk identitet samt 3. et sæt kærneværdier.

Allerede i 5–8 års alderen forsøger børn at skelne fantasi fra virkelighed for at finde ud af, hvad der er sandt, for som det også hedder: "Uden klar viden om, hvad virkeligheden rummer, føler man sig ikke tryk ved livet" (s.15). Derfor overtager man i starten sin kulturs lokale normer og skikke. Med dette som udgangspunkt, fremhæver Riel betydningen af at have en holdning til begrebet liv. Han beskriver forskellige filosofiske virkelighedsopfattelser, og inddrager læseren. Dette sker ved gang på gang på gang at stille spørgsmål om, hvordan vi forholder os til tilværelsen og dens kærneværdier.

Med Sokrates som forbillede forsøger Riel at beskrive, hvordan man filosoferer. Og det er i store træk, hvad Riel vil med sin bog: at inspirere os til at filosofere over tilværelsen for at finde mening med vort eget liv, med universet som levende væsen osv. Også de nyopdagede spejlneuroner behandles. Alt i alt er der tale om et særdeles læseværdigt værk, som herfra kan medgives min bedste anbefaling.

"AT BEGYNDE HVERT ØJEBLIK"

af Shunryu Suzuki
Klims forlag 2000

Anm. Robin W Petersen.

Denne bog regnes som en klassiker inden for nyere zen-buddhistisk litteratur, og er den første bog der blev udsendt på Klims forlag. Klims forlag udgiver meget prisværdigt en serie primært buddhistisk orienterede bøger, der på forhånd må betegnes som bøger, der, i dansk oversættelse, henvender sig til et lille publikum. Idealisme eksisterer altså stadig mellem den metervare af populære og mere underholdnings-betonede bøger fra USA, som de store danske forlag har valgt at fokusere på for at tjene nogle gysser.

Suzuki, født 1905, japaner af oprindelse, var en af de første buddhistiske lærere, der slog sig ned og underviste i USA; 1959. Suzuki tilhører den retning som kaldes zazen. Bogen udgøres af en række små taler, den i USA højt respekterede Suzuki holdt sidst i 60'erne efter meditations-praksis. For meditations-forskrækkede Martinus-interessererede kan Suzuki's, på mange måder, helt nede på jorden meditations-praksis og forståelse,

måske hjælpe med til at opbløde nogle fordomme/ uvidenhed omkring meditation.

Bogen er inddelt i 3 hovedafsnit: ret praksis – ret holdning samt ret forståelse. I hver afsnit reflekterer Suzuki over en række temaer efter zazen meditation, som udgiveren har valgt at kalde fx: ret bestræbelse – at tro på intet – erfaring ikke filosofi. Som læser mærker man, at Suzuki taler ud af væren og selvoplevelse og ikke bare er spekulativ. Som det altid er med folk der selv går vejen, er der masser af visdom og inspiration at hente under læsningen. Til tider brillant som i afsnittet: ”INTET SPOR”. Umiddelbart er fremføringen af teksten noget ustruktureret, man må da huske på, at den består af improviserede taler, der ikke var tiltænkt offentliggørelse.

At anmelde en bog, kan blive en langt mere omfattende proces end man måske lige havde forstillet sig. Ikke mindst hvis man som jeg, på den ene side kan være lidt hurtig med at konkludere, og på den anden også ønsker at yde teksten retfærdighed. Alle mennesker har nogle ”favorit” reaktioner, bl.a. vrede, som kan opstå af mange årsager. Men da en ”sidegevinst” ved vrede er, at det lukker ned for åbenheden, kan vredens eventuelle relevante beskyttelse let vende til rigiditet. Og inden man får gjort sig det klart, har det der opstod som en relevant beskyttelse, bredt sig ud i sindet som en mere generel emotionel tilstand og holdning, man bringer med sig ind i alle sine aktiviteter. Boganmeldelse inklusive.

”At begynde hvert øjeblik”, er ikke en bog der umiddelbart åbner sig for læseren. Det er snarere en bog der fordrer, at læseren åbner sig for teksten. Der var mit første irritationsmoment. Retfærdigheden på den anden side, kræver, at man som anmelder gør hvad man formår, for at opleve teksten også fra forfatterens udsigtpunkt. Buddhisme er i høj grad en videnskab om sindet. Det Suzuki, ligesom mange andre buddhistiske og spirituelle lærere i øvrigt formår, er at gennemskue alle de umiddelbart destruktive facetter i vores eksistens, vi så at sige lægger uden på os selv; med den konsekvens, at vi får sværere ved at mærke og skabe kontakt til os selv fri af alle disse lag. I bogen giver Suzuki sit bidrag til, hvordan vi undgår yderligere indvikling i disse lag og i stedet kommer i kontakt med vor autentiske natur.

Her nogle citater fra bogen:

”At leve i BUDDHA-naturens sfære (det universelle sind) betyder, at man hvert øjeblik dør som et lille væsen. Når vi mister balancen dør vi, men samtidig udvikler vi os, vi vokser. Alt, hvad vi ser, er under forandring, ude af balance. Grunden til, at alt er så smukt, er fordi det er ude af balance, men på en baggrund af perfekt harmoni. Så hvis I ser tingene uden at gøre jer klart, at baggrunden er buddha-naturen, vil alt fremtræde i lidelsesfuld form.

Men hvis I forstår eksistensens baggrund, vil I forstå, at selve lidelsen er den måde, vi lever på, og hvorigennem vi udvider vort liv.” S.36.

”Hvis I får en vis erfaring for, hvordan ukrudtet i jeres sind forvandles til åndelig næring, vil jeres praksis gøre bemærkelsesværdige fremskridt.” S.41.

”Ifølge kristendommen er alt eksisterende i naturen noget, der er blevet skabt eller givet os af Gud. Det er den fuldkomne opfattelse af at give. Men hvis I tror, at Gud skabte mennesket, og at I på en eller anden måde er adskilt fra Gud, så er I også tilbøjelige til at tro, at I er i stand til at skabe noget andet, noget, der ikke er givet af Ham. For eksempel skaber vi flyvemaskiner og motorveje. Og når vi gentager:” Jeg skaber, jeg skaber, jeg skaber,” så glemmer vi hurtigt, hvad det er for et ”jeg” der skaber de forskellige ting; vi glemmer hurtigt Gud.”S.74.

”Formålet med at studere buddhisme er ikke at studere buddhisme, men at studere sig selv.” S.84.

”Hver af os må skabe sin egen sande vej, og hvis vi gør det, vil den udtrykke den universelle vej. Det er mysteriet.” S.122.

”Normalt finder vi det meget vanskeligt at leve i livets flygtighed, men det er kun inden for flygtigheden i livet, at vi kan finde glæden ved evigt liv.” S.134.

Et synspunkt jeg ikke umiddelbart deler er: ”Den grundlæggende lære i buddhismen er læren om altings flygtighed eller foranderlighed. At alt forandrer sig, er den grundlæggende sandhed i enhver eksistens. Ingen kan benægte denne sandhed, og hele den buddhistiske lære er sammenfattet i den.” Og videre: ”Denne lære forstås også som læren om jeg-løshed. Fordi alt til stadighed ændrer sig, findes der ikke noget blivende jeg.” S.112.

Dette synspunkt er essentielt i buddhismen. Hvis man har en anden erfaring, kan den buddhistiske opfattelse umiddelbart lyde som en analyse, der ikke er præcis eller omfattende nok. For der eksisterer jo netop et permanent Jeg. Nemlig det som bl.a. konkluderer og oplever, at alt forandrer sig! Samtidig må vi medgive buddhismen, at på det relative plan, det skabte, eksisterer alt jo netop ved sin foranderlighed. Men det bør også tilføjes, at selv på det relative plan er der absolut eksistens, nemlig i form af det relative jeg (sjælen) som et evigt og uforgængeligt princip. Hvorved vi ser, at det relative dybest set er indhyldet i det absolutte.

Desværre forklares de anvendte buddhistiske begreber ikke direkte, hvorfor en del potentielle læsere givet falder fra, inden de kommer i gang. Og det er synd, fordi buddhismen rummer en stor erkendelses-teoretisk dybde.

Suzuki understreger flere gange vigtigheden af at have et "begynder" sind. Begynder-sindets friskhed og åbenhed er essentiel i livet som i meditation. Ofte bliver mennesker grebet af at ville konstruere sig gennem livet. Vi tænker måske i den meditative proces: i dag nåede jeg hertil, i morgen fortsætter jeg så derfra. Dette er at konstruere. Vi tror vi skal et eller andet bestemt sted hen i en bestemt rækkefølge. I meditation vil en sådan holdning lukke åbenheden og dermed muligheden for at blive berørt af indsigt og uskyldens kærtegn.

Når vi sætter os for at meditere, må vi gøre det med en uforudindtaget holdning, som én der er åben for, men ikke ved, hvad der skal til at ske. Dette er begynder-sindet. Begynder-sindet er en tilstand som er fuldkommen i sig selv!

Sjældent, og heller ikke i denne bog, "hører" man en spirituel lærer tale om, at der bag alle praksisser, bag alle ord og tavshed, er en atmosfære som direkte udtrykker og formidler den pågældende lærers væsen/eksistentielle natur. Har man evne til at sanse ind på det niveau, kommer man til en mere sand kontakt og forståelse af læren og dens praksisser, og dermed hvad man har brug for og hvad ikke, end om man lytter analytisk til 100.000 verbale udtryk og forklaringer.

Jeg får ofte en følelse af noget livs-sterilt, noget ikke i livet involverende ved buddhismen. Noget ulidenskabeligt. Dette gælder i nogen grad også denne bog. Om dette er et fænomen der er kulturelt, religiøst eller betinget af andre forhold, fx i mig, ved jeg ikke. Bogen kan anbefales og rummer mange klare indsigter samt udsagn til eftertanke og efterprøvelse. Men det er også en bog, der kræver noget af sin læser.

Hvorfor jeg føler det, du føler

Erling Astrup

Nedenstående omtale af Joachim Bauer's (herefter JB) bog **"Hvorfor jeg føler det, du føler"** er be-gået af en lægmand udi neurobiologien.

Det har været spændende at sætte sig ind i en neurobiologisk tilgang til de mange aspekter af samspillet mennesker imellem, som bogen inddrager. JB's ærinde er ikke at reducere alt til neurobiologi, men ud fra sin faglige position at give sit bidrag til at belyse, hvilke faktorer der spiller ind i mødets gensidige påvirkning. Et centralt begreb i JB's udredning af "hvordan jeg føler det, du føler" er spejlneuroner. De udgør et intersubjektivt rum og danner basis for intersubjektivitet.

Spejlneuronerne muliggør barnets følelsesmæssige kontakt med omgivelserne. Spejlneuronerne sørger for, at vi spontant og intuitivt forstår det andet menneskes følelser, handlinger og hensigter.

Hertil kommer, at vi aflæser den andens kropssprog, som også bliver spontant og intuitivt fortolket af det "optiske tilrettelæggelses- og fortolkningssystem". Et centralt budskab ved spejlneuronerne er også, at de programmer til handling og følelser, som et individ besidder, ikke er et fuldkommen individuelt anliggende. Vi har alle reaktionsprogrammer, som man kan vælge imellem, og som er parat til typiske situationer. Disse reaktionspro-

grammer kan aktiveres fra menneske til menneske gennem resonans. I kraft af spejlneuronerne har både subjektet og de sociale omgivelser adgang til et rum for planlægning, hvor der produceres forestillinger og tanker om mulige handlinger. Hjernen betjener sig af et indre simuleringsprogram, når vi iagttager en anden persons handling.

Det neuro-biologiske system danner grundlag for intuitiv registrering af den andens handling og fremkalder resonans i form af kropsfølelser og følelser. Da det gælder alle mennesker, repræsenterer spejlnervecellerne et system, der frembringer et fælles menneskeligt betydningsrum, og spejlneuro-nernes informationer om de situationer, vi befinder os i, gør disse forudsigelige og beregnelige og skaber tillid og fortrolighed.

Betydningen af samspillet barn-voksen.

For barnet kan en vellykket spejling føre både til sjælelig og fysisk lykkefølelse, hvorimod det kan få alvorlige følger, hvis dets følelsesmæssige grundbehov ikke tilgo-

deses. Barnets spejlende imitation af den voksne, som JB betegner som dets "identifikationsobjekt", danner grundlaget for det, Daniel Goleman har betegnet som "følelsesmæssig intelligens", og som er betinget af den første intuitive grundfølelse af social forbundethed. JB taler om "joint attention", hvor man spejler et fælles mål for opmærksomheden som et eksempel på barnets evne til at afstemme sig intuitivt og spontant efter sit "identifikationsobjekt". Dette igen er ansatsen til udviklingen af en "følelsesmæssig intelligens".

Neurobiologien leverer således i lighed med psykologien sit utvetydige belæg for, hvor alvorlige konsekvenser det kan få for et barn, hvis det svigtes af den voksne i sin opvækst. Det genetiske beredskab er ingen garanti for en gunstig udvikling, også relationserfaringer og livsstil spiller en meget stor rolle. En vigtig evne, der kan risikere at gå tabt i opvæksten, er evnen til at føle empati. En forudsætning for at kunne føle empati er i flg. JB, at spejlsystemerne er trådt i funktion, at barnet gør erfaringer med medfølelse og dermed får udviklet sin egen følelsesmæssige resonans. Empati er således ikke medfødt.

Hvis mulighederne for at skabe relationer bliver forpasset i barnets første år, kan det hæmme det neurobiologiske spejlsystems udvikling og få konsekvenser for barnets udvikling af selvfølelse, dets evne til at indgå i relation til andre og erhvervelsen af kompetence. Men evnen kan også gå tabt eller lide svære skader, hvis barnet udsættes for ekstreme erfaringer med følelseskulde. Som en social konsekvens af manglende evne til empati peger JB på fænomenet mobning, som i Danmark er blevet mere udbredt i skoler og på arbejdspladser i de senere år. Her er tale om udstødning af det sociale fællesskab, hvis invaliderende effekt kan påvises neurobiologisk, og som skyldes en manglende "joint attention" i relation til omgivelserne.

Men ét er at konstatere, at problemet findes og i en analyse at redegøre for mulige forklaringer på, at det eksisterer. Noget andet er at spørge til, hvad man **kan gøre** ved det. I denne konkrete forbindelse udstikker JB ikke nogle handlingsanvisninger.

En mulighed, som JB peger på i anden sammenhæng, vil også kunne anvendes her. Den går ud på, at den voksne som identitetsobjekt er sig sit ansvar bevidst som værende et godt eksempel. Spejl-neuronerne stiller nemlig et fælles socialt resonansrum til rådighed, hvor det som et individ sanser, føler og gør fører til en spejlende aktivering af de neurologiske systemer hos det andet iagttagende individ, som om det selv sansede det samme, følte det samme eller udførte den samme handling. Her opstår en slags spontan følelse af en form for åndeligt fællesskab.

JB leverer også et neurobiologisk belæg for at rette et kraftigt angreb mod medieverdenen med dens billeder af

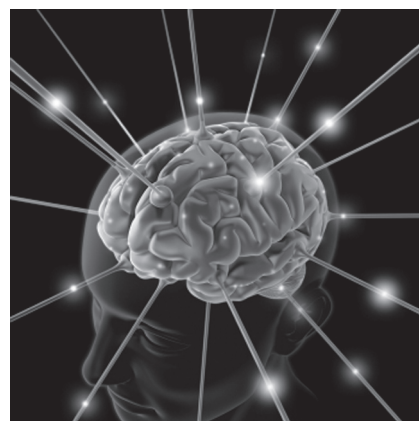
ødelæggelse og vold. Det er billeder som bliver oplagret som et neurobiologisk mønster, og som indgår i barnets forestillingsverden.

Med henvisning til undersøgelser, peger JB på, at det daglige forbrug af billedmedier med volds-indhold står i proportionalt forhold til unges voldelige adfærd. Forskningen i spejlneuroner har afdækket, at ved iagttagelse af voldsadfærd sker der det, at denne adfærd - efter først at være ind-kodet i programmerne - vil blive indført i nervecelle-netværket og fremtræde som egne handlemuligheder. At man ser noget, betyder ganske vist ikke, at man selv gør ligeså. Men der oplagres en model, som producerer et beredskab til at handle i en given situation. Det ville i denne sammenhæng være godt med en børneombudsmand, som havde børns tarv og udvikling som sit ansvar - råde, og som kunne arbejde på at være modvægt til nogle mediefolks kynisme.

Sluttelig kan man spørge: determinerer spejlneuronerne os til genetikken som neurobiologiske produkter uden en fri vilje?

Nogle neurobiologer har draget den frie vilje i tvivl, men det gør JB ikke. For JB er menneskers adfærd ikke en årsag-virkningsproces, men et resultat af en indre proces med selvorganisering. Denne proces er organiseret således, at man har mulighed for at træffe et valg i enhver situation med baggrund i det spektrum af handlingsprogrammer, individet til enhver tid har til sin rådighed. Desuden anfører JB, at hvis mennesket ikke kunne drages til ansvar for sine handlinger, ville der blive tale om en selvopfyldende profeti, idet spørgsmålet om social tilpasning så ville bortfalde.

Jeg kan varmt anbefale bogen, som behandler flere tankevækkende problemstillinger, end der er plads til at komme ind på her. Det er altid inspirerende at være i selskab med et menneske, der har noget på hjerte, og som kombinerer sit engagement med stor faglig viden og indsigt.

RUDOLF STEINER OG HANS INDSATS FOR MARTINUS SAG.

v/Per Holsner

Det Tredje Testamente og "visdommens mestre".

Vedrørende mennesker med en sund ligevægt mellem følelse og intelligens i sit bevidsthedsliv, skriver Martinus i "Livets Bog" stk. 123 bl.a.: *"Ja, det kan endog videre fremhæves, at enkelte af de nævnte væsener allerede har oplevet nogle af forløbersymptomerne til den store fødsel", har fået delvis "kosmisk bevidsthed" og fremtræder således som halv eller delvis indviede væsener og vil i de nærmeste kommende jordeliv møde den fundamentale oplevelse af den store fødsel, der i fuld udstrækning vil gøre dem til "et med vejen, sandheden og livet". Indtil da må disse væsener jo endnu få deres lys fra bøger, fra de såkaldte "visdommens mestre" og fra verdensgenløserne."*

For den søgende sjæl opstår derfor spørgsmålet om, hvilke disse "visdommens mestre" er, som i bogform kan bringe oplysning i overensstemmelse med det Tredje Testamente. Martinus selv har gjort det klart, at med det Tredje Testamente i tillæg til det Gamle og det Nye Testamente, har menneskeheden det åndsvidenskabelige materiale, som kræves for at opnå den "store fødsel". Der kommer ikke noget yderligere testamente, og han mente også, at det som har været før det Gamle Testamente ikke mere har nogen aktuel værdi i den henseende.

Martinus kendskab til Rudolf Steiner.

Rudolf Steiner var ifølge Martinus et universalgeni, der havde haft nogle kosmiske glimt, og kendskabet til det antroposofiske arbejde havde Martinus fået gennem venen Bernhard Løw, som var leder af det Antroposofiske Selskab i Danmark. At være et geni i det universelle må kræve en delvis tilgang til kosmisk bevidsthed, og udover sine kosmiske glimt fik R. Steiner ifølge ham selv den, takket være inspirationer fra arkai/ærkeengel Mikael og visdommens mestre, hvilket kan være vel foreneligt med Martinus fortsatte tekst i "Livets Bog" stk. 123:

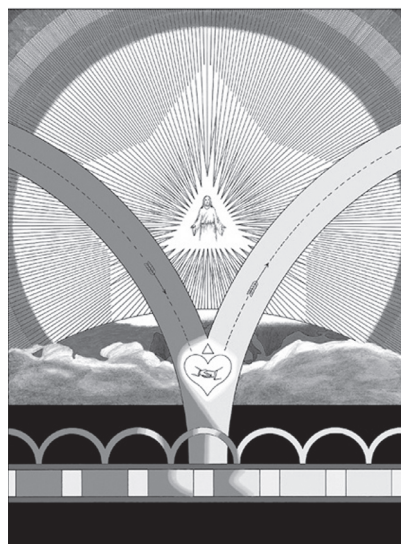
"Her må dog tilføjes, at der findes ganske enkelte af disse væsener, der er kommet til at afvige fra reglen, og dels i kraft af deres egen halvindvielse og dels i kraft af støtte fra højere åndelige væsener er blevet ophav til fremragende åndelige ordner, bevægelser eller broderskaber."

Efter Steiners død inviterede B. Løw hans enke til Danmark, til sit hjem og fortalte hende om Martinus arbejde. Men hun ønskede ikke at møde ham, og skal have haft

kommentaren: "Min mand har allerede givet verden, hvad den har brug for". Ord som kan genkendes i "Livets Bog" stk. 126: *"Da kræfterne fra den ny verdensimpuls allerede i længere tid i det skjulte har virket ind på anden afdelings væsener, føler de godt nok, at verden trænger til en åndelig fornyelse, og at en sådan fornyelse er i færd med at finde sted, men i deres naivitet, hovmod og ærgerlighed er enkelte af de nævnte væsener næsten urokkelige i den overbevisning, at nævnte fornyelse udelukkende kun kan komme gennem deres særlige samfund, og at dettes ophav har givet verden alt, hvad den behøver af åndelig viden, ja nævnte ophav bliver undertiden erkendt som en verdensgenløser, en slags ny messias, endog mod dets åbenlyse benægtelse".*

Om dette samfund skriver Martinus tidligere i stk. 126: *"... dette taber derefter i tilsvarende grad sin åndelige værdi, og kan ikke mere repræsentere den højde i åndelig standard, som det ved sin start fra sit ophavs hånd var bestemt til at skulle give udtryk for."* Selv frasagde Steiner sig enhver form for persondyrkelse, var ganske ydmyg over for sin egen betydning i arbejdet for Sagen, og tiden efter hans død skulle da også vise sig at indebære mangeårige vanskeligheder for det Antroposofiske Selskab.

Som eksempel på denne beskedenhed husker Martinus, at Steiner til B. Løw ved et besøg i selskabets hovedkvarter i Schweiz, i en sidste samtale fortalte, at der om 100 år formodentlig ikke ville findes noget, som hed antroposofi. I stedet ville der om få år fremstå en ny verdenslærer med behov for støtte, og han så en rift komme over skyerne i Danmark. B. Løw gav senere sin fulde støtte til Martinus, bekostede den første bogudgivelse, og i symbol billede nr. 23: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans

lignelse” har Martinus da også tegnet et Kristusvæsen som verdenslærer komme over Skandinavien på skyerne, med kraft og herlighed til at trænge gennem disse skyer og vende det guddommelige skabelsesprincips mørke udstråling af krig til dets lyse modsætning af kærlig fred.

Antroposofiens forberedende arbejde for Sagen.

Indvielsen af Martinus Institut fandt sted søndag den 3. oktober 1943. Martinus påpegede i sin tale, at Sagen først nu, hvor den havde fået sit eget hus, havde fået sit rigtige fysiske ansigt. Sagen havde hele tiden haft sine manifestationer på det åndelige plan, men først nu også på det fysiske plan, og han mindedes den søndag i september 1928, da han for første gang viste sine symboler for fremmede. Det skete i B.Løw's hjem i Ordrup, hvor de tilstedeværende stort set alle var antroposofisk interesserede af B.Løw's bekendtskabs kreds. Så åbenbart var det i denne interessesfære for Steiners forberedende arbejde, at Martinus Sag kunne slå rod.

Steiner begyndte at undervise i åndsvidenskab i forbindelse med indslaget af den nye verdensimpuls omkring år 1900, først i teosofiske kredse, men stiftede siden hen år 1913 det Antroposofiske Selskab i Tyskland, i en konsekvens af hans modvilje mod det Teosofiske Selskabs forsøg på at udnævne sin egen indiske verdenslærer. Han var dybt kristen, og allerede år 1909 startede han med at tale om Kristus genkomst i nogle af sine mange foredrag rundt om i Europa, i hvilke han iblandt henviste til sine inspirationer fra ”visdommens mestre”.

Han lod et tempellignende stort bygningsværk Goetheanum bygge, til Guds ord eller den verdenslærer, som han var bevidst om skulle komme, men det brændte ned nytårs nat år 1922/23 ved en påsat brand. Blot et eksempel ud af mange på den store modstand, Steiner mødte i sin opgave med at bane vej for den kristne kosmiske åndsvidenskab og Martinus Sag. Efterfølgende oprettede han en fri høj-skole, Mikael's Skolen til formålet, men nåede ikke at få den færdiggjort inden sin død år 1925, - en død forårsaget af hans stadige kamp med mørket. Så tæt forbundet var han med den nye verdensimpuls og Sagens forberedelse, at det blev med sit liv som indsats.

Selvom Steiners død medførte splittelse i det Antroposofiske Selskab, så viste hans arbejde sig som nævnt at udgøre et fundament bæredygtigt nok til i de første år at støtte Martinus i Danmark. Lars Nibelvang, som var belæst i alverdens religioner med bøger om teosofi, antroposofi og lignende religiøse, filosofiske emner, bidrog dog forinden både økonomisk og med samtaler omkring Martinus åndelige oplevelser, og ud fra denne dialog kunne Martinus så selv i sit eget sprog ikklæde sine kosmiske analyser de rette begreber. Senere støttede B.Løw også Martinus

økonomisk, hvilket gav ham mulighed for at føre Sagen videre ud i verden. Både L.Nibelvang og B.Løw fandt begge de kosmiske analyser mere fuldkomne end noget andet åndsvidenskabeligt materiale.

Sædemænd.

I sin småbog ”Påske” skriver Martinus: *”Når forsynet på jorden gennem ”den mørke moral” og dens virkninger havde begyndt at skabe jordbund for en ny sæd, og det ligeledes havde sendt den nye sæd til jorden, måtte det også ligeså ufravigeligt stille ”sædemænd” til rådighed. Disse ”sædemænd” måtte indtil en vis grad være af en sådan natur, at deres legemssystem, deres nerver og hjerne kunne vibrere i kontakt med den hellige ånds bølger... Den nye verdensmoral måtte for disse væsener være ... ikke en teori, men en realistisk eller absolut synlig kendsgerning. Kun derved kunne disse væsener få tilstrækkelig kraft til at træde frem imod hedenskabet...”*

En verdensgenløseres vej på jorden og løsning af sin mission er således nøje planlagt, både mht indhold og omgangskreds. For Martinus var jordbunden for hans Sag blevet forberedt dels gennem et næsten 2000 år gammelt humant kristent indslag, dels ved den moralske logik i form af den åndsvidenskab, som begyndte at blive manifesteret og offentliggjort i den sidste tredjedel af 1800-tallet. Og lig en sædemand lykkedes det Steiner at forene det bedste fra flere okkulte åndelige strømninger, at knytte bånd til 1800-tallets tyske kulturelle åndsliv og lade en fornyet kristen kosmisk åndsvidenskab fremtræde i lyset af den nye verdensimpuls. Omkring år 1900 havde han haft et kosmisk glimt, som et møde med Kristus, hvilket blev udgangspunkt for hans virke, og ligesom Johannes Døberen i Palæstina ventede verdensgenløserens komme og sendte sine disciple til Jesus, bad Steiner antroposofere i Danmark om at støtte Martinus.

I ”den mørke moral” og al dens modstand, måtte Steiner i sin forskning skabe nye begreber for at beskrive og rumme den nye åndelige åbning fra forsynets side, i et bogstavssprog som endnu er utilstrækkeligt for den åndelige verden. Det er en tilbagevendende problemstilling ved læsning af forskellige åndsforskernes materiale, at der er flere betegnelser for det samme, og ikke mindst derfor har Martinus i sit Tredje Testamente gjort sig stor umage med at klargøre begreberne. F. eks. svarer det antroposofiske begreb luciferisk til en overeksponeret religiøs, alt for følelsesbejstret fantasi og begrebet ahrimansk til en undereksponeret materiel, alt for kynisk kold lavintellektualitet. Begge som afsporing af Kristusbevidsthedens harmoniske humane medfølelse og moralske logik. Ved generelt at oversætte de forskellige åndsforskere på lignende måde, med Jesus og Martinus selvoplevede kendsgerninger som facitliste, kan detaljeret

viden fra seriøse forskere bedømmes. Og således kan verdensgenløsernes grundlæggende rammer fyldes ud med detaljer, der moralsk logisk passer ind i helheden, og som standard fastholdes med begreber fra det Tredje Testamente.

Lige så umiddelbart det sker for et Kristusvæsen, ligeså vanskeligt kan man forestille sig det være for partielt indviede åndsforskere altid at opnå sande resultater, og Martinus henviser da også flere gange til sådanne falske resultater eller fejltagelser. For Steiners vedkommende f.eks. lod han sit lig brænde, omtalte Kristus som jordens jeg, og i sine undersøgelser af skæbne og genfødsler fandt han, at et jordmenneske kunne skifte køn fra et liv til et andet. Men ikke desto mindre anså Martinus ham for at være et universalgeni.

Mikael som skytsengel for Det rigtige Menneskeriges udvikling

Steiner var meget ensom i de sidste måneder af sit liv, hvor han forudså 2. verdenskrig komme og for Sagens skyld bad arkai/ærkeengel Mikael om hjælp. Det blev til hans sidste bog: ”Antroposofiske ledesætninger” med undertitlen ”en kundskabsvej til Mikael mysteriet”, men for øvrigt skulle menneskeheden selv bane sig vej ud af mørket. Det vil sige ved hjælp af næstekærlighed, livets kosmiske analyser og egen fri vilje. Et afsluttende citat af Steiner kan være dette: *”...og således taler vi om en rigtig indsigt i Kristus impulsen, når vi i vor tid taler om en rigtig forståelse af Mikael impulsen”*, og kun Mikael kan med forsynet og Faderkraften bag sig, modvirke hovedtalentkernen for det dræbende principts mørke udstråling på jorden, og skabe rum og rammer for den fremtidige kærlige fredens kultur. Dertil er han prædestineret, og det er Martinus Sag.

”Hellige bøger”.

Har man interesse for biblens Johannes Åbenbaring med sine apokalyptiske beskrivelser af vor tid, så berører denne artikel ordene: *”Og de synger Guds tjener Moses sang og lammets sang”* i stk. 15.3. Lammets er i vor tid Kristus genkomst, for det er en ny sang: *”Og de synger en ny sang foran tronen...”* i stk. 14.3. Ved den ”hvide ilddåb” påtog Martinus sig netop opgaven at føre kristendommen videre til fuldkommenhed. Dette sker nu med det ”Tredje Testamente”, mens Moses fornyer sin sang gennem alle de åndelige forskere, som er tilpas ”rene af hjertet”, og det må være blandt dem, at inspirationer fra ”visdommens mestre” kan findes og blive til bøger med lysglimt af sand oplysning. Om selve det Tredje Testamente skriver Martinus i sin småbog ”Omkring min mission”: *”De har fået lov til at se fortidens åbenbaringer gentage sig i nulevende kød og blod, været vidne*

til, hvordan visdommen bliver til, hvordan livets store facitter, de evige ”Guds ord” inkarnerer i fysisk materie, bliver til ”hellige bøger”, der kan være åndeligt brød for slægternes generationer gennem tid og evighed”. Menneskene skal ikke leve af fysisk brød alene, men også af Guds ord, hvilket han også udtrykker med ordene: *”Mit ord er livets fakkel”*.

Store kosmiske impulser i det tyvende århundrede.

Ved sin 87-års takketale omtaler Martinus 3 store kosmiske impulser. Den første kom i begyndelsen af 1900-tallet indenfor videnskaben. Her kan det næppe have drejet sig om naturvidenskaben alene, da store opdagelser, undersøgelser og resultat indenfor dette felt allerede forelå siden 14-1500-tallet. Rimeligvis må der være tale om både natur- og åndsvidenskab. Hidtil havde åndsvidenskaben levet en skjult tilværelse i esoteriske kredse, men med H.P.Blavatsky’s teosofi blev det hemmelige offentligt tilgængeligt, og med R.Steiner fik den kosmiske impuls sit indhold af kristendom på plads som centralt budskab. I fysikken betød den åndelige impuls en øget tankebevægelighed og ide-horisont med bl.a. relativitetsteori og kvantefysik.

Den kosmiske impuls omkring år 1920 åbnede menneskehedens tilgang til kosmiske analyser og bevidsthed gennem Martinus arbejde med det Tredje Testamente, som blev helt frigjort år 1981.

År 1973 kom den sidste af de omtalte store kosmiske impulser, som helt frigav selve det religiøse eller guddommelige princip, dvs. den højeste ild etc. Her må det dreje sig om den guddommelige kraft bag al skabelse af bevidsthed, nemlig ”Ordet”, som jo dækker alt som hører ind under begrebet skabelse og manifestation og gør den indre samtale med Gud mulig. Med denne impuls blev vejen også åbnet for menneskenes udvikling fremover til ligesom Martinus engang at kunne sige: *”Mit ord er livets fakkel”*.

Findes der homoseksualitet hos dyr?

v/Uwe Todt

I Den ny Verdensimpuls nr. 2/2009 læser vi om homoseksualitet hos dyr: "Fordi der har været så meget tabu omkring dette emne, har det været svært at få økonomiske midler til forskning i dyrenes homoseksuelle adfærd. Men nu har nogle forskere fremlagt et seriøst materiale, der viser, at sex med partnere af samme køn er et meget udbredt fænomen i dyreverdenen."

Artiklen slutter med følgende ord: "Dyrenes udbredte homoseksualitet synes ikke at stemme særlig godt med det, Martinus fortæller om det énpolede dyrerige."

Modsiger homoseksualiteten hos dyr Martinuskosmologien, eller må vi udvide vore forestillinger om Martinuskosmologien?

Der findes et andet område, hvor vi møder en lignende tilsyneladende modsigelse. På symbol nr. 14 "Det kosmiske spiralkredsløb" ser vi syv spiraler, som er betegnet med bogstaverne A, B, C, D, E, F, G. Vi mennesker hører til fjerde spiral med bogstavet D. Denne spiral er mikrokosmos for spiralen E, klodespiralen. Spiralerne A til C er vort mikroliv, molekyler (A), celler (B) og organer (C), spiralerne E til G er vort makrokosmos dvs Jorden (E), solsystemet (F) og Mælkevejen (G).

Vor spiral D består af grundenergi-rigerne eller livsområderne planteriget (rød), dyreriget (orange), det rigtige menneskerige (gul), visdomsriget (grøn), den guddommelige verden (blå) og salighedsriget (indigo), hvortil også hører mineralriget. Denne med hver sin farve markerede grundenergi er områder, i hvilke de tilsvarende væsener, altså f.eks. planter eller dyr, kan gennemløbe en udvikling fra primitive til stadig mere fuldkomne former.

De samme farver finder vi også i de mikrokosmiske (A til C) og makrokosmiske spiraler (E til G), hvilket betyder, at de tilsvarende grundenergier også findes i disse spiraler, om end naturligvis i andre former.

Ethvert levende væsen befinder sig nu på et bestemt punkt i disse spiraler. Man ser på symbolet, at farverne i alle spiraler er ordnet sådan, at ethvert levende væsen er forbundet med den tilsvarende grundenergi-sammensætning som dets makro- og mikroliv, dvs på tilsvarende udviklingstrin, for det er kun muligt for levende væsener at manifestere organismer med samme grundenergi-sammensætning.

Dertil siger Martinus: "Hvis de forskellige grundenergi-rigers placering ikke var i samme rækkefølge i spiralerne,

ville al livsoplevelse være en total umulighed. Da mikrolivet samtidigt er materie eller materiale for makrovæsenernes legems- eller organismeopbygning og eksistens, er det ikke ligemeget, hvilket mikroliv makrovæsenet får til materiale eller materie til denne opbygning og eksistens. Hvordan skulle væsenerne f.eks. i det kosmos, vi tilhører, og som udgør vort mellemkosmos, kunne manifestere sig i en animalsk organisme og derved fremtræde som et dyr eller som et ufærdigt jordisk menneske, hvis ikke denne organisme var bygget op af de underliggende spiralers dyrerigers mikroliv?" (D.E.V., bind 1, symbol 14 stk.21)

Spiralen D er mikrolivet i spiralen E. Jorden befinder sig ifølge Martinus på samme punkt i sin spiral som mennesket i sin spiral, nemlig i overgangen fra dyr til rigtigt menneske. Hører så kun mennesket, som netop befinder sig på overgangen fra dyr til rigtigt menneske, til Jordens mikroliv? Martinus har jo sagt, at al livsoplevelse er umulig, hvis ikke mikroliv og makroliv hører til samme grundenergi-rige.

Kredsløb indenfor livsområderne

Vi ved fra Martinus, at også vort omgivende naturrige hører til Jordens mikroliv, altså mineraler, planter og dyr. Men når mineraler, planter og dyr også hører til Jordens mikroliv, så må de indenfor deres livsområder ligeledes gennemløbe et spiralkredsløb, således at de også kan befinde sig på overgangen fra dyr til rigtigt menneske, ellers kan den af Martinus nævnte betingelse om, at makrovæsen og mikrovæsener altid skal befinde sig på samme udviklingstrin, ikke blive opfyldt.

Det fører til den opfattelse, at væsener i de seks livsområder også må gennemløbe et kredsløb, som fører fra planteriget til salighedsriget.

Dette kredsløb indenfor et livsområde vil jeg belyse med to sammenligninger:

Indenfor årets kredsløb svarer sommeren til den guddommelige verden. Hvis vi nu tager en sommerdag, så har denne sommerdag, skønt den svarer til årskredsløbets guddommelige verden, dog også en mørke-kulmination, nemlig ved midnat, og en kulmination i lyset ved middag. Selv om det hele tiden forbliver sommer, består denne dog af nattens mørke, som svarer til vinter, og dagens lys som svarer til sommer.

Eller hvis vi tager menneskets reinkarnations-kredsløb, så har dette kredsløb en kulmination i mørket, som er i jordlivets midte, og en kulmination i lyset – efter døden, skønt det hele er et reinkarnationskredsløb, som kan fuldbyrdes på et endnu ret dyrisk eller et næsten rigtigt menneskeligt niveau. På denne måde går også vi, mens vi lever i menneskets livsområde, gennem mørket og senere gennem lyset, som kulminerer i den guddommelige verden.

Planters og dyrs kredsløb indenfor deres livsområder

Vi kan udtrykke med bogstaver og tal, hvad jeg mener. Bogstavet D står for vor mellemkosmiske spiral, bogstavet E står for klodespiralen.

Tallet 1 står for planteriget, tallet 2 for dyreriget, tallet 3 for det rigtige menneskerige, tallet 4 for visdomsriget, tallet 5 for den guddommelige verden og tallet 6 for salighedsriget.

Jorden befinder sig i sin udvikling ved punktet E 3.2. Det betyder, at den tilhører klodespiralen (E), er et væsen der hører til det rigtige menneskerige (3), og er i sit livsområdes kredsløb endnu i dyreriget (2). Da vor jord nu befinder sig på overgangen fra dyreriget til det rigtige menneskerige, må dens tilhørende naturriger og åndelige riger befinde sig på samme punkt indenfor deres livsområder.

Det betyder: Planterne må befinde sig ved punktet D 1.2. Dvs de tilhører den mellemkosmiske spiral (D), er planter (1) og gennemløber indenfor planterigets livsområde et kredsløb fra 1 til 6. I dette kredsløb befinder de sig på overgangen fra dyreriget til det rigtige menneskerige (2). Hvordan kan vi forestille os det?

Ligesom kredsløbsprincippet indenfor årets kredsløb ikke optræder som planterige, dyrerige, menneskerige osv, men som sommer, vinter og overgangsformer mellem sommer og vinter, således gennemløber også planteriget i sit kredsløb andre former, der dog har lighed med de seks livsområder. Vi ved f.eks, at på dinosaurernes tid befandt også planterne på et lavere trin.

På samme måde må dyrene nu befinde sig på punktet D 2.2, kort før overgangen til D 2.3. Det vil forklare, hvorfor der også optræder homoseksualitet hos dyr. Når dyrene er nået til D 2.3 vil de have udviklet sig videre, sådan som de i den hidtidige evolution stadig har udviklet sig. I dyrenes verden vil der vise sig noget af det rigtige menneskerige. Martinus har sagt, at ”alle farlige og giftige dyr ikke vil være her til den tid” (LB 1 stk 48).

I Martinus ufuldendte manuskript ”Den intellektualiserede kristendom” læser vi i kap.4 stk. 91:

”Og vi skal se i de kosmiske analyser, hvorledes både mennesker og dyr kommer bort fra det dræbende princip, når mennesket når frem til at blive det færdige menneske i Guds billede, og væsenerne dermed danner himmeriges rige på jorden. Da vil de nuværende giftige dyrearter være uddøde på jorden.”

Et dyr, der er kommet bort fra det dræbende princip, befinder sig ikke mere i dyreriget og må leve i en fuldstændig forvandlet verden. Det er ikke mere et dyr i dyreriget (D 2.2) men et dyr i menneskeriget (D 2.3). Desværre har Martinus ikke uddybet det ovenfor anførte, så vi ved ikke, hvilken tilstand dyrene til den tid befinder sig i.

Modsiger denne opfattelse ikke andre udsagn fra Martinus, hvor det dog klart fremgår, at det store kosmiske spiralkredsløb går gennem seks livsområder, der ikke indeni hver danner endnu et kredsløb? Der er ingen modsigelse, hvis vi går ud fra, at Martinus har beskrevet kredsløbet fra D 3.1 til D 3.6 og ikke kredsløbet fra D 1 til D 6. Vi må tage i betragtning, at Martinus måtte formidle sin kosmologi til moderne materialistisk prægede mennesker. Hans udsagn måtte kunne knytte an til naturvidenskabelig viden, og det var kun muligt ved at beskrive kredsløbet fra D 3.1 til D 3.6 og ikke de 6 kredsløb fra D 1.1 til D 6.6.

Menneskets kredsløb indenfor sit livsområde

Kun det nuværende menneske er rigtig menneske i sin embryonalt tilstand, ikke dyrene. Dyret må først gennem-

løbe alle kredsløbets 6 zoner, før det i et nyt kredsløb kan begynde den menneskelige udvikling.

Mennesket begyndte sin jordiske udvikling som menneske i planteriget (D 3.1) og udviklede sig videre som menneske i dyreriget (D 3.2). Mennesket i planteriget bliver i Biblen beskrevet som Adam. Med skabelsen af Eva begyndte udviklingen af det enpolede dyremenneske, som dernæst repeterede det rene dyrerige. I den tid levede Adam og Eva lykkeligt i paradiset. Da den modsatte pol vågnede i dem, altså i Adam den kvindelige pol og i Eva den maskuline pol, blev de fordrevet fra paradiset.

Hvordan kan vi forestille os Adam som plantemenneske (D3.1)? Dertil finder vi et udsagn i Livets Bog 6 stk. 2107, hvor Gud skildrer gudesønnens jordiske udvikling. Det slutter med ordene:

”Med denne udløsning fra min ånds strålevæld skabte jeg den livsepoke, fra hvilken du fra en højere verden kom ind på det fysiske plan som det sovende lysvæsen, du i din bibel har lært at kende under begrebet ”Adam”. I Livets Bog 4 stk. 1189 læser vi: ”Adam” udgør således her ”mennesket” på sit ”plantestadium”. Dette stadium er ”Adams dybe søvn”.

Der findes andre udsagn fra Martinus, af hvilke det fremgår, at mennesket ikke udviklede sig fra det nuværende dyrerige, men stammer fra en anden evolution. Han siger nemlig i Livets Bog 7 stk. 2484:

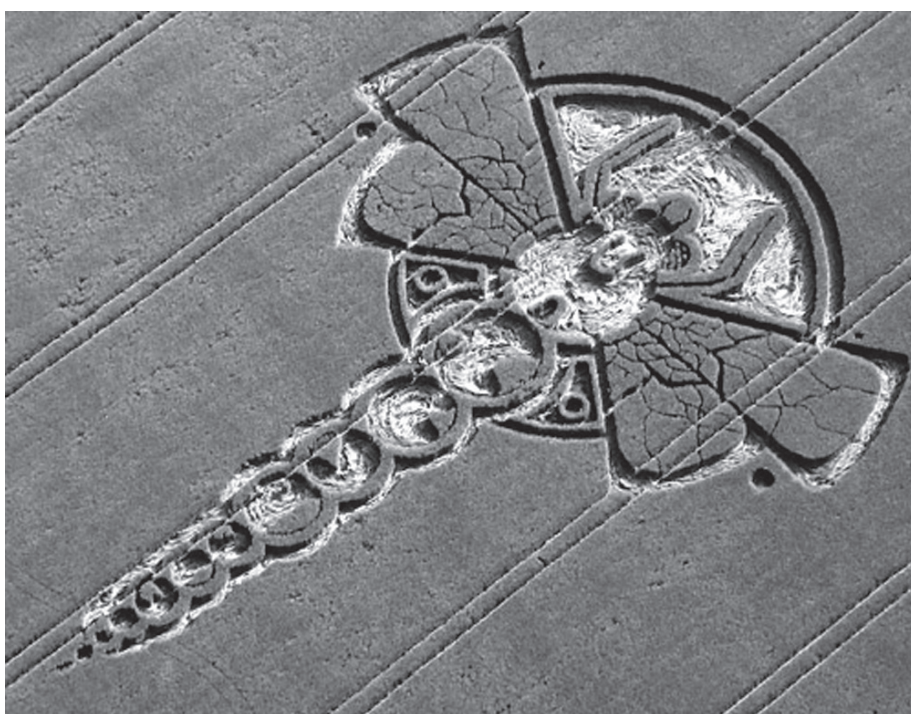
”Før polforvandlingen begyndte var alle jordens mennesker uden undtagelse dyr i renkultur, selv om de udgjorde en anden dyreart eller race end de væsener, vi i dag kalder ”dyr”.

Da aber tilhører de væsener, vi kalder ”dyr”, kan mennesket ikke have udviklet sig fra aber. Men de kan have inkarneret i abekroppe og efterhånden have ændret dem. Martinus siger, at mennesket er en ”Omskabelse fra dyreriget”, ingen direkte fortsættelse af dyr. Vi læser i bogen ”Logik”, 18.kap.:

”Bibelen udtrykker, at menneskets skabelse var en ”omskabelse” i følgende ord: Og Gud Herren havde dannet mennesket af støv, af jorden og blæst livets ånde i hans næse, og mennesket blev en levende sjæl. Men hvad er ”støv”, hvad er ”jorden” og hvad er ”livets ånde”? Er det ikke netop grundanalysen af alt, hvad der var i forvejen? Er ikke ”støvet” og ”jorden” det samme som ”stofferne”, materialerne, kemikalierne, kødet, blodet eller dyrene?”

Menneskets tilblivelse er altså en omskabelse af dyrene. Men da mennesket, før polforvandlingen begyndte, var en anden dyreart eller race end dem, vi i dag kalder dyr, må denne ”omskabelse” være sket udfra en anden art, en art der var ved at fuldende sit kredsløb som dyr.

Skønt Martinus betegner de nuværende mennesker som de højst udviklede dyr, tilhører de et andet rige end dyrene, for de skal jo snart overgå til det rigtige menneskerige. Dyrene tilhører en anden udviklingscyklus og ”vil aldrig blive jordmennesker under samme form som de nulevende jordmennesker, idet formen til den tid vil være afløst af nye og skønnere former for legemer” (Livets bog stk. 286). De nuværende dyr må først gennemløbe alle kredsløbets seks zoner, før de i et nyt kredsløb kan blive omskabt til mennesker.

Sun-gazing/sol-kiggeri

Ruth Olsen

Vor tids materialistiske verdensbillede kan blive udfordret på mange måder. En af dem er det, der kaldes "sun-gazing". Det er en idé om, at man ved at kigge nogle minutter hver dag på solen, når den lige er stået op eller lige før, den går ned, får den energi, man behøver, og således ikke har brug for mad. Det er også kaldt lysernæring.

Det skrev jeg om i Impuls 2/2006 på baggrund af, hvad den australske kvinde, der kalder sig Jasmuheen, agiterede for. Men hun var ikke til at tage alvorlig, synes jeg. I Impuls 2/2008 anmeldte Gunder Frederiksen bogen "Leve af lys" af Rolf Dorset. Den var et lidt mere seriøst bud på fænomenet, fordi han dog erkendte, at det højst kan være nogle ganske få specielle mennesker, der vil kunne omsætte solenergi nok til at holde alle kroppens funktioner kørende i årevis uden fast føde.

Det afholder dog ikke en del mennesker fra at tro på og forsøge sig med den nye "dille" – sun-gazing. Selv i et så seriøst tidsskrift som "Psykologimagasinet" (nr. 6/2009) promoveres fænomenet med en stor artikel om den 72-årige indiske sol-yogi Hira Ratan Manek. Han skal i 14 år udelukkende have levet af sol og vand og flere gange være blevet testet af videnskabsfolk. Når jeg anser ham for at være relativ seriøs, er det bl.a. fordi han ikke tager penge for sine foredrag.

Jeg synes dog, det er tankeløst at rejse rundt i verden og agitere for sin særlige måde at leve på, som om alle og enhver kan leve af lidt solkiggeri. Ja, han påstår endda, det vil kunne helbrede alle fysiske og psykiske skavanker og få én til at leve længere. Han siger, kroppen er et solpanel, og at solenergi er det eneste, vi behøver. Det er ret så provokerende i en verden, hvor tusindvis dør af sult hver dag, især i de lande, hvor der ellers er mest sol.

Så det kan altså ikke være så enkelt. Men som Manek forklarer, skal man se direkte på solen om morgenen

(eller aftenen), hvor den er svag, og det skal gøres med opmærksomhed. For som han siger: "Det handler om bevidsthed". I øvrigt kan man læse mere på hans hjemmeside: www.solarhealing.com.

Fra Martinus ved vi, at vi skal et godt stykke ind i det rigtige menneskerige, før den åndelige udvikling er blevet så fremskreden, at vi kan leve af luft-molekyler alene, så hvad kan være meningen med, at der allerede nu står personer frem og påstår, det er muligt at leve uden fast føde? Er det, som Rolf Dorset skriver, for at udfordre

tidens ensidige fokus på det materielle og således få mennesker til at interessere sig for et bredere verdensbillede? Altså for at få menneskene til at overveje, hvad energi dybest set er?

Organismen er et "fin-elektrisk anlæg", der skal "oplades" af og til. Lysenergi er det samme som elektricitet – al energi er jo forskellige former for elektricitet – så hvorfor

skulle solenergi ikke være nok? Sammen med al den anden energi vi får – via åndedraget, via chakraerne og via samvær med andre levende væsener. Og ikke mindst via vore egne positive kærlige tanker, der som Martinus forklarer "magnetiserer blodet".

"Åndelige", dvs stråleformige, energier er ikke nok, forklarer Aivanhov, for menneskets opgave er på nuværende udviklingstrin at deltage i jordklodens stofforvandlings- og cirkulationsproces. Heller ikke planter kan nøjes med solens energi men optager stoffer fra jordbunden for at forvandle dem til føde for højere udviklede væsener. Regnorme, planter og dyr skal alle bidrage til materiens udvikling, siger han, vi skal så at sige "åndeliggøre" stoffet ("Ernæringens yoga" s. 110), "hvert udviklingstrin har en pligt til at ernære sig fra lavere niveauer for at hjælpe dem i deres udvikling."

Ifølge Martinus er de stoffer, han kalder B-livsenheder, naturligt beregnet til at skulle optages i menneskets organisme, "for at deres videre udvikling kan befordres" (Den ideelle føde" s. 79). B-livsenhederne er den del af maden, der ikke dræbes ved fordøjelsen men går levende

over i menneskets organisme. Som mikrovæsener er det altså en livsbetingelse at blive optaget i et makrovæsen for at de kan udvikles, ligesom vi må optages i jordklodens organisme, for at vi kan udvikle os.

Mennesket er medspiller i et større projekt, der handler om stoffernes interaktion og cirkulation. Måske er der nogle få, der ”får lov” at ”overtræde” spillets regler og træde ud af projektet, men det er absolut undtagelsen. Selv den dag vi kan leve af luft, er vi deltagere i stofudvekslingen, om end på et finere plan. Til den tid er det blevet indlysende for alle, hvordan vi er dele af den samme helhed, og hvordan vi alle udveksler energier.

I bogen ”Ernæringens yoga” skriver Aïvanhov i kapitlet ”Udvekslingen lov” (s.128):

”Udvekslinger er selve grundlaget for livet, udvekslinger med maden, vandet, luften og medmenneskene, ja med alle universets skabninger. Når vi går og ser på solop-

gangen, drikker vi den ”ambrosia”, som solen sender ud overalt. Derfor bør I koncentrere jer på solen hver morgen. Forsøg at indånde og absorbere de kvintessenser, den sender ud. Det forbedrer helbredet, intellektet bliver klarere, hjerterne glæder sig og viljen bliver stærkere.

Du siger, at du allerede har gået og set på solopgangen i mange år, og at du endnu ikke har følt nogen forskel. Det er fordi, du ikke ved, hvordan du skal se på den. Det er måden du gør tingene på, intensiteten i din kærlighed og dine tanker, som giver resultater, ikke den tid du bruger. Solen er føde, kære brødre og søstre, den allerbedste føde, det må I aldrig glemme.”

Jo, solens energi er vigtig, men altså ikke det eneste, vi skal leve af. Så hvis du prøver men ikke klarer at leve af den alene, behøver det ikke være din bevidstheds udvikling, der er noget i vejen med! Det er bare ikke meningen med vort liv på jorden – endnu.

En Nostradamus-kode

v/Ruth Olsen

Jeg er faldet over en meget speciel Nostradamus-fortolkning. Det siges, at der siden hans død i 1566 er udkommet 54 bøger med forskellige tolkninger af Nostradamus’ profetier, så noget kunne tyde på, at der er et eller andet væsentligt, han har at sige os, selv om næsten ingen har forstået, hvad det konkret er. Den internet-udgave, jeg her har fundet, af svenskeren Kjell Höglund, er helt speciel ved at bygge på lidt af det samme princip som ”Bibelkoden”, der udkom for nogle år siden (omtalt i Impuls 1/2000).

Kjell Höglund mener at have fundet nøglen til den kode, der synes at være brugt til i nogle ret så uforståelige vers at indlejre informationer om vor tid, dvs om ”de sidste tider”. Det var jo også den tid, der optog Bibelens Johannes i hans ”Åbenbaringer”, hvor det bl.a. forudsiges, hvilke syv tegn, der vil præge ”de sidste tider”, nemlig: religiøs vildfarelse, revolutioner, krig, sult, miljødødelæggelse, naturkatastrofer og sygdomme.

Nostradamus var velbevandret i den gamle okkulte visdom, i astrologi, alkymi og numerologi, ligesom han som jøde udmærket kendte den dybere betydning af kabbala’en. Kjell prøver at sætte sig i Nostradamus’ sted, i en tid hvor det var farligt at beskæftige sig med det

okkulte, hvordan skulle han så formidle de fremtidssyn, han åbenbart havde set? Han kreerer altså en form, der rummer både åbne og skjulte budskaber.

Kjell H. bryder nu Nostradamus’ vers op og sætter dem sammen på en anden, en systematisk periodisk, måde, og grupperer dem i en pyramideform. Hvert vers sættes ind i en firkant på 13 gange 13 felter og bygger pyramiden op af disse firkanter. Når han fylder hver firkant ud med et vers og bogstaverne fra det franske sprog, som Nostradamus brugte, kan han få øje på andre ord ved at sætte bogstaverne sammen på en anden måde. Således begynder han at ane et system, hvor ordene giver mening, synes han, ligesom han finder talmæssige sammenhænge med pyramiden.

I de to første vers, hvor Nostradamus siger noget om sin metode, finder han ordene ”create” og ”branches” og tolker dem sådan, at versene skal sættes op som grene på et træ, et kabbala-træ. Ved den anderledes måde at sætte bogstaverne sammen på, finder han nu ord og navne, der havde med vor tid at gøre. Han finder f.eks. navne som ABBA og Mona Selin, Estonias forlis og mordet på Oluf Palme. En masse andre interessante navne på personer fra nyere historisk tid dukker op, men da jeg ville efterprøve hans metode, begyndte jeg at blive skeptisk, for der skulle godt nok megen fantasi til for at finde de bogstaver, der gav mening.

Da forfatteren er en meget historisk og spirituelt velorienteret person, er der da vældig mange interessante oplysninger iblandt, f.eks. at Hitler begik selvmord valborgsnat, som er den vigtigste nat i satanisternes kalender. I samme vers sammenstilles Hitler og Saddam Hussein, der begge spås et totalt nederlag. At "kongen af terror" her tolkes som et meteornedslag gør mig også skeptisk, jeg ville nærmere tro det måtte være en atombombe, evt. over Israel (Harmagedon!).

Nostradamus placerede i øvrigt sit vers 34 om EU som 6.66! Tallet 666 er materialismens og pengegrådighedens tal, stammende fra det gl. testaments 1.kon.10,14, hvor det fortælles, at det guld der årligt kom til kong Salomon vejede 666 talenter.

Om Martinus

Ifølge denne Nostradamus-fortolkning omtales Martinus i fire vers, nemlig vers 50-54. Jeg citerer, hvad Kjell Höglund skriver (s. 175-179), og tegner den første firkant efter hans opskrift, så måske nogle læsere kan se noget, jeg ikke kan se! Opskriften er, at man begynder forfra på samme vers, hvis det ikke kan fylde alle 13x13 felter ud. Så prøv selv!

Vers 50:

Le diuin verbe donrra á la fubftance,
Côprins ciel terre, or occult au laict myftique:
Corps, ame, efprit ayant toute puiffance,
Tant foubz fes pieds comme au fiege Celique.

Analyse: Op langs I-J kolonnerne MARTINUS THOMSEN sammen med COSMOS så gange.

Vers 51:

Salon, Manfol, Tarafcon de SEX. l'arc,
Où eft debout encor la pyramide:
Viendront liurer le Prince Dannemarc,
Rachat honny au temple d'Artemide.

Analyse: I nordlige del af den østre korridor MARTINUS sammen med SEX. I vestre del af nordlige korridor SALOMON sammen med LE LIVRE DE LA VIE (livets bog) og MARTINUS THOMSEN (MAR to gange i kors). I række 8 HONEY (honning) og udgående fra M i Martinus opad langs E-kolonnen MIEL (honning). Martinus kaldes i dette vers prinsen af Danmark og

sammenlignes med den vise kong Salomon. Martinus' hovedværk hedder "Livets bog" og indeholder bl.a. en dybtgående analyse af det seksuelle mysterium. Han betegnede selv sine analyser som "honning" (der skulle ikke missioneres, for bierne skulle komme til honningen!) I tilslutning til prinsen af Danmark finder vi HAMLET to gange (fra L7 og B8), det bekræfter tolkningsmetoden, for hvordan skulle dette være en tilfældighed?

Vers 50												
	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L
1	L	E	D	I	U	I	N	V	E	R	B	E
2	O	N	R	R	A	A	L	A	F	U	B	F
3	A	N	C	E	C	O	P	R	I	N	S	C
4	E	L	T	E	R	R	E	O	R	O	C	C
5	L	T	A	U	L	A	I	C	T	M	Y	F
6	I	Q	U	E	C	O	R	P	S	A	M	E
7	F	P	R	I	T	A	Y	A	N	T	T	O
8	T	E	P	U	I	F	F	A	N	C	E	T
9	N	T	F	O	U	B	Z	F	E	S	P	I
10	D	S	C	O	M	M	E	A	U	F	I	E
11	E	C	E	L	I	Q	U	E	L	E	D	I
12	I	N	V	E	R	B	E	D	O	N	P	R
13	A	L	A	F	U	B	F	T	A	N	C	E

Vers 52:

Vne nouvelle fecte de Philofophes,
Mefprifant mort, or, honneurs & richeffes:
Des monts Germaines ne feront limitrophes,
A les ensuyure auront appuy & preffes.

Analyse: I 5. række CHESS (skak) hvorfra MARTINUS THOMSEN løber nedad i østre korridor og forener sig med SEPT LIVRES PHILOSOPHES (syv filosofiske bøger) og IRIS (regnbuen). I 4. række HONEY (honning). Foruden tekst anvender Martinus symbolbilleder i regnbuens grundfarver og hovedværket er udgivet

i syv bind. Skakspillet er symbol for kampen mellem mørket og lyset.

Vers 53:

En bref feront de retour facrifices,
Contreuenans feront mis à martire
Plus ne feront moines, abbez, ne nouices,
Le miel fera beaucoup plus cher que cire.

Analyse: I 5. række MARTIN som ud mod østre korridor går over i TROIS TESTAMENT (tredje testamente) og MARTINUS. Nede i det sydvestlige hjørne ordet QUEST (søgende), altså søgende ny åndelig kundskab. Ifølge den åbne tekst vil honning (miel) blive meget mere værd end voks (cire), altså det tredje testamente mere værd end den gamle religion.

Konklusion: Hvad vi end kan mene om den her fremlagte fortolkningsmetode, tror jeg Kjell Höglund er inde på noget, der ikke er helt forkert. Jeg tror på, at Nostradamus har lagt skjulte budskaber om "de sidste tider" ind i sine vers, men vi mangler for mig at se stadig den helt rigtige nøgle.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Voldsomme soludbrud i 2012?

Året 2012 har pga Mayakalenderen sat sving i dommedagsfantasier. Der er f.eks. lavet en film, der ved hjælp af smarte teknologiske tricks fremmaner et ragnarok af uhyrlige dimensioner. Alt ødelægges – undtagen muslimerne sorte firkant i Mekka, for det turde man ikke.

Under overskriften ”Orkan i solsystemet” har Ill. Videnskab (13/2009) beskrevet et andet skræksscenario for 2012. Med ca. 11 års mellemrum sker der eksplosioner på solen, der ”kaster energi som fra milliarder af atombomber ud i solsystemet”, står der. Ifølge hidtidig soladfærd skulle der komme en sådan solstorm i sommeren 2012. Spørgsmålet er blot, hvor kraftig den bliver.

Hvis den bliver lige så stærk som super-solstormen i 1859, vil den kunne lamme det meste af verden, fordi den kan ødelægge næsten alle elektriske systemer og især kommunikations-satelitterne ude i rummet. I 1859 var man ikke så afhængig af elektriske installationer, som vi er i dag, men selv dengang skabte den stor ravage, bl.a. blev flere telegrafstationer sat i brand.

Siden da har solstormene ikke været så kraftige, men i 1989 var den dog stærk nok til at nedbryde el-nettet i Østcanada og mørklægge det meste af provinsen Quebec, så 6 millioner var uden strøm i mange dage. Ved solstormen i 2003 blev områder i såvel Canada, Sverige og det nordlige USA mørklagt og 50 millioner var berørt. Omkostningen blev over 6 milliarder dollars.

Forskerne er foruroligede over, at de endnu ikke har viden nok om solens adfærd, så de kan forudsige, hvornår der igen kommer en super-solstorm. Iskerneforskningen har dog vist, at der i de sidste 450 år kun har været den ene superstorm i 1859. Men skulle der komme sådan en i

2012, hvordan ville dens resultat se ud sammenlignet med forudsigelserne, som f.eks. Inge Stoltenberg samlede i sin bog ”Vor verdens fremtid” (Strube 1984)?

Det eneste skulle være det med de 3 dages mørke, for hvis alle elektricitets-systemer på jorden nedbrydes, bliver der jo mørkt i en periode. Måske vil der også opstå mange brande. Vi får se.

Smertens folk

Vi har just i Europa fejret 20-års dagen for murens fald, den mur der adskilte Øst- og Vesteuropa. Samtidig har det for mange været en påmindelse om, at der er en anden skammelig mur – den i Palæstina. Israel er blevet lidt af ”et blødende sår” på denne jordklode. End ikke Barack Obama har kunnet få den israelske regering til at rokke sig en tøddel, og den har ikke den mindste respekt for FNs vedtagelser eller folkeretten i det hele taget.

Når en så højt respekteret dommer som Goldstein (som selv er jøde) udfærdiger en rapport om Israels uhyrlige adfærd under Gaza-krigen, affærdiges den bare som ”propaganda mod Israel”, selv om mange af Israels egne soldater har bevidnet det. Og når en svensk avis bringer en historie om, at Israel tager organer til transplantation fra palæstinensiske fanger, fordi jøder ikke må tage organer fra døde jøder, bliver Sverige straks hængt ud for jødehad og antisemitisme.

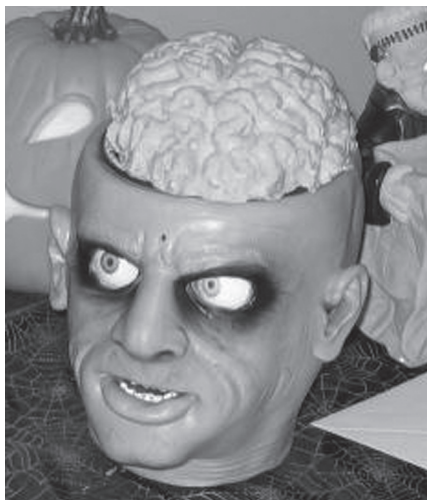
Hvad skal dette ende med? Hvis man kunne se den enorme mørke energi af hadfølelser, der hænger over Mellem-

østen, ville det være et skræmmende syn. Faktisk har Martinus søgt at symbolisere den i sit symbol nr. 3, kaldet "intolerance". Martinus har i flere af sine symboler tegnet jordkloden, men dette er det eneste symbol, hvor han har vendt jordkloden med Mellemøsten forrest.

Vi ser desuden her, hvordan det brænder i området Irak, Afghanistan, Pakistan og Indien. Faktisk er Kina med. De to stjerner symboliserer modsætningerne, der slås, og således forhindres de lyse stråler i at nå frem. Jeg tolker det sådan, at de sidste store krigsaktiviteter, der skal udkæmpes her på jorden, bliver i dette område.

Hjerne-doping

Der er snart ikke det menneskelige problem, medicinalindustrien ikke mener, de kan løse med piller og tjene penge på. Sidste nye vidunderpille hedder "neuro-enhancement-præparat", også kaldet "brain-drugs".

En forsker ved Århus Universitet, Steen Nepper Larsen, flyder over af begejstring sådan (Information 6/11): "Vi står overfor et skelsættende forskningsmæssigt nybrud, der betyder, at vi snart vil blive tilbudt farmaceutiske produkter, med hvilke vi kan forbedre vores ydeevne og livskvalitet. Det bliver muligt at styrke hukommelsen og skærpe koncentrationsevnen. Vi kan

blive bedre til at træffe beslutninger. Vi kan undgå stress, forvirring og emotionel ubalance – og forbedre vor indlæringskompetence, gøre os mere nysgerrige, risikovillige og kreative. Samtidig vil samfundets almene åndelige niveau blive højnet og de svageste grupper blive løftet frem."

Raske mennesker siges at stå i kø – i USA – for at få fat i denne medicin for at blive mere succesrige, især unge mennesker, der skal til eksamen. Den glade Århus-forsker mener i fuldt alvor, at staten skal donere et sådant medikament til de dårligst fungerende borgere, så de kan præstere bedre. Fagre ny verden!! Det er faktisk lidt uhyggeligt, for hvor ender den tankegang?

Men så galt går det ikke, for disse "menneske-forbedrende" forskere ved ikke, hvad hjernen dybest set er. De vil ende med at blive slemt skuffede, når de opdager, at de menneskelige egenskaber ikke sidder i hjernens kemi og derfor ikke kan ændres med kemi. Man kan måske gøre den mere åben og modtagelig for vibrationer (dvs informationer) fra de åndelige legemer, men hjernen kan ikke modtage informationer af en højere standard, end hvad de åndelige legemer er udviklet til. Man vil sikkert bare få endnu flere sindsforstyrrede mennesker ud af det.

(Den nævnte artikel er skrevet på baggrund af en tysk, se www.gehirn-und-geist.de)

Genforskning

Konsekvenserne af den omsiggribende genforskning nærmer sig på nogle områder det absurde, fordi man tror, gener kan fortælle mere, end de faktisk kan. F.eks. tror man, at gentestning af fostervansprøver kan afsløre psykisk sygdom, bl.a. skizofreni, hos fosteret. Hvad skal forældrene dog stille op med den slags oplysning? Da psykisk sygdom er svær at leve med og derfor ikke noget, forældre ønsker for deres barn, tør de måske

ikke andet end at vælge abort.

Hvor mange ulykker skal forskernes uvidenhed mon afstedkomme, før de bliver klar over, at psykisk sygdom ikke sidder i den fysiske krop og dens gener? Man tror også, at man ved fosterdiagnostik kan fastslå, om fosteret har gener for brystkræft. Man hører om unge piger, der lader deres bryster fjerne, hvis deres gener "siger", at de er i fare for at udvikle brystkræft.

Når man engang i fremtiden har fundet ud af de egentlige – dvs de "åndelige" – årsager til sygdom, vil man se tilbage på vor tids gen-fiksering som åndelig formørkethed.

Spørgetime

I Kosmos-bladet 8/09 er refereret nogle svar, Martinus gav ved en spørgetime på Villa Rosenberg juli 1973. Især et af svarene – det om at brugen af prævention skulle være en overtrædelse af livsloven – har givet anledning til undren. Artiklen begynder faktisk med en oplysning

om, at Martinus ikke brød sig om, at spørgetimerne blev optaget på bånd, formodentligt fordi han var klar over, at sådanne korte uformelle svar kunne give anledning til misforståelser for de, der ikke kendte hans værks uddybende analyser i øvrigt.

Han bad altså om ikke at blive optaget på bånd, hvad man så alligevel gjorde, ellers kunne det jo ikke være givet videre på skrift. Hvad med respekten for Martinus' ønsker? Heldigvis er der i samme blad en artikel af Søren Grind om "Seksualitetens forvandling", der på en fin og forståelig måde giver forklaringen på, hvorfor prævention er noget midlertidigt, der vil blive overflødig i fremtiden. Vi får også at vide, hvilke præventionsformer, man kan bruge for at undgå "det dræbende princip".

I næste Kosmosblad (nr.9) giver Hans Wittendorff på spørgsmål fra nogle undrende læsere en uddybende forklaring med relevante citater fra Livets Bog. Her fremgår det, at det Martinus fortalte om prævention handlede om den fremtid, vi først er på vej hen imod.

Men historien viser, hvor nemt der kan opstå misforståelser. Det er vigtigt at huske for andre, der også ind imellem optræder som aktør i en spørgetime.

Kernesund familie – sådan

For nogen tid siden udkom en bog med denne betegnelse på Politikens forlag. Den fortæller om, hvordan en familie ved at lægge sine kostvaner om slap af med allergi, eksem og alskens helbredsproblemer samt børnenes adfærdsforstyrrelser. Siden kørte der en debat i medierne, hvor diverse "eksperter" fra det etablerede system er fremkommet med en masse kritik, især fordi bogen advarer mod homogeniseret mælk og kemikaliehvid glutenmel.

Nu har jeg læst bogen, og selv om den ikke tager afstand fra kød, falder den

meget godt i tråd med det, Martinus fortæller i "Den ideelle føde". Nemlig at frisk frugt og grønt skal være vor vigtigste ernæringskilde. Men den viser også, hvor svært det er i vor tid at undgå alle de giftstoffer, som industrien tilfører – ikke bare maden, men alle de produkter, vi omgiver os med i dagligdagen.

Man kan kalde det en helsekostbog, for den anbefaler mange ting, der stort set kun kan fås hos helsekostfirmaer og – forretninger. Den anbefaler f.eks. at bruge "birkesød" (udvundet af birkebark) i stedet for sukker, men det kan man jo ikke købe i nærmeste brugs. Bogen giver en masse opskrifter på alternativ sund mad – og web adresser på, hvor man kan få de forskellige varer. Men man bliver også klar over, hvor dyrt det kan være i dagens Danmark at leve sundt!

Der er mange kosttilskudsråd, så det er ikke så sært, det etablerede system ikke bryder sig om bogen, der gøres jo meget for tiden for at kriminalisere fænomenet "kosttilskud". For familier med børn vil der være nyttige (ufarlige) råd at afprøve, før man går over til medicinalindustriens ofte skadelige medikamenter.

Bogen er smart og lækkert designet, men det er vel nødvendigt, hvis man

pr-mæssigt skal sejle op mod madindustriens lobbyvirksomhed. Gode råd om sund mad er ikke nemme at følge, heller ikke Martinus' råd. Han anbefaler f.eks. friske fuldmodne frugter, men de findes næsten ikke mere i butikkerne, fordi de fleste frugter høstes umodne af hensyn til transport og holdbarhed.

Kød

Der gives megen inspiration for tiden til at blive vegetar. Kødet i supermarkederne viser sig at være for gammelt, fordi man fuser med datomærkningen, der lyves om fedtprocenter, der er måske salmonella i det osv. Og nu kommer den engelske klimaguru, Lord Stern, og opfordrer folk til at blive vegetarianer for at redde jordens klima!

Andre klimaaktører opfordrer folk til at droppe det med at holde hund, fordi den med sin kødspisning belaster klimaet. Kødproduktionen er årsag til 18% af CO2-udledningen. Desuden vil 5 mennesker kunne spise sig mæt i grøntsager hver gang, 1 person spiser sig mæt i kød. Faktisk kunne det sikre mad til 25 millioner, hvis amerikanerne skar 5% ned på deres kødforbrug. Det nuværende system fungerer bare ikke sådan, at hungerramte ulandsfolk kunne få det, der spares i USA. Men tankevækkende er det.

Det er også provokerende, at EU's bønder som pengeafpresning destruerer mælk og anden føde, mens mennesker dør af sult andre steder i verden. Hvis det ikke kan betale sig at importere foder fra u-landene for at putte det i EU's køer for at producere mælk, fristes man til at sige: så hold op! Men så fik de alligevel bevilliget 2 mia. skatteyderpenge mere for at fortsætte. Og det selv om EU's befolkning nok ville blive sundere ved at drikke mindre mælk!

Vaccination

Man har gjort det til en historisk kendsgerning, at det var opfindelsen af vaccinationen, der fik nedsat dødeligheden pga de gængse infektionssygdomme i f.eks. det gamle København. Andre har påpeget, at det nok så meget var mere viden om en bedre hygiejne, der gjorde udslaget. Vi kan ikke gøre eksperimentet om, så det vil aldrig blive opklaret.

Men der har i mange kredse altid været en vis skepsis overfor fænomenet vaccination. Det er jo under alle omstændigheder kunstige stoffer, der tilføres organismen, så helt uden bivirkninger kan de ikke være, om end en sund stærk organisme kan klare at udskille dem igen.

Anderledes skulle det være med den nye vaccination mod influenza H1N1, efter hvad jeg har læst, nogle tyske forskere har lagt ud på internettet. De mener, der i vaccinen er nanopartikler, som ikke er biologisk nedbrydelige. Nanopartikler er så små, at de kan trænge gennem cellemembranerne, især i hjernen, og dér forbliver de. De kan således være kræftfremkaldende, og ved at forstyrre hjernecellerne kan de forårsage demens, alzheimer m.m., for hjernen har ikke noget effektivt "rensningsanlæg". Også i byernes trafik-os er der nanopartikler, hvorfor de nævnte sygdomme er hyppigst i storbyerne.

Man har da også konstateret en del bivirkninger ved den nye vaccine, især i Norge og Sverige, hvor man jo var tidligt ude. Der meldes om flere alvorlige tilfælde, især har en del fået allergi og én besvimed.

Men også i Danmark har man allerede konstateret alvorlige bivirkninger, flere har fået åndenød, der var en, der aborterede, og en ældre hjertesvag døde. Vi har dog nok ikke endnu set de alvorlige langtidsvirkninger, som de tyske forskere har bebudet.

Tankevækkende er det, at WHO's rådgivere, som anbefalede det storstilede vaccinationsprogram, er på lønningslisten hos det firma, der fremstiller vaccinen!

Man spurgte engang Martinus, hvad han mente om vaccinationer. Det ville han ikke give råd om, men sagde den slags kun var midlertidige løsninger. Han erkendte dog, at "vaccinationens virkninger i den menneskelige organisme indtil en vis grad er giftige eller på en måde udgør en brutalitet og lidelse overfor organismen" ("Mikrokosmos", Kosmos nr. 10/1977)

Krigsskader

Krig har mange slags ofre. En særlig slags er de soldater, der troede, de kunne klare det psykisk, men som resten af deres inkarnation må lide

under forskellige traumer, natlige mareridt osv. På militærets budget vokser udgiftsposten "psykologisk efterbehandling" år for år.

Men nu mener nogle forskere at have fundet løsningen, nemlig ved kemisk manipulering at lukke ned for de celler i amygdala, der menes at fremkalde angstreaktionerne. Således tror man at kunne sætte personen i stand til "at gemme grimme minder af vejen" (Ill. Videnskab nr. 13/2009)

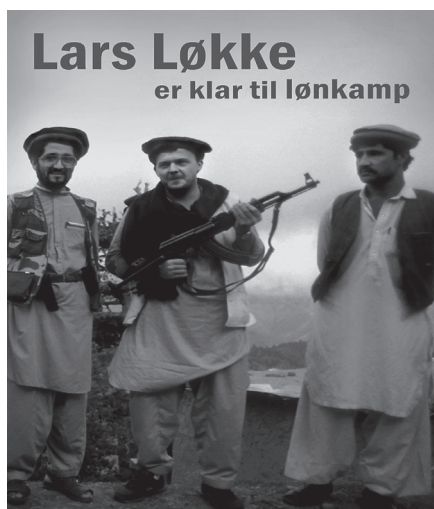
Det kan godt være, man kan lukke ned for noget af hukommelsen, for hjernen er jo kun et "modtagerapparat". Også i et almindeligt radioapparat kan man sætte nogle stationer ud af spillet, så informationerne ikke når frem. Men de natlige mareridt har ikke meget at gøre med den fysiske hjerne, for da er bevidstheden jo et andet sted end i kroppen. Men måske kan man sørge for, at oplevelserne i natbevidstheden slet ikke kan tages med over i dagsbevidstheden.

Men spørgsmålet er, hvilket slags liv den får, som har slukket for en del af sine alarmklokker, hvilket angstreaktionerne jo er. Eftersom vi lever i en tid, hvor følelsen af afsky for krig skal intensiveres, er der jo en dybere mening med eksoldatens lidelser. Men det gør næppe livet lettere for ham, at han ved det.

I øvrigt arbejder man på at erstatte soldater med højteknologiske robotter, USA har allerede 12.000 der bruges til transport. De får ikke psykiske skader! Det er jo ligesom man nu har erstattet en del krigsfly med de såkaldte "droner", førerløse bombefly, der kan fjernbetjenes.

Skæbnens ironi

Da Danmark – ligesom USA – anså talibanerne for frihedskæmpere, fordi de sammen med de brutale krigsherrer fra Den Nordlige Alliance bekæmpede de sovjetiske styrker (russerne

sagde de ville indføre kvindefrigørelse og demokrati!), tog vor nuværende statsminister Lars Løkke Rasmussen til Afghanistan for fra partiet Venstre at uddele penge til Talibans kamp. Ja, han lod sig fotografere i mujahedinernes klædedragt, som det ses på billedet!

I øvrigt fik Taliban masser af våben foræret af USA. Nogle af de våben bruges formodentligt nu mod bl.a. danske og amerikanske soldater. Ak ja, sådan kan der hurtigt blive vendt op og ned på venner og fjender!

Totalitær tænkning

Når et politisk system føler sig trængt og mener at skulle kæmpe for sit "liv", sniger totalitære tendenser sig nemt ind, først i det små, senere breder det sig lidt mere osv. Terrortruslen har f.eks. betydet indskrænkninger i de demokratiske frihedsrettigheder. Man kan stort set ikke rejse som turist til Danmark fra ikke-EUlande, ja det er næsten umuligt at få lov til at få besøg af en ven fra et ikke-EUland. Asylansøgere behandles ofte nærmest som kriminelle, og de der finder på at hjælpe dem, anses også for kriminelle.

Men også på andre og måske knap så væsentlige områder, ser vi Danmark ved at forandre sig til et "forbuds-danmark". Eksempelvis: Hvis du har en hobbykniv liggende i din bil, kan du

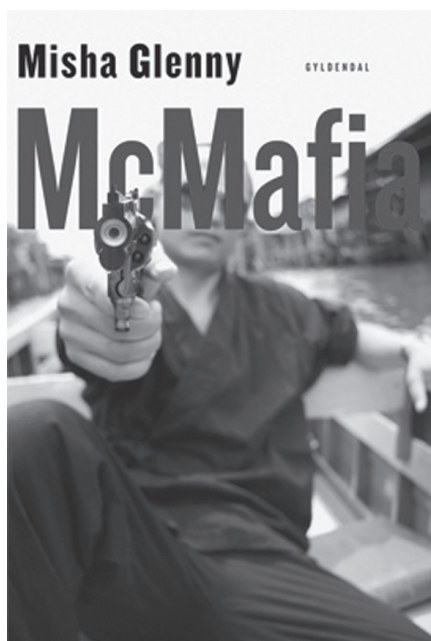
få 7 dage i fængsel. Går du med i en demonstration, risikerer du at havne i fængsel. Men en lov om forbud mod at bære burka – privat – blev dog ikke til noget.

Hvad mon er den dybere mening med, at vi skal opleve den slags tilbagegang i frihed og humanisme? Måske er det for at få flere til at vågne op og besinde sig på, hvad totalitarisme er!

"De sidste tider"

Vort globale økonomiske system kan siges at have haft en "nær-død-oplevelse", men med 4.000.000.000.000 dollar af skatteydernes penge blev det genoplivet!

Hvis det ikke var, fordi vi ved, det hører "de sidste tider" til, var det ikke til at bære at læse om al det snyd og bedrag, der flourer i verden i dag på bekostning af almindelige hæderlige mennesker.

I bogen "McMafia" af Misha Glenný (Gyldendal 2009) kan man læse om, hvordan både det lovlige og det kriminelle bedrageri fungerer. Om hvordan overskud fra produktiv virksomhed går i skattely, hvilket f.eks. betyder, at u-landene snydes for 9 gange så mange penge, som de får i bistand fra de rige landes skatteydere. Liech-

tenstein har 31.000 indbyggere, men 90.000 holdingselskaber!

Den kriminelle såkaldt "sorte økonomi" menes at overgå "den hvide", dvs det er penge fra narko, slavehandel og prostitution, våben osv. Og de synes ikke at have problemer med at få pengene "vasket hvide", det kan f.eks. ske i England og Israel. De fleste folk i Schweiz er ansat i finanssektoren. Globalt udgør valutaveksling (spekulation) 1 milliard dollar *om dagen*, 40 gange mere end værdien af den samlede globale vareomsætning. Barack Obama sagde: "Der er en bygning på Cayman Island, der huser 12.000 selskaber. Det er enten verdens største bygning eller verdens største skattebedrag." Caymanøerne er britiske!

Bogen fortæller om, hvordan en del russiske mafia-folk uden videre kunne få statsborgerskab i Israel, også selv om de ikke var jøder, og med et sådant pas kunne de frit rejse i Europa og udøve deres kriminelle adfærd. I Italien har man overladt affaldshåndtering til mafiaen, så farligt og radioaktivt affald sænkes bare i Middelhavet. På kystområdet udfor affaldet ses nu en stor stigning i antallet af kræfttilfælde.

Med til opremsningen af, hvor bedrøveligt verden ser ud lige nu, hører vel også, at Kronprins Frederik er gået ind i en Olympisk Komité, hvor en hel del medlemmer er dømt for kriminalitet.

Men alt er ikke kun sørgeligt. Der er opstået en organisation af seriøse journalister fra hele verden, der samler oplysninger fra de såkaldte "whistleblowere" for at offentliggøre på deres hjemmeside (wikileaks.org) meget af det bedrageri, der foregår i store firmaer, banker osv. De ansatte kender ofte til det, men tør ikke stå åbent frem. Journalisterne tjekker oplysningernes seriøsitet. Så det ender jo nok med, at alt en skønne dag kommer frem i lyset.

Naturkatastrofer

Der har i TV været en udsendelsesrække om de forskellige former for naturkatastrofer i vor tid – om skypumper, oversvømmelser, laviner, jordskælv osv., hvorved mange mennesker er omkommet eller kommet til skade. Der synes at være sket en forøgelse af disse hændelser i de senere årtier. Mange mener, det skyldes klimaforandringer, men det kan ikke vides.

Martinus kalder naturkræfterne for "Guds tale" (Kosmosbladet 9/09), så det hører helt åbenbart med til forsynets plan, at mange nu skal have deres lidelseserfaringer intensiveret på den måde.

Nauru

Ude i det store stille hav ligger en lille ø, der hedder Nauru. I modsætning til de fleste stillehavsøer har den undgået at blive en koloni af et vestligt land, men den har ikke undgået at få vestlig livsstil. Så nu har over en tredjedel af alle de ca. 10.000 indbyggere fået diabetes 2. Det gælder børn, unge som gamle.

Øens leder forudser, hans folk således vil uddø om få år, og søger forgæves at få dem tilbage til deres traditio-

nelle madvaner. Men øen er blevet oversvømmet af billig amerikansk fastfood, og det er jo meget nemmere. Overalt i verden stiger antallet af diabetes 2 foruroligende, det tjener det danske firma Novo Nordisk jo godt på med deres insulin, men at årsagen har noget at gøre med livsstil og madvaner, er der vist ingen tvivl om.

Superkort fortalt

Kristne i Kina

Antallet af kristne i Kina er stærkt stigende, hørte man i TV 15/11. Man mener, der nu er ca. 50 millioner. Selv om Kina formelt har religionsfrihed, er det alligevel stærkt begrænset, hvad myndighederne accepterer. Derfor må de ofte samles i mindre private lokaliteter, men det gør just ikke det ægte inderlige engagement mindre. Men alle jordens folk skulle vel også ende med at blive "Jesu disciple"!

Om at røre rundt

Astronomerne har undret sig over, at spiralgalakser har sine stjerner så jævnt fordelt, men nu har de opdaget, at det er galaksens rotation, der fordeler stjernerne så ensartet (Ill. Videnskab 14/09).

Hurra! Det har en almindelig husmor, der rører kagedejg eller opbagt sovs, altid vidst!!

Retssagen mod Pol-pot

FN har brugt megen tid og penge på at få etableret et retsopgør mod de Pol-pot-folk, der stadig lever. Den er blevet modarbejdet af Cambodias regering, hvoraf nogle er tidligere Pol-pot folk. De fleste cambodianere tager det roligt – de tror nemlig på karma og er derfor sikre på, at de skyldige nok alligevel skal få deres onde gerninger tilbage før eller senere.

Det var måske også sådan, vi skulle betragte nogle af vore forbrydere?

Var det Martinus?

Man kan tolke Johannes Åbenbaring på mange måder, men nogen tror han forudsagde Martinus sådan (i kap.14,6): "Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen. Han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på Jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk."

Farvel og tobak

er en gammel talemåde. Nu lukker og slukker den sidste cigaretfabrik i Danmark, og det er selvfølgelig ikke tilfældigt. Men det har også en fin symbolbetydning! Der er jo stadig færre rygere i de nordiske lande, men desværre lykkes det for denne industri at kapre flere og flere "tobaks-junkier" i de fattige lande.

Fremskridt

Det er opmuntrende når der sker små fremskridt hist og her. F.eks. har man

i Katalonien i Spanien - efter folkekrav – fremsat lov om forbud mod tyre-fægning!

Spøgelse på sporet

Ifølge radioavisen 25/9 måtte DSB tilkalde en ”åndemaner”, dvs hjælp til at få manet den ånd bort, som blev ved med at forstyrre togdriften ved at gå rundt på sporene. Det var åbenbart lykkedes den afdøde at materialisere sig så meget, at togførerne tydeligt kunne se ham.

Fadervor

I nogle folkeskoler skal alle elever, uanset de bryder sig om det eller ej, starte dagen med at bede fadervor. Men sagde Jesus ikke, at man skulle gå ind i sit lønkammer og bede!

Hvorfor fører Sams bo retssag mod Finn Bentzen?

Ruth Olsen

Flere har undret sig over, hvad baggrunden er for, at advokaten i Sams bo har trukket Finn Bentzen i retten, sådan som jeg skrev om i en kort notits under ”Kort fortalt” i Impuls 1/09. Den sag er i øvrigt atter udskudt – til engang i det nye år. Det er en lang historie, der ligger bag, men jeg har dels ment, at alle de detaljer ikke hører hjemme i dette blad, dels har jeg ikke lyst eller interesse i at blotlægge og udbrede belastende fakta om en anden person i dette bredere forum.

Det havde nok ellers kunnet spare nogle personer for ubehagelige oplevelser, hvis man havde kendt lidt til, hvilken person, man havde med at gøre, dvs hvis Martinus Instituttet havde været mere vågen og mindre ”lukket”. Alle har jo troet, at en revisor for Martinus-sagen kunne man da uden videre have tillid til, sådan som Sam fejlagtigt havde vurderet.

Da jeg nu engang er stor tilhænger af åbenhed, og da jeg som konsekvens af Finn Bentzens retssag mod mig har måttet sætte mig ind i sagens faktiske forhistorie, har jeg nu nedskrevet denne, sådan at jeg kan sende den som mail til dem, der måtte ønske det, evt. sende et udprint. Det vil kun handle om de objektive kendsgerninger, der foreligger, sådan at jeg ikke risikerer endnu en retssag.

Da jeg fandt en artikel i et gammelt Kosmos-blad (nr.4/1984) af Tage Buch og Søren Hahn under overskriften ”Åbenhed”, syntes jeg, den passede ind i denne sammenhæng. Derfor har jeg plukket følgende citater fra den:

”En forudsætning for forståelse, harmoni og fred mellem mennesker er åbenhed. Problemer løses ikke,

medmindre alle oplysninger kommer frem. Lukkethed og hemmelighedsfuldhed mellem mennesker giver mulighed for – og fører som regel til – fejltagelser og misforståelser. For der, hvor virkeligheden ikke er til stede, har man kun gætteriernes at holde sig til. Lukkethed afføder derfor besvær, lidelser og mange gange konflikter. I lukkede rum trives alskens uhumskehed.”

”Åbenhed og ærlighed er et kosmisk princip, og man må altså selv ”være en gave”, også hvis man vil arbejde for, at Martinus sag skal blomstre og bære frugt. Uden åbenhed får man ikke selv tilbagevirkning og dermed heller ikke selv oplysninger, og hvis man ikke er åben, får man ikke tillid, og uden tillid kan virkeligt samarbejde ikke finde sted”.

”Den åbenhed, som er et resultat af et kærligt og oplyst sind, vil altid være en ægte gave, til hvilken der ingen betingelser hæfter sig. Den gives ikke for at lede en fjende på vildspor, den skinner ikke med gavers

lånte genskin, og den er heller ikke en hensynsløs og trættende konverseren. Og sidst men ikke mindst: der hæfter sig ikke noget heroisk ved den, som der gjorde i den form for "åbenhed", hvormed den danske sagnhelt og nationalpatriot "Holger Danske" kæmpede. Han fægtede nemlig "med åben pande", dvs med visiret slået op, så man kunne se, hvem man havde foran sig.

Et eksempel på den rette åbenhed

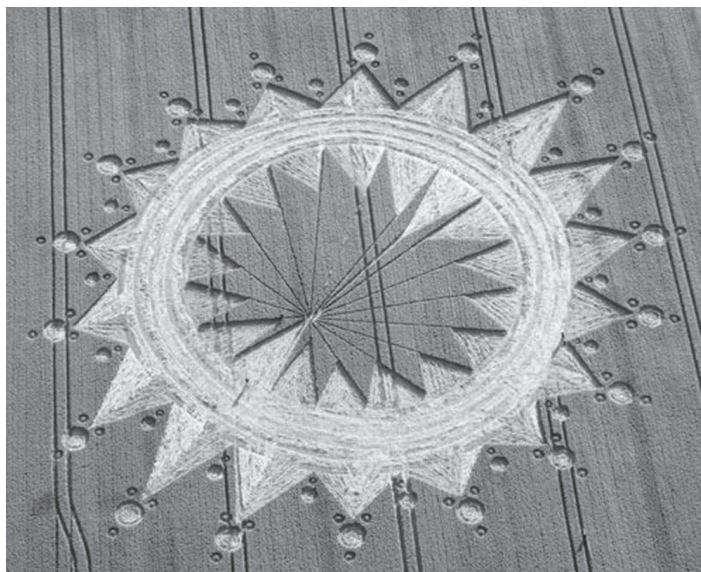
Åbenhed er således mange ting, og man kan ikke forvente hverken af sig selv eller andre, at den form for åbenhed, der naturligt vokser ud af et kærligt og upartisk sind, er noget, der lige med ét er nemt at praktisere. Men det gælder om lidt efter lidt at indrette

sin tilværelse på en sådan måde, at man ikke skal holde rede på to slags virkelighed, nemlig en, der vender udad og en, der vender indad. For så er det jo netop, man altid skal passe på med, hvad man siger og gør.

Man må leve sit liv, sådan at det ikke er nødvendigt at forholde andre sine oplysninger, eller som Martinus engang udtrykte det: "Ens liv må kunne tåle dagens lys", og hans eget liv var ikke skjult, men levet i overensstemmelse med hans idéverden. Livets Bog er i virkeligheden hans selvbiografi, hans livs bog og andres livs bog. I dagligdagen var han så forbavsende åben, at enkelte mennesker, der kom ham nær, kunne få den opfattelse, at så åben kunne han da ikke være overfor alle, og at de således havde hans

særlige fortrolighed. Men sådan var han faktisk overfor alle. Han havde ingen favoritter.

Den samme åbenhed og beredvillighed til at give sig selv og til at give alle oplysninger, som Martinus havde, må også alle hans sags medarbejdere og interesserede have eller lære sig. Han udstrålede selv venskab. For ham var venskabet, åbenheden og friheden for den enkelte en helt nødvendig forudsætning for et frugtbart samarbejde. At ikke alle kunne leve op til denne forudsætning, vidste han godt, og vi havde da også fuld frihed til at være lukkede og til at fejle på alle måder, og så opleve virkningerne, det ødelagde ikke hans venskab og kærlighed til os. Sådan en holdning kunne man jo lære noget af."

Martinus citat:

Når det ikke har betydning, at man tror på mine analyser, hvordan kan man da komme til kundskab om, at analyserne er rigtige? Det kan man ved at bruge sin logiske sans og sin kærlighedsevne. Og i forhold til som man besidder disse bevidsthedskræfter, vil man efterhånden ved egen kraft nå frem til en virkelig forståelse og oplevelse af det store slutfacit "alt er såre godt".

Arbejdet med åndsvidenskaben stiller visse krav til den studerende ikke blot rent intellektuelt, den side af sagen er ikke den vanskeligste. Hvis man tilegner sig stoffet lidt efter lidt, efterhånden som man har brug for det, vil hjerneceller, der endnu ligger latent i ens hjerne, udvikles, og man vil mærke, hvordan evnen til at forstå tingene gradvis vokser. (Artiklen "Frihed, frigjorthed og fred", Kosmos 5/1979)

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG

Mandag 1/2 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld
 Mandag 15/3 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning!** v/Ole Therkelsen
 Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2,1. grønt lokale

HADERSLEV

Onsdag 17/3 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen
 Mødet er kl. 19 på Bispen, Bispebroen 3

HERNING

Torsdag 21/1 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld
 Torsdag 11/2 **Martinus og den ny verdensmoral** v/Ole Therkelsen
 Torsdag 11/3 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde
 Møderne er kl. 19.30 i ”Kulturellen”, 1.lok.04-01, Nørregade 7

KLINT

Ugekursus 2/5-8/5 **Kærlighedstalentets forvandling** v/Solveig Langkilde
 Ugekursus 9/5-15/5 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen
 2-ugers kursus 2/5-15/5 **Studier i Livets Bog 6, del 1** v/Eigil Kristensen

Weekend-kursus 19/3-21/3 **Vores seksuelle forvandling** v/Ole Therkelsen og Lene Jeppesen
 Weekend-kursus 9/4-11/4 **Energi og bevidsthed** v/Gunnar Carlsson og Karsten Jensen
 Weekend-kursus 29/4-2/5 **Søvnen, døden og det ubevidste** v/Sören Grind og Solveig Langkilde
 Konference 21/5-24/5 **Det åndelige i kunsten og videnskaben** v/Anne külper, Lars Östnäs, Karsten Jensen og Rune Östensson

Lørdag 13/3 Foredrag **Hvad er intelligens og hvor fører den os hen?** v/Sören Olsen
 Lørdag 27/3 Foredrag **Nutidsmenneskets eksistentielle krise** v/Lene Jeppesen
 Lørdag 17/4 Foredrag **Lidelse og bevidsthed** v/Karsten Jensen
 Lørdag 15/5 Foredrag **Martinus og den ny verdensmoral** v/Ole Therkelsen
 Alle foredrag er kl.14.30 på Terrassen.

KØGE

Tirsdag 19/1 **Meditation og bøn** v/Eigil Kristensen
 Tirsdag 26/1 **Tankers indflydelse på helbredet** v/Ole Therkelsen
 Tirsdag 2/2 **Hvem er Gud** v/Sören Olsen
 Tirsdag 9/2 **Det ”tredje” køn** v/John Klemens
 Alle foredrag er kl. 19 i Teaterbygningen. Tilmelding FOF 5665 5322

KØBENHAVN

Lørdag 13/2 kl. 10-16 **Introduktion til Martinus åndsvidenskab** v/Sören Olsen og Tryggvi Gudmundsson
 Lørdag 9/1 kl. 15 **Kan evigheden forstås?** v/Ole Therkelsen
 Lørdag 23/1 kl. 15 **Livsstil og sundhed** v/Mary McGovern
 Lørdag 6/2 kl.15 **Det treenige princip** v/Svend Åge Rossen
 Lørdag 20/2 kl. 15 **At leve bevidst** v/Solveig Langkilde
 Lørdag 6/3 kl. 15 **Partiskhed** v/Sören Olsen
 Lørdag 20/3 kl. 15 **Guds sanse- og skaberenskaber** v/Poul Dyrholm
 Alle foredrag er på Mariendalsvej 94
 For studiegrupper o.a. hør nærmere 3834 6280 eller www.martinus.dk

ROSKILDE

Torsdag 14/1 **Kan evigheden forstås?** v/Ole Therkelsen
 Torsdag 28/1 **Hvem er Gud?** v/Sören Olsen
 Torsdag 11/2 **At dyrke det menneskelige** v/Lene Jeppesen
 Torsdag 25/2 **At leve bevidst** v/Solveig Langkilde
 Torsdag 11/3 **Meditation og bøn** v/Eigil Kristensen
 Alle foredrag kl.19, Kildegården, lokale 7. Tilmelding FOF 4636 6974

SILKEBORG

Onsdag 20/1 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde
 Onsdag 10/2 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning!** v/Ole Therkelsen
 Onsdag 24/2 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde
 Onsdag 10/3 **Kender du skæbnens og karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld
 Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3

SINDAL

Tirsdag 26/1 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Tirsdag 23/2 **Smerten – hvorfor denne smerte?**
v/Edith Grønbæk

Tirsdag 23/3 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl.19.30, Solgården, Norgesgade 1

SØNDERBORG

Onsdag 27/1 **Kønsrollernes forvandling!**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 23/2 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Tirsdag 16/3 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 13/4 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4, Kongevej 19

THISTED

Søndag 31/1 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Søndag 21/2 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld

Søndag 21/3 **Smerten – hvorfor denne smerte?**
v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

VEJLE

Søndag 24/1 **At dyrke det menneskelige!**

v/Lene Jeppesen

Søndag 21/2 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Søndag 7/3 **Bevidsthedens skabelse** v/Ingolf Plesner

Søndag 11/4 **Smerten – hvorfor denne smerte?**
v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 14 i ”Den 6.Sans”, Gl.Havn 11-13 st.

VIBORG

Tirsdag 26/1 **At dyrke det menneskelige**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 9/2 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Mandag 8/3 **Bevidsthedens skabelse** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19.30 i ”Stationen”, Lille Sankt Hans
gade 7

ÅRHUS

Søndag 17/1 seminar **Den ny verdensimpuls**

v/Alex Riel Mathiasen

Kl. 10-16 i Beboerhuset, Roukær Alle 1, Højbjerg

Mandag 25/1 **At dyrke det menneskelige!**

v/Lene Jeppesen

Mandag 8/2 **Martinus og den ny verdensmoral**
v/Ole Therkelsen

Mandag 22/2 **At leve bevidst!** v/Solveig Langkilde

Mandag 15/3 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, sal 2, Ndr.
Ringgade 3, bygn.1420

ÅLBORG

Tirsdag 12/1 **Har menneskene overhovedet en fremtid for sig?** v/Lars Gyde

Tirsdag 9/2 **Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 16/3 **Smerten – hvorfor denne smerte?**

v/Edith Grønbæk

Tirsdag 20/4 **Kender du skæbnens eller karmaens logik?** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 i Teosofisk Forening, Engvej 8,
Nr.Sundby

”Et vidue til evigheden”

Udstillinger om Martinus verdensbillede,

Kom og oplev de store livsspørgsmål illustreret og
forklaret i en kosmisk symboludstilling.

Udstillingen er baseret på Martinus epokegørende
åndsvidenskabelige værk Det Tredie Testamente.

En oversigt over de førstkomende allerede fastlagte
udstillinger:

Darmstadt, Prinz-Christians-Weg 13, Tyskland, lø-
bende udstilling fra November 2009 og nogle måneder
fremover.

Hillerød, Frederiksborg Centret, 9-10 januar 2010

Frederiksberg, Falkonercentret, Krop-Sind-Ånd, 5, 6,
og 7. februar 2010

Herning, Kulturhuset Kulturellen, 4. februar til 28.
marts 2010

Nørrebro, Nørrebro Bibliotek, Hele marts måned 2010

Hørsholm, Hollistisk sommerfestival, 3-7 juli (af af
dagene) workshop og udstilling.

Køge, Teaterbygningen, 4-5 september 2010

Berlin, Februar og marts 2011

Mange flere udstillinger er under forberedelse Dan-
mark, Sverige, Tyskland og USA.

Udstillingerne arrangeres og sponsoreres af non-profit
organisationen Fonden Det Tredie Testamente,
Vester Gade 6A, DK-2605 Brøndby.

Medhjælpere, sponsorer og grafikere til disse udstil-
linger søges.

Sponsorering af udstillingerne kan ske til Fonden
konto i

Danske Bank, Reg. nr. 3572 Kontonummer 3572 518
515

Jan Langekær Tel: 2015 7811 ttt@langekaer.dk
www.det-tredie-testamente.dk

Musikalske strøtanker

Hvis vi havde været i stand til at formulere en absolut og fuldstændig forklaring på musikkens væsen og virkning, ville dette også være en tilfredsstillende forklaring på universets opbygning. (Arthur Schopenhauer)

Der er to fundamentale kosmiske sandheder om universets opbygning: hørbar lyd og ikke-hørbar lyd. (Upanishaderne)

Alle vækster synger deres egne toner, det vil sige de udsender målbare frekvenser, som er forskellige fra plante til plante. En almindelig blomstereng toner en symfoni hvert øjeblik. (Dr. David Cahen)

Kan du høre, hvordan blomsterne synger, mor? (Trevor Pinnock 5 år)

Alle de centrale elementer i musik findes i opbygningen af menneskekroppen og den måde, kroppene kommunikerer på. (J.Blacking)

Der vil komme en tid, hvor man vil omtale sygelige tilstande i musikalsk terminologi, sådan som man f.eks. vil tale om et ustemt klaver, der trænger til at få justeret sine tonehøjder indbyrdes. (Rudolf Steiner)

Læger med et godt musikalsk øre afslører komplikationer i hjerte og lunger langt oftere end musikalsk uskoledede læger. (Audun Myskja)

Musikken er den dybest virkende ikke-kemiske medicinering, vi kender. (Oliver Sacks)

I fremtiden vil menneskene blive nødt til at beskytte sig mod støj med samme agtpågivenhed, som de i dag beskytter sig mod bakterier. (Robert Burton)

Det mest abstrakte filosofiske system er m.h.t. metode og endelige mål intet mere end en avanceret kombination af naturlige lyde. (C.G. Jung)

Gud respekterer mig, når jeg arbejder, men elsker mig, når jeg synger. (Tagore)

Nøglen til helbredelse ved musik ligger i overtonerne. (P.V. Khan)

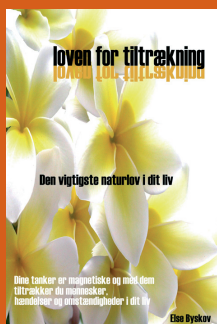
Overtonesang giver adgang til områder af hjernen, som normalt ikke bliver brugt. (Jill Purce)

Lydens impuls bliver absorberet af kroppen. Sådan regenereres kroppen og bliver opladet med nye kræfter. (Hazrat I. Khan)

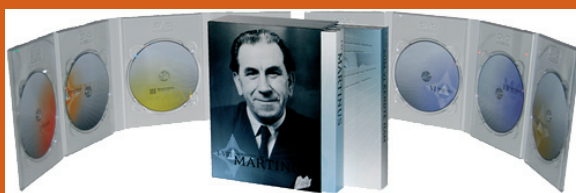
Musikkens rytmiske periodiske system, bygget på toner og oktaver, viser os den principielle metode, der bruges i naturen til opbygning og nedbrydning af spænding og dermed af stof. (Walter Russell)

Der findes ingen folkeslag, der ikke synger.

Salgstilbud

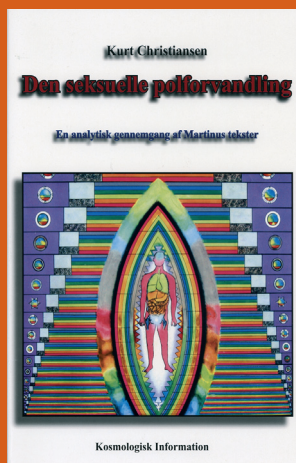

Else Byskov
Loven for tiltrækning
125 sider - kr. 125

Dankvartfilm
Martinus' som vi kendte ham 1-8
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 300

Kurt Christiansen
Den seksuelle polforvandling
260 A4 sider - kr. 200

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 400

Gamle Impuls-numre
kan fås for 10 kr pr. stk.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk